

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 86 / III Legislatura / Sisè període

Dimecres, 19 de desembre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 63

Tercera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tretze minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1991 (Continuació.)

Estat de despeses

Departament de la Presidència

Esmena del G. Socialista (núm. 294, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Garcia i Sáez (S), juntament amb les esmenes núms. 305, 313 i 314 (p. 4188).

Esmena del G. p. Popular (núm. 295, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 296, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb les esmenes núms. 306 i 310 (p. 4189).

Esmena del G. Mixt (núm. 297, a la totalitat)

L'I. Sr. Casanovas (M) la dóna per defensada (p. 4191).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 298, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 302, 308, 309, 314 i 317, alhora que anuncia la retirada de l'esmena núm. 312 (p. 4191).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 299, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb l'esmena núm. 307 (p. 4193).

Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya*Esmena del G. Socialista* (núm. 300, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 4194).**Institut Català de la Dona***Esmena del G. Socialista* (núm. 301, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sra. De Madre (S)* (p. 4195).*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 302, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 298).*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 303, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4196).*Esmena del G. Mixt* (núm. 304, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 4197).**Institut d'Estudis Mediterranis***Esmena del G. Socialista* (núm. 305, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 294).*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 306, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 296).*Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 307, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 299).*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 308, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 298).**Institut Català de Serveis a la Joventut***Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 309, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 298).*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 310, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 296).*Esmena del G. Socialista* (núm. 311, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sr. Soto (S)* (p. 4198).**Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya, SA***Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 312, a la totalitat)*Retirada abans* (esmena núm. 298).*Esmena del G. Socialista* (núm. 313, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 294).**Centre Divulgador de la Informàtica***Esmena del G. Socialista* (núm. 314, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 294).**Corporació Catalana de Ràdio i Televisió***Esmena del G. Socialista* (núm. 315, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S)* (p. 4200).*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 316, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4201).*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 317, a la totalitat)*Debatuda abans* (esmena núm. 298).*Esmena del G. Mixt* (núm. 318, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4202).*Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 319, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 4203).Torn en contra conjunt: *I. Sr. Codina (CiU)* (p. 4204).*L'I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4210) i *l'I. Sr. Codina (CiU)* (p. 4210) intervenen per allusions.Torn en contra conjunt (continuació): *I. Sr. Marimon (CiU)* (p. 4210) i *I. Sr. Padilla (CiU)* (p. 4211).Votació de les esmenes núms. 294 a 311 i 313 a 319: *rebutjades per 30 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 4212).**Text del Dictamen**Votació: *aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 4212).**Departament de Governació***Esmena del G. Socialista* (núm. 320, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sr. Garcia i Sáez (S)*, *juntament amb les esmenes núms. 329 i 330* (p. 4212).*Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 321, a la totalitat)Torn a favor: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)*, *juntament amb les esmenes núms. 327 i 331* (p. 4212).*Esmena del G. p. Popular* (núm. 322, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. Mixt (núm. 323, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Sabanza (M) (p. 4213).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 324, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 328 i 333 (p. 4215).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 325, a la totalitat)

L'I. Sr. Latorre (CDS) la dóna per defensada, juntament amb les esmenes núms. 326 i 332 (p. 4217).

Escola d'Administració Pública de Catalunya

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 326, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 325).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 327, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 321).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 328, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 324).

Esmena del G. Socialista (núm. 329, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 320).

Escola de Policia de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 330, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 320).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 331, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 321).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 332, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 325).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 333, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 324).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 4217).

Votació de les esmenes núms. 320 a 333: rebutjades per 17 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 4218).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions (p. 4219).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a les quatre i cinc minuts.

Preguntes (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions del Departament d'Ensenyament pel que fa a un judici tingut a Olot (Garrotxa) els dies 26 i 27 d'octubre de 1990

Formulació: I. Sr. Terradellas (S) (p. 4219).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4219).

Repregunta: I. Sr. Terradellas (S) (p. 4219).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 4220).

Pregunta al Consell Executiu sobre el pagament del programa de vacances de l'INSERSO per a l'any 1989

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia la retirada (p. 4220).

Pregunta al Consell Executiu sobre la campanya «Llars Confortables», de la Direcció General d'Acció Cívica

Formulació: I. Sra. Barenys (S) (p. 4220).

Resposta: H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 4220).

Repregunta: I. Sra. Barenys (S) (p. 4220).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 4221).

Pregunta al Consell Executiu sobre la publicació del Decret Legislatiu 1/1990

Formulació: I. Sr. Oliart (S) (p. 4221).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4221).

Repregunta: I. Sr. Oliart (S) (p. 4222).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 4222).

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius de la privatització de la gestió d'uns centres per a disminuïts psíquics i sobre el temps que ha de durar la gestió privada d'uns centres per a disminuïts psíquics

Formulació: I. Sr. Cadevall (S) (p. 4222).

Resposta: H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 4222).

Repregunta: I. Sr. Cadevall (S) (p. 4223).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 4223).

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un nou centre d'ensenyament secundari a Santa Coloma de Gramenet (Barcelonès)

Formulació: I. Sra. De Madre (S) (p. 4224).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4224).

Repregunta: *I. Sra. De Madre (S)* (p. 4224).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4224).

Pregunta al Consell Executiu sobre una denúncia presentada pel comitè d'empresa de l'Hospital del Mar, de Barcelona

Formulació: *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 4224).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 4225).

Repregunta: *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 4225).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4225).

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius del cessament del cap dels serveis mèdics de la presó Model, de Barcelona, i sobre la data de l'inici de les obres de reforma de la infermeria de la presó Model, de Barcelona

Formulació: *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 4225).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 4226).

Repregunta: *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 4226).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4226).

Preguntes al Consell Executiu sobre els criteris del Departament de Cultura en repartir els diners de les subvencions destinades a publicacions no diàries en català i sobre els diners provinents dels «serrells lingüístics» destinats al Consorci per a la Normalització Lingüística

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4227).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 4227 i 4228).

Repregunta: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4228).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4228).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1991 (Continuació.)

Institut d'Estadística de Catalunya

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 334, a la totalitat)

Decaiguda.

Institut Català del Crèdit Agrari

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 335, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)*. Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 4228).

Torn en contra: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 4229).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 336, a la totalitat)

Decaiguda.

Institut Català de Finances

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 337, a la totalitat)

Decaiguda.

Departament d'Ensenyament

Esmena del G. Mixt (núm. 338, a la totalitat)

Defensada abans (DSPC, P-84).

Esmena del G. p. Popular (núm. 339, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 340, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 342 (p. 4229).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 341, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS)*, juntament amb l'esmena núm. 343 (p. 4231).

Institut Català de Noves Professions

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 342, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 340).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 343, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 341).

Esmena del G. Socialista (núm. 344, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Soto (S)* (p. 4233).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Jané (CiU)* (p. 4234) i *I. Sra. Ribes (CiU)* (p. 4236).

Votació de les esmenes núms. 338 a 341: *rebutjades per 12 vots a favor, 60 en contra i 18 abstencions* (p. 4238).

Votació de les esmenes núms. 342, 343 i 344: *rebutjades per 29 vots a favor, 61 en contra i 1 abstenció* (p. 4238).

Departament de Cultura

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 345, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. p. Popular (núm. 346, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. Mixt (núm. 347, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4238).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 348, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 350 (p. 4239).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 349, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS)*, juntament amb l'esmena núm. 352 (p. 4240).

Institució de les Lletres Catalanes

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 350, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 348).

Esmena del G. Socialista (núm. 351, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Soto (S)* (p. 4242).

Organització d'Espectacles i Festes

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 352, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 349).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 4242).

Votació de les esmenes núms. 345 a 349: *rebutjades per 9 vots a favor, 55 en contra i 20 abstencions* (p. 4245).

Votació de les esmenes núms. 350, 351 i 352: *rebutjades per 29 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 4245).

Departament de Sanitat i Seguretat Social

Esmena del G. Socialista (núm. 353, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Font (S)*, juntament amb l'esmena núm. 361 (p. 4245).

Torn a favor (esmenes núms. 363 i 366): *I. Sr. Brunet (S)* (p. 4248).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 354, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. Mixt (núm. 355, a la totalitat)

Defensada abans (DSPC, P-84).

Esmena del G. p. Popular (núm. 356, a la totalitat)

Donada per defensada.

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 357, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 364 i 369. *Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 360* (p. 4250).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 358, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS)*, juntament amb les esmenes núms. 359, 365 i 367 (p. 4254).

Institut d'Estudis de la Salut

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 359, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 358).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 360, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 357).

Esmena del G. Socialista (núm. 361, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 353).

Servei Català de la Salut

Esmena del G. Mixt (núm. 362, a la totalitat)

Defensada abans (DSPC, P-84).

Esmena del G. Socialista (núm. 363, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 353).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 364, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 357).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 365, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 358).

Institut Català de la Salut - Seguretat Social

Esmena del G. Socialista (núm. 366, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 353).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 367, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 358).

Esmena del G. Mixt (núm. 368, a la totalitat)

Defensada abans (DSPC, P-84).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 369, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 357).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 4253).

Votació de les esmenes núms. 353 a 359 i 361 a 369: *rebutjades per 21 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 4256).

Departament de Política Territorial i Obres Públiques

Esmena del G. Socialista (núm. 370, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Tomàs (S), juntament amb les esmenes núms. 397 i 399 (p. 4257).

Esmena del G. p. Popular (núm. 371, a la totalitat)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia la retirada (p. 4259).

Esmena del G. Mixt (núm. 372, a la totalitat)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia el decaïment (p. 4259).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 373, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 376, 380, 384, 388, 392, 396 i 401 (p. 4259).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 374, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 375, 379, 383, 387, 391, 394, 395, 398 i 400 (p. 4262).

Junta de Sanejament

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 375, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 374).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 376, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 373).

Esmena del G. Mixt (núm. 377, a la totalitat)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia el decaïment (p. 4264).

Esmena del G. Socialista (núm. 378, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Manuel Nadal (S), juntament amb les esmenes núms. 397 i 399 (p. 4264).

Junta de Residus

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 379, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 374).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 380, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 373).

Esmena del G. Mixt (núm. 381, a la totalitat)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia el decaïment (p. 4266).

Esmena del G. Socialista (núm. 382, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Madueño (S) (p. 4266).

Junta d'Aigües

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 383, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 374).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 384, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 373).

Esmena del G. Mixt (núm. 385, a la totalitat)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia el decaïment, juntament amb l'esmena núm. 389 (p. 4268).

Esmena del G. Socialista (núm. 386, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 378).

Institut Català del Sòl

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 387, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 374).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 388, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 373).

Esmena del G. Mixt (núm. 389, a la totalitat)

Decaiguda abans (esmena núm. 385).

Esmena del G. Socialista (núm. 390, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Oliart (S), juntament amb l'esmena núm. 468 (p. 4268).

Comissió de Ports de Catalunya

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 391, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 374).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 392, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 373).

Esmena del G. Socialista (núm. 393, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 378).

Institut Cartogràfic de Catalunya

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 394, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 374).

Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 395, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 374).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 396, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 373).

Esmena del G. Socialista (núm. 397, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 370).

Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendents, SA

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 398, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 374).

Esmena del G. Socialista (núm. 399, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 370).

Gestió d'Infraestructures, SA

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 400, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 374).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 401, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 373).

Esmena del G. Socialista (núm. 402, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 378).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 4270).

L'I. Sr. Tomàs (S) (p. 4275) i *l'I. Sr. Masó (CiU)* (p. 4275) intervenen per contradiccions.

Torn en contra conjunt (continuació): *I. Sra. Bosch (CiU)* (p. 4275).

Votació de les esmenes núms. 370, 373 a 376, 378 a 380, 382 a 384, 386 a 389 i 391 a 402: *rebutjades per 13 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 4276).

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze de la nit i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 63.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Projecte de Llei de Pressupostos
de la Generalitat de Catalunya
per al 1991 (Continuació.)**

Entrem ara a les esmenes a l'estat de despeses.

En primer lloc, Departament de Presidència, esmena 294, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Defensaré les esmenes 305, la 313 i la 314. La resta d'esmenes al Departament, senyor President, seran defensades pels meus companys en el seu torn.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Bé, al Departament de Presidència, objecte d'esmena a la totalitat, és un dels departaments, òbviament, que té les seves funcions estrictes, un dels pressupostos més alts de la Generalitat —més de 30.000 milions de pessetes—, com a conseqüència que el podríem qualificar, d'alguna manera, d'un departament «calaix de sastre».

L'última reforma, la reforma orgànica, ha creat una certa confusió en el que són les funcions del Departament, no estrictament ni les de joventut ni les d'esport. Tenim la Secretaria General, amb un altíssim pressupost que després intentaré de detallar; tenim una Direcció General d'Afers Interdepartamentals; tenim una Direcció General de Coordinació i Acció Sectorial, i una dita Direcció General de Telecomunicacions. Una terminologia, com a mínim, una mica estranya, confusa; no sabem, efectivament, què és el que fan, amb un pressupost, aquestes dues direccions generals últimes, les de Coordinació i Acció Sectorial i la de Telecomunicacions, tan minses que, pràcticament, semblen fetes a mida pels seus respectius directors generals: 60 milions de pessetes i escaig, una Direcció, 59 milions de pessetes i escaig, l'altra Direcció; difícilment, amb aquests pressupostos, es justifica alguna cosa més que el salari del Director General.

No entenem quina és la funció de la Direcció General de Coordinació i Acció Sectorial en relació amb la Direcció General d'Afers Interdepartamentals; no queda justificat ni en la Memòria ni en el pressupost per programes, ni en els objectius. Per tant, en si mateix, és un pressupost, que, des del nostre punt de vista, hauria de ser rebutjat per la Cambra.

Cal destacar, des del punt de vista més polític, algun dels elements que caracteritzen el pressupost de la Secretaria General; una secretaria general que, malgrat que ja no està dirigida per l'ex-Director o Secretari General de la Presidència, l'actual manté íntegrament els seus vicis.

Un pressupost, en l'article 22 —vostès recorden el famós article 22: «Materials, subministraments i altres»—, de 2.326 milions de pessetes; un pressupost molt més important que el d'alguna conselleria i, no cal dir-ho, moltíssimes direccions generals. En què es gasta, l'Illustre Secretari General del Consell Executiu, aquests diners?

«Premsa, revistes, llibres i altres publicacions», 185 milions de pessetes; un pressupost sensiblement superior a molts organismes autònoms de la Generalitat de Catalunya, només per a premsa, revistes, llibres i altres publicacions. Amb aquest pressupost ha estat funcionant durant molt temps el Patronat Català pro Europa, que pensem que cobreix funcions —aquests dies últims de l'últim debat sobre Europa ho hem vist— molt importants.

Es gasten, en «Atencions protocol·làries i representatives», 207 milions de pessetes; no hi entro, podria estar perfectament justificat, donada l'activitat del Molt Honorable President de la Generalitat. «Publicitat i propaganda», més de dos-cents milions de pessetes. «Altres despeses diverses», absolutament innomnades, és clar, 121 milions de pessetes en altres despeses vol dir un fons de lliure disposició, en definitiva. «Promoció cultural i econòmica», més de sis-cents milions de pessetes. «Exposicions», més de quatre-cents cinquanta milions de pessetes.

Dintre del mateix article 22 —perquè sempre estem en el mateix l'article 22 de més de dos mil milions de pessetes—, doncs, tenim: «Estudis i treballs tècnics», una partida que podria estar en qualsevol conselleria —de fet està en qualsevol conselleria—, molt més petites, mireu la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, que teòricament ha de fer estudis d'impacte ambiental, de carreteres... Pressupost de la Secretaria General: 243 milions de pessetes. Dotacions per serveis de nova creació: 200 milions de pessetes. És un pressupost que —hi insisteixo— segueix la tònica de l'ex-Secretari General de la Presidència; em sembla molt bé, això demostra que té molt poder dintre de l'organigrama del Govern, perquè suposo que, 200 milions de pessetes per a nous serveis que no es diuen quins són, són molts diners, que qualsevol altre departament voldria per a altres coses.

Per tant, és un pressupost, des del nostre punt de vista, mancat d'informació, d'explicació, no coherent amb la política d'estalvi del Govern, etcètera, etcètera.

El Secretari del Consell Executiu hauria de tenir un pressupost sensiblement inferior per fer les mateixes coses; el que passa és que com que és una persona il·lustre, amb molt de poder dintre de l'organigrama, doncs, al senyor Conseller d'Economia i Finances no se'l dota d'un pressupost suficient com perquè vagi fent les seves activitats.

I a la Comissió Interdepartamental hi ha dues direccions generals, hi ha Joventut i hi ha Esports; la Secretaria General per excel·lència. (*Veus de fons.*) No, és que el President de la Generalitat, ja li he dit que està molt justificat. Escolti: «Atencions protocol·làries», 202 milions de pessetes; fantàstic!, cap discussió. «Premsa, revistes, llibres i altres», 300 milions de pessetes; això sí, perquè, és clar, que el President es gasti 185 milions de pessetes en premsa, revistes i altres publicacions sembla una mica excessiu, senzillament excessiu. (*Veus de fons.*) Llegeix molt, efectivament.

El Sr. PRESIDENT: Prego els senyors diputats que no provoquin l'orador.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: No el provoquen, senyor President. Moltes gràcies, en tot cas.

Bé, és un departament, dic, la Secretaria General –per tant, tot el Departament de Presidència– que, malgrat que té una Comissió d'Afers Interdepartamentals, i ens hem assabentat ara, a través de l'última reforma, que tenim una Direcció General de Coordinació i Acció Sectorial meravellosa, que no sabem què fa, amb 50 milions de pessetes... Aquest mana poc, és clar; perquè amb 50 milions de pessetes farà poques coses a part de cobrir el salari. Doncs, tenim l'Institut Català de la Dona, tenim l'Institut Català d'Estudis Mediterranis –meravellós organisme, que després ja en parlarem–; tenim adscrit el Centre de Divulgació de la Informàtica –que no sé què hi fa aquí; podria estar perfectament bé al Departament d'Indústria, sembla lògic– a Presidència. I tenim tota una sèrie de..., capítol 4... Perquè fins ara he parlat de despesa corrent, és a dir, he estat parlant de despesa corrent, de l'article 22. Ja no entro en les subvencions, la llista de subvencions que dona el Departament de Presidència, i que, per les seves finalitats, podrien estar a qualsevol altre departament afectat per la matèria. No, no!; a la Secretaria General, que és la que ha de controlar, que és la que té la «pasta», és la que té el poder.

Bé, a «Atencions de Presidència», 50 milions de pessetes; centres relacionats amb Presidència, 84 –són històrics; no els critico–, és per donar subvencions als casals, a no sé què... Perfecte! Podrien estar a Cultura? Bé! Estan a Presidència, a la Secretaria General. Hi insisteixo: és la tònica de deu anys de govern d'un senyor que manava molt, i com que manava molt, doncs, tenia molts recursos.

L'Institut Català d'Estudis Mediterranis, un dels organismes –també està el Patronat Català pro Europa– que té, que ha estat a bastament criticat per l'oposició des de la Llei de la seva creació. Pensem que no estan absolutament justificades les seves activitats –absolutament justificades. Aquest Parlament va fer una llei, una llei que era la Llei del Govern, que no va ser una llei consensuada amb l'oposició, i vam crear un organisme: l'Institut d'Estudis Mediterranis, que per a nosaltres és absolutament desconegut; és un organisme que fa conferències, fa seminaris, atorga medalles, dona premis, que sembla lògic que estigui en el Departament de Cultura. És que no entenem per què ha d'estar adscrit a Presidència; no entenem les seves funcions, no entenem per què s'ha de «solapar» en les activitats ordinàries del Departament de Cultura, o d'Ensenyament o de qualsevol altre d'aquest Govern. I només s'entén des de la lògica de l'estricta adscripció a un grup, a unes persones que cobreixen unes determinades funcions, i se'l dota d'un pressupost que és molt important, perquè és més alt que el pressupost de tot el Patronat Català pro Europa que, teòricament, cobreix altres missions que li hem definit com a estratègiques, com a importants, en aquesta Cambra.

És clar, hi ha una certa descompensació. No es pot dir que a l'àrea del Mediterrani cal un institut, no per fer, efectivament, política exterior; no, no, per fer relacions de tipus culturals, molt nobles, molt desitjables de fer-les, en l'àmbit de cultura. Però, en definitiva, un instrument d'acció exterior, de promoció exterior a l'àrea del Mediterrani, que té molts més recursos que el mateix Patronat Català pro Europa. No s'entén. Sí que s'entén des d'una altra lògica, però no des de la racionalitat.

Per tant, aquests són els elements que ens han impulsat, al

Grup Socialista, a presentar una esmena de devolució, que estem absolutament convençuts que, com totes les altres esmenes que hem presentat, seran derrotades, però que, en tots els casos, pensem que l'evidència del discurs, del raonament, de la lògica, dels números, portarien a una discussió molt més aprofundida i a una decisió segurament molt més raonable, si la situació i les circumstàncies fossin unes altres que no són.

Per tot això, President, nosaltres demanem el rebuig del Departament de Presidència.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Garcia. Torn en contra? (*Pausa.*) Els vol fer tots conjuntament; molt bé.

Doncs, correspon ara defensar l'esmena 296, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Riera, Ignasi.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, President. I si li sembla bé, defensaria alhora l'esmena 306 i l'esmena 310, és a dir, les corresponents a l'Institut Català d'Estudis Mediterranis i de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Deixo per després la dedicada a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Fa dos anys, l'Illustre senyor Escudé... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. RIERA I GASSIOT: Deia, fa dos anys, senyor Escudé –feia referència a unes paraules de vostè, de qui admirem la resistència parlamentària, evidentment–, va justificar la complexitat del Departament de Presidència amb aquestes paraules: «Tots som conscients que el Departament de Presidència té un paper molt especial, perquè és el Departament que coordina, agrupa i recull totes aquelles coses que no tenen una ubicació concreta, i per això hi ha una pila, una enorme quantitat d'organismes, uns amb personalitat jurídica, i altres sense personalitat jurídica, que graviten a l'entorn de la Presidència, i, si no, de la Generalitat».

El senyor Escudé té tota la raó, i no em sap greu de reconèixer que estem d'acord amb el diagnòstic inicial; alhora, però que és un diagnòstic que val en un cert moment, en un moment inicial de l'acció de govern o d'estructuració de la Generalitat, però que semblaria clar que, a mesura que passa el temps, aquestes inconcrecions, que han d'anar a parar en un calaix de sastre, anessin –sí que han d'anar a parar en un calaix de sastre–, anessin adreçades o quedessin reorganitzades a partir de les diverses conselleries.

Alhora, voldria dir que dissenteixo de les mesures proposades per tractar de fer comprensible la voluntat política, expressada a través de la Llei de Pressupostos d'aquest Departament tan complex, com és el de la Presidència, i que costa al diner públic 30.855 milions de pessetes, amb una Secretaria General, que esmerça 12.892 milions de pessetes; una secretaria general que, com deia ara el senyor Lluís Garcia, hem de tenir en compte que en aquesta Secretaria General, el capítol primer només arriba a 1.400 milions de pessetes. Són molts diners. Aquesta Secretaria General té un pressupost tres vegades més gran que el del Departament d'Economia i Finances, per exemple; una mica més baix, no gaire, que el de Cultura; més alt que Agricultura, Ramaderia i Pesca, i molt més alt que el Departament de Treball.

Doncs bé, tornem a afirmar, senyores i senyors diputats, que no es fan els esforços exigibles per explicar amb més transpa-

rència el destí de tants i tants diners. Ens podran respondre, com han fet altres vegades: «Investiga, vés a la Biblioteca del Parlament, tracta de descobrir quina xifra respon a les explicacions de la Memòria i arribaràs a tenir una idea més precisa sobre el destí d'aquests diners» o, com en tantes respostes a les preguntes d'algun diputat: «quan ja hi hagi una liquidació del Pressupost, ja veuràs a què s'han destinat aquests diners».

No nego que sigui un camí, però estaran d'acord que aquest Govern, que ha demostrat que, quan vol, sap explicar, és hàbil a l'hora de fer propaganda de l'obra de govern, té capacitat d'emetre missatges simples a l'abast de mentalitats primitives com la del diputat que els parla.

Recordem que, quan ahir el Diputat Joan Saura parlava, a l'esmena 247 —que ja va ser vençuda—, de la limitació al 0,05% de les despeses de publicitat institucional, es va donar una resposta..., jo recordo que aquesta havia estat una afirmació, des d'aquest mateix Parlament, del President de la Generalitat en què afirmava que la publicitat institucional no superava mai aquest 0,05%. Fet que ens va portar a nosaltres a convertir aquesta afirmació en manament legal; o sigui, no era, en tot cas, una arbitrarietat ni un problema de generositats, com es va dir.

Bé, en tot cas, amb les xifres, ja discutides ahir, de publicitat institucional, és evident que es podria fer un esforç d'explicació del perquè d'aquests diners del Departament de Presidència i dels organismes que en depenen.

Aquestes... Per què no hi ha aquest esforç que ajudi a entendre les macroxifres del Departament de Presidència, d'algunes de les quals ja en va parlar en la seva esmena a la totalitat, el company Joan Saura, expliquen que el Govern prefereix una acció directa i, al nostre parer, arbitrària, que no pas un compromís estable a favor, per exemple, dels consells comarcals, al damunt dels quals hi ha una tendència acceptable a carregar-hi competències, sense dotar-los de recursos estables. I aquesta segona part de l'afirmació és la que no sembla acceptable, si més no a parer nostre.

Considerem que no és proporcional que la partida 22, «Material, subministrament i altres», tingui 2.326 milions de pessetes, i la partida 48, a «Famílies i institucions sense finalitat de lucre», 866 milions, mentre que a corporacions locals, en aquesta Secretaria General, hi hagi referència a una partida de 3 milions, i el total del capítol sisè d'inversions sigui de 1.895 milions, sempre —ho repeteixo—, en el marc d'aquesta Secretaria General.

Dues notes només per comentar les esmenes que ja van ser vençudes en Comissió a la Secretaria General d'Esports i al Departament d'Afers Interdepartamentals: no tenim res contra l'esport d'*élite*, però ens preocupa una tendència creixent i no únicament de la Generalitat de Catalunya: l'oblit de com s'arriben a formar esportistes d'*élite*, que és a través del foment de l'esport escolar, de les instal·lacions esportives d'ús públic a cada barri, a cada poble, mitjançant el suport de campanyes d'esport per a tothom i totes les modalitats de la participació esportiva que ja vam explicar en aquesta Cambra quan era discutida la Llei de l'Esport.

Creiem que en esport hi hauria d'haver una política més justa, més recuadradora, més oberta per part del Departament de Presidència. Seria un estímul eficaç, a més, a la vertebració comunitària de zones de Catalunya especialment marginades, he-reves de polítiques injustes sota un règim de llibertats demo-

cràtiques i que en aquests moments sembla que només són sensibles a una certa recuperació del teixit social a través de l'esport.

Això, que suposo que és poc escoltat, voldria dir-ho amb tota la solemnitat del món. En aquests moments, les polítiques esportives de base poden tenir una eficàcia, des del punt de vista de renacionalització, de reestructuració del país, molt més important que polítiques en altres llocs.

Pel que fa al Departament d'Afers Interdepartamentals, insistim en el que s'ha dit també, que no acabem de veure clares quines funcions té: gasta 170 milions en «Publicitat i propaganda», 180 en «Accions de promoció cultural i econòmica», que tenen tot l'aire de diner clarament enfocat a favor de l'*agit-prop* polític, en el qual aquest Govern ha après molt. També sorprèn que es dediquin 76 milions a «Premsa, revistes, llibres i altres publicacions».

La novetat d'enguany són les quantitats destinades al pavelló català de l'Expo 92 de Sevilla, amb dues partides, una de 50 milions i una altra de 250, és a dir, 300 milions, que no s'acabeix si són la primera aportació per al tal pavelló —que haurà de continuar en tot cas, suposem, amb noves aportacions l'any que ve.

Un té la impressió que el bloc de partides polítiques creix en el conjunt del pressupost i troben terreny adobat en diversos racons del pressupost. Com que després hauré de fer les esmenes a la totalitat d'altres departaments, dic per una vegada el que ja no tornaré a dir en altres departaments: creiem que hi ha molt diner polític a cada conselleria, que, en tot cas, hauria de ser explicat més clarament, centralitzat, o, en tot cas, hauria de ser explicat com a tal. És a dir, «aquest diner el destinem perquè creiem que així convé a un diner de propaganda política».

No hauríem de proposar, en aquest cas concret també, una simplificació de les partides polítiques. Per què no van a Cultura, a Indústria o a Treball 180 milions per a accions de promoció cultural i econòmica? Pensen, per exemple, que en aquests moments, per a accions de tipus cultural, hi ha partides en el Departament de Presidència, en el Departament de Benestar Social i en el Departament de Cultura, que aleshores no acabem d'entendre si és que hi ha dues o tres xarxes o dues o tres concepcions culturals antagoniques.

Pel que fa a l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, ocupa vint persones, dinou de laborals fixos i un de laboral temporal, que costen 92 milions de pessetes, i el material d'oficina costa 11,780 milions de pessetes cada any més 9 milions per a representacions protocol·làries, 12,5 de publicitat i propaganda, 15,5 per a reunions i conferències i 54.600.000 pessetes per a estudis i treballs tècnics.

Proposem la neteja i la reorientació de l'Institut d'Estudis Mediterranis com a centre impulsor del diàleg nord-sud, de lluita contra el racisme, d'acollida dels treballadors africans a Catalunya i d'impuls de programes a favor de la pau.

Senyores i senyors diputats, recordin les paraules de l'Honorable Joan Guitart, que poden llegir en el *Diari de Sessions*, pronunciades el 9 de febrer de 1989, per presentar la iniciativa parlamentària de creació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis: «Catalunya», són paraules del Conseller Guitart, «Catalunya, en el si de la Corona d'Aragó, ha estat gran quan, obeint la seva natural inclinació, ha navegat pel Mediterrani. Jaume I inicia la conquesta de les Illes resseguint la costa fins a Múrcia,

i anem a Sardenya i a Sicília i a Grècia. Les quatre barres, escut dels almogàvers, fan tremolar l'imperi de Bizanci». A nosaltres ens fa tremolar en aquests moments aquest Institut Català d'Estudis Mediterranis.

En la seva explicació el Conseller ens parlava de l'Institut en termes programàtics. «Pensem portar a terme», deia el Conseller, «d'immediat investigacions sobre la Catalunya de l'any 2000-2010. Pensem reunir els primers especialistes en matèria immigratòria per dialogar amb els països mediterranis, per preveure els efectes dels formidables corrents migratoris que se'ns presenten. Col·laborarem amb d'altres departaments i entitats; pensem participar en els estudis ecològics d'aquells que conserven la natura i la potencien més encara per mitjà del progrés i que cada cop són més urgents al Mediterrani, al qual la seva força creixent amenaça cada dia més». És cert que s'ha fet un debat sobre les qüestions migratòries al Mediterrani, però, en general, acceptin-me que la lletra de l'Institut, del dia a dia del treball de l'Institut, no respon a aquesta música de la declaració oficial inicial del Conseller.

Creuen de veritat, il·lustres senyores i senyors diputats, que el pressupost de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis per al 91 respon a les expectatives de les paraules del Conseller? El nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya creu que no, que de cap de les maneres. I com que sap que no aconseguirà que el Govern decideixi la liquidació d'aquest Institut, que nosaltres considerem eixorc i, diguem-ho així, parasitari, proposem, en el marc d'aquesta esmena a la totalitat, la seva reconversió en un centre d'estudis per a la pau en el Mediterrani i en una xarxa d'oficines d'acollida als treballadors mediterranis, sovint nord-africans, que treballen a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

L'esmena 32... (*Pausa.*) 297, del Grup Mixt, sector Esquerra Catalana. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, com que els oradors que m'han precedit en l'esmena a la totalitat a aquest Departament de Presidència han exposat bona part de les idees que nosaltres volíem utilitzar i, per tant, han defensat ja en bona part la nostra esmena també, la donem per defensada i esperem que es passi a votació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Passem a l'esmena 298, de l'Agrupació del CDS.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, si vostè m'ho permet, senyor President, jo defensaria conjuntament la 298, 301... perdó, 302, Institut Català de la Dona, Institut d'Estudis Mediterranis, Institut Català de Serveis a la Joventut, la del Centre Informàtic està retirada i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. LATORRE: Molt breument, senyores diputades i senyors diputats, perquè també, com deia l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas, moltes de les apreciacions que jo faré aquí han estat ja a bastament exposades. Estem davant un departament que és una mica el departament estrella a l'hora de presentar esmenes de retorn, un departament que té un pressupost per a enguany de 30.855 milions de pessetes; un departament que creix el 9,90%, quatre punts per sota del creixement mitjà; un Departament que té els creixements més significatius en el capítol 2,

que creix el 14,34%, i en el capítol setè, que creix el 32%, com ara molt breument relataré.

D'aquest capítol 2 crida l'atenció, com sempre, la important quantia de les despeses de protocol i atencions, que pugen 365 milions de pessetes, curiosament un milió cada dia gasta aquest Departament en aquest concepte, i també molt significativament les despeses de publicitat, promoció i exposicions que pugen 2.085 milions de pessetes dels quals la part més significativa se l'emporta la Secretaria General de la Presidència, amb 1.338 milions de pessetes, que dedica a publicitat i propaganda, 200; a altres despeses diverses sense cap tipus d'especificació, 122 milions de pessetes; a la promoció cultural i econòmica, 579 milions de pessetes; a exposicions, 459 milions de pessetes; a estudis i treballs tècnics, 243, i a dotacions per a serveis de nova creació, aquest capítol que any rere any es repeteix, 201 milions de pessetes. I, finalment, la Direcció General d'Afers Interdepartamentals per aquests conceptes té 350 milions de pessetes, dels quals dedica 170 a publicitat i propaganda i 180 a un capítol tan concret com accions de promoció cultural i econòmica.

Pel que fa a les transferències, tornen a cridar l'atenció les transferències corrents, les que es produeixen a l'Institut d'Estudis Mediterranis, de les quals parlaré molt breument a continuació, que passen de ser 97 milions de pessetes a 267 milions de pessetes, amb un increment de gairebé 70 milions de pessetes. O l'Institut Català de la Dona que de 189 milions de pessetes passa a 316 milions de pessetes.

Per contra, les inversions s'estabilitzen. Unes inversions que l'any passat eren de 3.481 milions de pessetes passen, aquest any, a 3.513, inversions que la meitat més o menys corresponen al patrimoni de la Generalitat: al Palau Centelles Solferino, 141 milions de pessetes, ja l'any passat en tenia 200, o sigui que tindrem una inversió total en aquest Palau de 341 milions de pessetes; al Palau de la Generalitat, 915 i els 769 de l'any passat comporten una inversió conjunta en dos anys de 1.700 milions de pessetes; al Palau Robert 310 i 410, 720, i, finalment, l'adequació de la residència d'autoritats té la mateixa partida de l'any anterior —jo no sé si és que no es va fer o és que es repeteix. Si fos la primera de les dues consideracions, seria una inversió en aquesta residència de 700 milions de pessetes.

Una part significativa correspon a les inversions olímpiques: a l'Anella de Montjuïc, 853 milions de pessetes, i al Palau polisportiu de Banyoles, 150.

Pel que fa a transferències també ordinàries, la Corporació Catalana —de les quals després parlarem— rep 6.700 milions de pessetes per a despeses de funcionament i 1.300 per a inversió.

Doncs, molt bé, no hem d'afegir molta cosa més d'aquest Departament. Seria repetitiva la meua intervenció respecte a les anteriors, i jo crec que és un departament que és una mica el calaix de sastre de moltes de les activitats de la Presidència de la Generalitat, i no faré massa intervenció.

Sí que em referiré molt breument a l'Institut Català de la Dona sobre el pressupost del qual tenim novament la necessitat de demanar el retorn al Govern, ja que mostra, una vegada més en aquest àmbit, la desconexió que es produeix entre la realitat que ara com ara encara pateixen les dones i l'assignació/distribució de despesa pressupostària que el Govern pretén fer.

La nostra Agrupació parlamentària hi va donar suport en el moment de la tramitació del Projecte de Llei, i tenim el dubte

de si ens havíem equivocat. Crec que no ens hem equivocat, els que s'han equivocat són vostès a l'hora d'aplicar aquest pressupost, i no ho diem gratuïtament, ja que, dels 330 milions de pessetes que provenen bàsicament de transferència corrent de la Generalitat, se'n gasten vostès o pretenen gastar-se'n gairebé una tercera part en despeses de personal sense saber per fer què.

És evident, és evident que les moltes necessitats que tenen les dones no les cobriran vostès gastant-se 50 milions de pessetes en reunions i conferències ni gastant-se 10 milions de pessetes en atencions protocol·làries o, fins i tot, 33 milions de pessetes, 33, 33 milions de pessetes, així tindrem..., això potser respon a un dels dubtes que neix en la Cambra, ja que les reunions es poden fer en aquestes magnífiques instal·lacions que costaran gairebé 3 milions de pessetes cada mes en lloguers.

El que sí sabem, però, és que les agressions que avui encara pateixen les dones no són quelcom d'accidental, sinó el resultat combinat de causes psicològiques, sociològiques, educacionals i econòmiques que es deriven de la situació de dependència de la dona i de la seva desigualtat real amb l'home, i que qualsevulla política dirigida a resoldre els maltractaments a les dones passa necessàriament per una política d'emancipació i per l'establiment de criteris educacionals que eliminin estereotips socials, culturals i econòmics sexistes, però també per garantir que aquelles dones que han sofert una agressió trobaran cases d'acollida i ara com ara n'hi ha molt poques, d'aquestes cases d'acollida per a dones maltractades i que moltes dones encara pateixen maltractaments i no poden marxar de casa seva.

El que sí que sabem també és que les dones és el col·lectiu que pateix més directament les conseqüències de l'atur. Avui a Catalunya hi ha gairebé 200.000 dones en situació d'atur —i aquestes són dades de vostès i del juny d'enguany.

Creiem, com ho creiem quan vàrem donar el nostre suport a la creació d'aquest Institut, que un òrgan d'aquestes característiques té unes funcions, unes necessitats a cobrir dins de la societat catalana i unes finalitats força diferents del que ha estat la seva trajectòria i que segons es desprèn del pressupost que ens presenten pensen mantenir, actuació amb la qual els centristes no estem d'acord, com tampoc ho està el pressupost que ens presenten, per la qual cosa demanarem, com ho fem ara, la seva devolució.

Passaríem a parlar, senyores diputades, senyors diputats, ni que fos breument, de l'Institut d'Estudis Mediterranis, també una de les estrelles d'aquest Parlament. Un element preparat només que per a la projecció personal d'algú; un institut més dels molts d'aquesta Administració paral·lela de la Generalitat, un pressupost que té 286 milions de pessetes; un pressupost que creix molt significativament respecte del de l'any passat, gairebé el 40%: l'any passat era de 198 milions de pessetes, enguany 286 milions de pessetes. Un pressupost dins el qual les despeses de personal pugen el 88%; un pressupost que té unes despeses de béns corrents i de serveis 175 milions de pessetes, que és el 61,46% del seu pressupost; un pressupost que dedica 9 milions de pessetes a atencions protocol·làries, 12 milions i mig de pessetes a publicitat i propaganda i una quantitat tan significativa com 54.600.000 pessetes a estudis i treballs tècnics, el 20% del seu pressupost; un pressupost que dedica una inversió d'11 milions de pessetes a un equip de procés de dades; un pressupost que dedica 43.800.000 pessetes a lloguer de béns immobles ha passat de —el 1990— 3 milions i mig de lloguers a 43 milions de

pessetes, gairebé 4 milions de pessetes al mes de lloguers, per a un institut que, repetim, és només un element per a la projecció personal d'algú.

Dit això, comentariem molt breument l'esmena de retorn de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Una vegada més en aquesta Cambra se'ns explicarà o se'ns intentarà explicar amb tota la capacitat didàctica de convicció del Grup majoritari de la Cambra que hem vingut a parlar de l'Institut Català de Serveis a la Joventut i no de política de joventut. Ens diran i ens repetiran una vegada més que aquest Institut és un institut autònom de caràcter comercial i no el director de la política convergent de joventut. Aleshores, la nostra pregunta és: quan hem de parlar de política de joventut? Nosaltres tenim la sensació que aquest debat mai no té un espai en aquesta Cambra, sempre hi ha una bona excusa per parlar d'una altra cosa, per dir que aquest no és el moment escaient o per fer volar coloms amb d'altres reflexions. No és el moment ara ni quan parlem de la Direcció General de la Joventut, ni en el debat de política general, ni mai. I potser pensem també que aquest... pensen vostès que aquest tampoc és el lloc més adequat, i tot això per què? Per què volen vostès amagar, evitar aquest debat tan important? Què volen amagar? Darrera de tot això, nosaltres creiem que s'amaga l'absència d'una veritable política de joventut.

Diem, i ho diem clar i fort, que avui a Catalunya li manca al Govern política de joventut; el Govern convergent ha estat incapaç d'endegar una política de joventut amb prioritats clares, visió globalitzadora i coordinació horitzontal i territorial, i és per això que el que es retreu any rere any quan parlem de política de joventut i no dels pressupostos d'un institut comercial.

No volen vostès parlar de política de joventut perquè les accions conjunturals, «disconnexes», centralitzades i de cara a la galeria que han portat fins ara els farien treure els colors. Jo no sé tampoc si a vostès els interessa absolutament res de tot aquest tema, donada la seva atenció, i, en conseqüència, jo, senyor President, renuncio a defensar aquesta part de la política de joventut.

Sí que no renuncio ni que fos a la primera part de la meua intervenció referida a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I vull fer-ho, senyores diputades i senyors diputats, manifestant que el nostre primer impuls en relació amb aquesta Corporació i molt particularment en TV3, és comportar-nos respecte de la Corporació i respecte de TV3 de la mateixa manera que aquesta es comporta amb nosaltres, és a dir, amb la més escandalosa indiferència, i així ho faríem si no fos que aquesta actitud seria una manca de respecte als nostres electors i al poble de Catalunya, com ho és la dels directius d'un ens que té un pressupost de 30.000 milions de pessetes per tal d'implementar una formidable maquinària de propaganda de Convergència Democràtica de Catalunya.

Els exemples d'utilització sectària de TV3 són tants i tan aclaparadors que avorrirem les ovelles enumerant-los. Només cal posar de relleu un cop més... (*Remor de veus.*) Senyor President, miri, jo no tinc ganes de posar de relleu cap element més mentre que l'atenció de la Cambra sigui la que és (*Remor de veus.*) En conseqüència, donat que no es donen les conseqüències per parlar, perquè quan es parla els més elementals principis d'educació, fins i tot parlamentària, comporten que hi hagi algú disposat a escoltar, jo renuncio també a continuar la defensa d'aquest Departament.

Gràcies, lamentant la meua intervenció, senyores diputades, senyors diputats, aquí la dono per acabada.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira; esmena 299.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, esmena 299 i 307, amb l'autorització de la Presidència.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CAROD-ROVIRA: En el debat anterior de pressupostos, aquest Departament de Presidència va ser qualificat per un illustre portaveu de l'oposició parlamentària en aquesta Cambra, per més detalls...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Carod-Rovira, és que jo pregaria als ex-consellers de Cultura que no m'entretinguessin el Conseller d'Economia, perquè als oradors els dona una certa sensació que no se'ls escolta.

Gràcies.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President, tenint en compte, a més a més, que els ex-consellers de Cultura són, certament, nombrosos en aquesta Cambra (*rialles*) això incideix també en l'audiència pública de les intervencions.

Intentàvem dir a l'inici de la nostra intervenció que en el debat sobre el Departament de Presidència anterior un illustre portaveu de l'oposició parlamentària en aquesta Cambra, de fonètica occidental, va qualificar el Departament de la Presidència de «latifundi intocable i impenetrable». Probablement més que no pas un latifundi, qualificatiu potser poc apropiat a les característiques de propietat de la terra en aquest país, on el sistema de latifundi no és el que domina d'una manera clara, hi escauria més potser la designació de «laberint», un laberint del qual se'n desconeix l'entrada i se'n ignora la sortida i que ens recorda aquell *Ariadna al laberint grotesc*, de Salvador Espriu.

Deu ajudar sens dubte a aquesta consideració laberíntica del Departament la mateixa disposició física i interna del Palau, seu de la Presidència, veritable oceà de despatxos i despatxets, corredors i passadissos múltiples i escales de factura i destinació diverses. Tant, que podien dur a recitar aquells coneguts versos de Foix davant la seva presència: «Sol i de dol i amb vetusta gonella, / em veig sovint per fosques solituds, / per prats ignots i munts de llicorella / i gorgs pregons que m'aturen astuts.» És a dir, clar i català.

El naufrag que ha pogut endinsar-se en aquest oceà presidencial hi ha trobat alguns personatges públics del país, avui amb una activitat més calmada, de menys repercussió exterior i una rica flora de centres de tota mena, de composició gairebé unipersonal, activitat desconeguda i vida gairebé clandestina.

D'aquests centres, d'aquests despatxos, premis indubtables a fidelitats anteriorment exercides, no n'hem pogut conèixer l'entrellat amb detall, malgrat haver-ho sol·licitat així al Govern per la via reglamentària. Tenen, aquests centres, que apareixen algun cop l'any amb motiu d'alguna activitat ocasional i escadussera la modesta xifra de 84 milions de pessetes, amb l'ajut dels quals de segur que les penalitats d'aquesta vida deuen fer de més bon portar.

Al costat de secretaries i direccions generals com Joventut i Esports, d'un impacte públic evident, o d'Afers Interdepartamentals, el poder intern de la qual se li suposa i la múltiple riquesa de funcions atorgades també, el lector amatent de

pressupostos hi descobreix, amb una barreja de goig i de sorpresa —«m'exalta el nou i m'enamora el vell», ja anunciava el poeta—, direccions generals més, diguem-ne, peculiars, com ara Coordinació i Seguiment Sectorial, o bé Servei de Telecomunicacions.

Aquesta Conselleria sense conseller —sense conseller explícit però sí implícit, probablement de nom Pujol, i en aquest cas sempre queda el dubte de saber si es tracta o no de l'autèntic— ha anat augmentant de manera notable el seu pressupost: 11.000 milions el 89, 16.800 el 90, i pràcticament el doble, 30.855 per a l'any vinent. És un pressupost important, molt superior a d'altres departaments, com per exemple Governació, conselleria clau en una autonomia política —cosa que no ignoren, posem per cas, els que sí que tenen autonomia política— o bé Cultura, tan fonamental per a la nostra identitat nacional, com sovint se'ns recorda des del mateix Govern i el seu President.

Es fa francament difícil de no adjudicar la majoria de partides al caràcter de polítiques en el sentit de tractar-se d'unes quantitats difícils de ser sotmeses a un control públic plural. Es tracta sovint de despeses poc o gens explicades, amb lliure disposició —potser massa lliure i tot—, circumstància que les acosta a la idea més convencional de sospita de clientelars. 200 milions per a publicitat i propaganda; 121 per a despeses diverses —i ens agradaria saber en què consisteix aquesta rica diversitat—; 202 milions per a serveis de nova creació —les característiques dels quals també tindríem goig de conèixer—; 7 milions per a vestuari —voldríem saber de qui, com i per què—, i 258 milions per a atencions protocol·làries i representatives. Estem convençuts que amb aquesta quantitat serà difícil que no estiguem ben representats i, en definitiva, que els nostres representants no ens facin quedar bé.

Veiem com el Patronat Català pro Europa, amb 252 milions, n'augmenta 42; ara ja només cal que a diferència del que ha passat amb tots els altres grups de la Cambra, Esquerra Republicana sigui convidada a formar part de la secció parlamentària del Consell Consultiu, amb la qual cosa si, a més a més, hi afegim la tan anunciada obertura a Tarragona d'una delegació d'aquest Patronat, la nostra satisfacció seria ja gairebé completa i ens acostaria a una certa sensació de felicitat.

Satisfacció és el que ens ha causat que els casals catalans de l'exterior rebin el doble del que van rebre l'any passat, i estem convençuts que la nostra proposta sobre la migració catalana —recentment aprovada per unanimitat— no hi sigui del tot aliena.

Entre la generosa i resplendent mostra d'instituts amb què el Govern de la Generalitat ha enriquit el panorama institucional del país, brilla amb llum pròpia l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, objecte de tota mena d'atencions filosòfiques i d'inquietuds intel·lectuals dels grups de l'oposició, ja que, de mèrits, no pot dir-se pas que n'hi manquin.

Aquest Institut va rebre el primer any de la seva existència 30 milions de pessetes; 216, el següent; 198, l'altre, i ara ens en proposen 286 per a l'any vinent. En total, 730 milions en quatre anys.

Per fer què, però? Per servir a qui? Amb quina finalitat i amb quins objectius? És que ses senyories creuen, honestament, que tenen cap justificació aquests 286 milions, 286, enfront dels 350 previstos per a l'Institut d'Estudis Catalans o els 150 de la

Institució de les Lletres Catalanes, dues institucions de llarga tradició i noble història al nostre país, que han dut i duen a terme iniciatives absolutament imprescindibles per a la normalització de la cultura a casa nostra? No fóra més útil d'utilitzar aquests milions, com ja vam demanar, en un institut per a la promoció exterior de la cultura catalana en comptes d'invertir-los en la projecció interior i exterior només de certes persones? És que ses senyories creuen honestament que tenen cap justificació els 12 milions anuals del Premi Internacional Catalònia enfront de l'únic milió de pessetes amb què la iniciativa privada dota el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes?

Demano a les senyores i als senyors diputats que comparin la transcendència, l'impacte, la repercussió i el benefici sobre la cultura i la societat catalanes entre un i altre premi i que en treguin les conseqüències lògiques. Què ha fet, què fa, què farà, l'Institut d'Estudis Mediterranis?

En el torn en contra ens deia el senyor Codina l'any passat que hi havia un gran desconeixement sobre l'Institut en qüestió. Doncs, bé, va ser justament per conèixer que vam presentar el maig la sol·licitud de compareixença del Director executiu de l'Institut. En assabentar-nos que la plaça era vacant, per cessament o dimissió, vam retirar-la. En reprendre el període de sessions, l'hem tornada a sol·licitar novament. Va ser justament per conèixer que vam sol·licitar al Govern la composició i la identitat concreta del personal i els diversos òrgans de l'Institut, i encara esperem la resposta precisa a la pregunta formulada. Va ser justament per conèixer que vam demanar sobre la destinació dels 30 milions inicials ara fa ja dos anys, i ho tornem a demanar perquè es tracta de diners públics. On és l'estudi de perspectiva *Catalunya 2000-2010*? On és la traducció d'obra literària d'autors catalans a altres llengües? I, posats a dir, per què, havent-hi persones preparades per traduir directament del català a l'àrab, s'està potenciant la traducció a través de llengües pont? Quins interessos hi ha darrere d'aquestes iniciatives? On és la Setmana Catalana de Tunis, d'Arle, de Milà? On són tots aquells projectes que es preparaven, que encara no han arribat i que justificaven la despesa de 30 milions? Aquesta quantitat, se'ns deia a la resposta del Govern, també anava destinada, i cito literalment «al condicionament de la seu de l'Institut a crear al carrer Bailèn, número 9, segon pis». Doncs bé, gastats els diners i creada la seu, ara l'Institut ens sorprèn amb un canvi de seu, dos anys després, al lloguer anual de la qual destina la xifra de 44 milions de pessetes només per a l'any vinent. Em sembla francament desmesurat, innecessari, sense justificació de cap mena. Si, a aquests 44 milions de lloguer, hi afegim els 92 de remuneracions de personal, els 15,5 de reunions, els 12,5 de publicitat, els 11 de material d'oficina i els 9 d'atencions protocol·làries, què queda, doncs, per fer feina? Queden, encara, 54 milions per a estudis i treballs tècnics; confiem que amb aquest 20% del pressupost que encara resta estudiïn molt i treballin encara més. Perquè fins ara què ha fet l'Institut? Se'ns dirà, se'ns ha dit ja: «Sobretot, les jornades sobre els moviments migratoris procedents del Magrib». Doncs, mirin, deixin-me explicar una anècdota prou il·lustrativa de com van anar les coses en aquestes jornades i en aquest Institut: a la cloenda de les jornades va ser convidada l'eurodiputada liberal Simone Weil, la qual, ignorant, pel que sembla, on era i de què es parlava, va acabar la seva intervenció dient: «Per cert que hi ha un tema molt important sobre el qual algun dia s'hauria de

parlar, com són els moviments migratoris procedents del Magrib».

Senyores i senyors diputats de la majoria, no amb el cor a la mà, sinó amb la mà al cor, que és més fàcil, clausurin aquest Institut i destinin el seu pressupost a causes més nobles; Catalunya, Europa i el Mediterrani hi sortiran guanyant.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Esmena 300, del Grup Socialista. El senyor Terradellas té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta és una esmena de retorn del projecte de pressupost de l'Institut Nacional de l'Educació Física. Des de la seva creació, el Grup Socialista, des de la creació d'aquest Institut l'any 84, no ha presentat esmenes a aquest Institut bàsicament per tres raons. Una d'elles, per donar temps a l'adaptació pressupostària autònoma; per altra banda, també pel creixement en nombre d'alumnes i també per la posada en marxa del centre de Lleida, i, per últim, per no intentar retallar ni modificar res en àmbit esportiu i menys en formació esportiva.

Però, d'un temps cap aquí, hem observat que hi ha poc rigor administratiu a l'INEF de Catalunya, i això ens ho confirma l'Informe de la Sindicatura de Comptes, que jo aconsello als grups de la majoria de mirar-se'l, i al mateix Departament d'Economia i Finances a llegir-se'l amb interès perquè em sembla que els pot il·lustrar sobre els fonaments d'aquesta esmena de retorn. No només hi ha problemes de tipus administratiu, sinó que ens sembla, sincerament, que és millorable l'activitat pedagògica de l'INEF. L'INEF de Catalunya va ser creat com a organisme autònom, com deia, el març del 84, adscrit a Presidència, a través de la Secretaria General de l'Esport, per a la formació de professors en educació física. El pressupost d'enguany de l'INEF de Catalunya és superior als 1.000 milions de pessetes; aproximadament són mil els alumnes que té l'INEF de Catalunya. Per tant, són xifres certament respectables; ja voldria, suposo, el Conseller d'Ensenyament, tenir un pressupost d'un milió de pessetes, un milió, per cada alumne a la universitat.

En el Preàmbul de la Llei, feta el 84 per aquesta Cambra, es diu de la possible incorporació de l'INEF a la universitat com una facultat més. En aquells moments no es va fer per dues raons. Recordaran que en aquella època hi havia un conflicte de competències entre el Govern de l'Estat i la Generalitat sobre les universitats i, per altra banda, perquè s'intentava mantenir una situació autònoma i, per tant, privilegiada. Ahir el portaveu de Convergència i Unió ens parlava d'una manera, em sembla, molt desafortunada sobre la solidaritat territorial. Bé, en aquest cas, em sembla que es tracta del mateix, es tracta de reclamar un cert rigor i, per tant, solidaritat del que és una..., hauria de ser una facultat més de la universitat respecte a la resta.

Hi ha, certament, senyores i senyors diputats, una certa autocomplaença dintre de l'INEF, autocomplaença compartida per la gent d'allà dintre, gairebé, jo diria, corporativista. És evident, s'atorguen títols de llicenciats, que era el que es demanava, hi ha molts mitjans econòmics —cosa que sempre satisfà tothom— i, sobretot, hi ha feina, en el sentit que tots els que surten titulats troben feina, tant per la via pública, docent, com per la via privada, normalment gimnasos, clubs, entitats esportives, federacions. Ara bé, vostès deuran compartir, em sembla, el meu criteri que el dèficit de formació d'educació física, tant en els

àmbits d'ensenyament mitjà com en la FP, com a l'EGB, com la manca d'equipaments en el nostre país, em sembla que és deficitària de totes totes.

Entrarem, senyores i senyors diputats, en un any pre-olímpic on encara les nostres escoles no tenen garantit allò que per llei s'hauria de donar, que és l'ensenyament obligatori de l'educació física. No se'ns pot donar l'excusa —que pot ser un argument a tenir en compte— de dir que els altres INEF de l'Estat espanyol van pitjor, perquè és evident que l'ensenyament internacional dels altres centres internacionals està molt per sobre de les qualitats que s'imparteixen des de l'INEF. Al meu entendre, l'INEF de Catalunya no ha sabut correspondre, durant aquest temps, aquests sis anys, a una situació privilegiada que des del Govern de la Generalitat i des de, fins i tot, aquest Parlament, se'ls havia atorgat, a través d'un *status* administratiu autònom, de molts recursos econòmics i, fins i tot —com vostès deuen haver pogut observar—, a través dels edificis nous.

Nosaltres no volem, a través d'aquesta esmena, dir que volem que l'INEF s'incorpori de ple dret a la universitat, no és això el que volem; el que voldríem és que el Consell Executiu de la Generalitat refés el pressupost, el refés ben fet i, per tant, els demano, senyores i senyors diputats de tota la Cambra, els demano dues coses: en primer lloc, la possibilitat de votar-nos favorablement aquesta esmena, i en cas que no sigui així, sí que em sembla que és del tot necessari que els demani, al Consell Executiu, al Grup parlamentari de Convergència i Unió, que interpreti aquesta esmena a la totalitat com un toc d'atenció sobre la gestió de l'INEF i, per tant, que facin arribar als seus dirigents una voluntat, per part del Grup Socialista i jo crec de tota la Cambra, de major rigor per complir no només des del punt de vista de recursos econòmics, administrativament correcte, sinó per la seva funció pedagògica, atesa aquesta situació privilegiada que ha mantingut sempre aquest Parlament de cara a l'INEF de Catalunya.

Per totes aquestes raons, senyor President, senyores i senyors diputats, els demanaríem el vot favorable de retorn d'aquest Projecte de Pressupostos de l'INEF de Catalunya al Govern. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. Esmena 301. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora De Madre.

La Sra. DE MADRE: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, des de l'autoritat que em dona pertànyer al sector clàssic i tradicional de la Cambra, espero, amb la defensa de la meua esmena de retorn, que el sector *heavy* d'aquesta tingui a bé, doncs, acceptar-la amb el suport dels grups tradicionals i clàssics, tal com vàrem ser anomenats ahir durant tot el debat d'esmenes a l'articulat.

Aquesta és una esmena clàssica, també, per tal com l'Institut Català de la Dona i la pràctica que des del Govern..., dirigida al sector de dones arreu de Catalunya ens sembla clarament insuficient, per tal com en teoria, doncs, es fan plans, es parla molt, es fan estudis, es presenten llibres, però a la pràctica, ho repeteixo, la situació de la dona a casa nostra continua essent una situació marginal i una situació de grans mancances, de grans dificultats i de marginació evident en tots els sectors: cultural, econòmic i social.

Veient el pressupost per a aquest any, la primera cosa que els haig de dir és que vostès fan molt bé les fotocòpies, però,

com a mínim, haurien de tenir en compte, a l'hora de posar la fitxa fotocopiada, canviar l'any per situar tots els membres de la Cambra en l'any del pressupost que estem discutint, perquè en el llibre d'aquest any encara el número és el de l'any 1990, i ens sembla que estem discutint els Pressupostos de l'any 1991, per la qual cosa, els ho repeteixo, quan facin la fotocòpia, doncs, tinguin a bé, com a mínim, rectificar el número de l'any.

Veient la fitxa del programa, és veritat que, a part d'estar fotocopiada i de mantenir els mateixos objectius, perquè, com que realment han de continuar essent els mateixos perquè l'aplicació i la gestió que des del Govern de Catalunya es fa en aquesta matèria doncs no ens donen moltes alegries i, per tant, els objectius i les activitats han de continuar essent les mateixes, perquè la situació és pràcticament igual... Hi ha una cosa que sí que em crida l'atenció, i és que continua en la llista de les activitats una activitat que s'anomena «recopilar informació i documentació sobre la situació de la dona a Catalunya», cosa que estem fent a través d'aquesta Comissió d'igualtat, d'Estudi Home-Dona, i suposo que també s'està fent, a través de diversos estudis, la recopilació de diversa informació arreu de casa nostra.

I mirant llavors ja el pressupost per a aquest any, hi ha una cosa que crida l'atenció en ella, que és: del total dels 330 milions, que és el que té el capítol, l'Institut de la Dona per a l'any 1991, 315 milions són per a operacions corrents, 575.000 pessetes per a préstecs —no se sap a qui, però se suposa que pot ser per al personal adscrit a l'Institut, per a situacions personals i diverses, aquí no hi entrarem—, i 13.500.000 per a inversions; és el que consta en el capítol. D'aquests 13.500.000 pessetes, crida l'atenció que 7.800.000 són per a la compra d'un ordinador; bon ordinador ha de ser: 7.800.000 pessetes. I ara entenc per què s'ha trigat tant i per què s'ha de mantenir en les activitats això de recopilar informació i documentació: es veu que ho estaven fent a mà, per això hem trigat tant, per això triguem tant, per això fa tres anys que recopilem informació sobre la situació de la dona a Catalunya, com que ho fèiem a mà..., ara ja comprarem aquest ordinador i entrarem les dades a l'ordinador i, a partir d'aquí, suposo que la cosa anirà més bé, perquè ja tindrem una maquineta que, prement un botó, doncs, sortirà la situació de la dona a Catalunya.

Ho repeteixo: de les dades, dels 330 milions, 315 són per a operacions corrents, 13 milions i mig per a la compra d'ordinador i estris, mobles i estris, i la resta, la resta, que no és res, perquè són aquestes 575.000 pessetes, per a préstecs a situacions diverses.

Durant el debat de les esmenes a l'articulat el senyor Escudé ens va acusar, a l'oposició, de demanar molt i de no dir d'on havien de sortir les quantitats per poder fer allò que demanàvem. Jo li vaig prometre al senyor Escudé que li diria d'on es podrien treure algunes quantitats per poder fer allò que des de l'oposició demanàvem, concretament en aquesta matèria.

En el pressupost per a l'any 91, entre premsa, revistes, llibres, publicacions, publicitat, propaganda, reunions i conferències, sumen la quantitat de 83.020.000 pessetes. Per dotacions per a nous serveis a la dona, 7 milions de pessetes i per donar als consells comarcals, 15 milions de pessetes —consta en la fitxa i en el pressupost, senyor Codina, vostè que va dient així amb el cap, que suposo que serà l'encarregat de contestar,

doncs miri's el paper perquè aquestes xifres les he copiat a mà del que vostès ens han lliurat.

Per tant, orientativament, ja li dic que per poder dotar de més serveis casa nostra, per poder lluitar contra la desigualtat... Home, 83 milions de pessetes per fer llibres, o per llegir, per fer propaganda, doncs em sembla una quantitat clarament alta, clarament alta, tot i tenint en compte que després només 7 milions de pessetes han d'anar a crear serveis per lluitar contra aquesta situació que pateix la dona a Catalunya, encara avui. Jo no sé si és que les reunions i les conferències les farem per telèfon, i com que realment les conferències..., el telèfon comença a ser una mica ja car; doncs, potser les conferències les farem d'una en una i per telèfon, i per això s'ha de posar aquesta quantitat de 48 milions per reunions de conferència. O si anirem a fer les conferències a l'Antàrtida, ara que està de moda, perquè, realment, la diferència és molt alta: 48 milions per conferències, sumant tot el capítol entre revistes, publicacions i premsa, conferències i reunions, 83 milions contra els 7 milions que aniran només per crear serveis de nova creació per a la dona.

Vostès van aprovar, es va aprovar per decret, un pla de mesures per a la igualtat que consta de quaranta-una mesures. Quan vàrem discutir aquest assumpte, nosaltres vam dir que una part important d'aquestes mesures era demanar que ho fes el Govern de l'Estat i que una part relativament important era el que vostès consideraven com a propi. Però, és clar, és que veient el pressupost, doncs, jo no sé si la llàntia la tenen vostès, la llàntia d'Aladí, eh?, per anar fregant; però realment, donar compliment a aquest pla de mesures, tot i tenint en compte que una part important d'aquest pla és demanar que ho facin uns altres, tot i tenint en compte això —repeteix—, doncs no veiem que el pressupost apunti maneres de poder fer realitat... bé, allò, anar a lluitar contra la situació que encara avui pateixen les dones de Catalunya.

El senyor Escudé, durant la defensa de l'articulat, em va dir que hi ha un capítol, que és el dels consells comarcals, que creixia el 100% i que el capítol aquest havia augmentat un milió de pessetes en relació... —els de serveis per a nova creació—, en relació amb l'any anterior. Però fent la suma del que és l'Institut, la mitjana d'augment, no la mitjana, l'augment que ha sofert l'Institut en relació amb l'any passat, és del 3,44%, quan la mitjana de tots els capítols dels departaments del pressupost que estem discutint és a l'entorn del 13%. Per tant, que l'Institut Català de la Dona, que se suposa que ha d'actuar en part per afavorir un gran nombre de persones, perquè, dels sis milions, tres i escaig són dones, a Catalunya —no vull dir amb això que totes siguin susceptibles d'haver de ser ajudades des de l'Institut Català de la Dona. El que sí que queda clar és que el 3,44% per anar a actuar sobre una població molt nombrosa és clarament ridícul: no arribem ni al 6% de l'IPC si és que durant el mes de desembre no canvien les coses.

Per tant, demanem, per ajudar el Govern, per col·laborar en aquesta situació que ens preocupa a tota la Cambra, de situació de desigualtat que encara avui pateixen les dones a Catalunya, els demanaríem que retornessin aquest pressupost, que se'l tornin a estudiar i que el puguin dotar de pressupost suficient com per, com a mínim, donar compliment a les mesures per a la igualtat que vostès van aprovar. I no em digui, senyor Codina, en la resposta, que s'han fet algunes coses que poden ser comparades amb pinyonets, com va dir el senyor Escudé en la dis-

cussió de l'articulat, perquè, és clar, ja no ens conformem amb pinyons, ara ja volem el pi; no demanem la finca, però el pi, com a mínim, el volem per poder anar fent alguna cosa i realment amb el 3,44% d'augment del pressupost poca cosa es podrà fer.

Vostè segur que em farà la relació de la casa d'acollides per a dones maltractades que a Tarragona s'ha de posar en marxa, això ja ho va dir l'any passat; de la que molt probablement es posarà a Santa Coloma de Gramenet; de la que s'ha demanat en el Baix Llobregat. Tot això que, a més a més, s'està fent amb càrrec a Benestar Social i al Ministeri d'Afers Socials; per tant, tampoc no es fa des de... poca cosa es fa des de l'Institut Català de la Dona; i, a més a més, li diré també, senyor Codina, que probablement, encara que s'ha de tenir en compte la situació de les dones maltractades i que s'han de posar en marxa cases d'acollides, fóra millor també que el Govern de Catalunya posés en marxa alguna campanya perquè els marits d'aquests dones tinguin altra actuació en la seva vida quotidiana o que es comenci a pensar que en comptes de marxar les dones de casa seva per anar a les cases anomenades d'acollida per a dones maltractades, siguin els marits d'aquestes senyores els que hagin de marxar de casa i puguin ser acollits en algun altre lloc que estigui ben anomenat, amb un cartell ben gran perquè puguin, com a mínim, sentir una mica de vergonya. Però en la relació del pressupost dels objectius i de les activitats no hem trobat cap mesura adreçada a fomentar els valors de la igualtat; cap objectiu o cap programa que digui concretament que és el que es farà durant l'any 1991 en aquesta matèria, i l'única cosa que sembla que queda palesa és que realment haurem de fer moltes reunions, moltes conferències, comprarem molts llibres, farem molta publicitat perquè haurem de gastar els 83.020.000 pessetes que vostès sí que han consignat.

Per tant, senyores diputades del Grup que suporta el Govern (*remor de veus*), jo els demanaria que ajudessin l'oposició, que també suportem el Govern encara que d'una altra manera, i si no en aquesta ocasió, perquè veig que la cosa no serà fàcil, sí que de mica en mica puguin anar sensibilitzant la resta de companys —que veig que no estan molt per la feina— que consideren que amb els pinyonets ja n'hi ha prou i que continuen considerant que hem de continuar estudiant, que hem de continuar assistint a reunions i conferències, però que donar compliment al pla d'igualtat en allò que fa referència a la lluita de veritat per aconseguir que la discriminació i la marginació a Catalunya cada vegada sigui més minsa, doncs encara ens tocarà patir molt, perquè —repeteix— en els pressupostos, que són la voluntat expressada a l'hora de treballar, hem quedat una vegada més desil·lusionats, perquè considerem clarament insuficients aquests pressupostos i la puja del 3,44 enfront la mitjana del 13%.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora De Madre. Esmena número 303, del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, aquest és el segon any que discutim el pressupost de l'Institut Català de la Dona; aquest any l'han dotat pressupostàriament de 330 milions de pessetes que voldríem analitzar com es proposen gastar-los.

87 milions de pessetes en despesa de personal; 150 milions en despesa de béns corrents i serveis, dels quals es volen gastar

115 milions en material, subministrament i altres. Dintre d'ells, 38 milions en material d'oficina, 30 milions i mig en premsa, revistes, llibres i altres publicacions; 48 milions en reunions i conferències; 15 milions en estudis i treballs tècnics; 5 milions en atencions protocol·làries i representatives; 5 milions més en publicitat i propaganda; 3 milions en dietes, locomocions i serveis. Dels 330 que dèiem al principi, ja només ens en queden 94 per fer la feina. D'aquest 94, dediquen 55.120.000 pessetes a ajuts per a les dones; menys diners a ajuts per a les dones que en despeses diverses, que pugen a 58 milions de pessetes, i que, com els deia abans, comprenen atencions protocol·làries i representatives, publicitat i propaganda, reunions i conferències, i altres despeses diverses.

El material d'oficina representa en aquest pressupost el 70% de la quantitat dedicada a l'ajut per a les dones; les reunions i conferències, un 85% de la quantitat dedicada a ajuts per a les dones. És indignant, senyores i senyors diputats, la valoració que tenim les dones davant del Govern de Convergència i Unió. Com explicaran a les dones que a Catalunya pateixen maltractaments, marginació i greus problemes, que donen vostès més importància a la publicitat i a la propaganda, a les revistes i a les gomes d'esborrar que a tractar de pal·liar el seu problema? Quina política d'igualtat d'oportunitats pensen fer amb aquest pressupost? Com i amb quins diners pensen desenvolupar les 40 mesures per a la igualtat, que es deriven del seu pla d'actuació entre els anys 1989 i 1992? A quins altres departaments hem d'anar a buscar pressupostos de programa d'igualtat específics per a les dones? I dic específics perquè, evidentment, en cap altra conselleria aquesta Diputada ha estat capaç de trobar una partida específica per a les dones. Em diran que en diversos programes de Treball, de Benestar Social, etcètera, poden intervenir-hi les dones; evidentment, formen part de la població. I jo els preguntaria, concretament, quines partides específiques per al tema de les dones hi ha en altres conselleries?

O és que volen resoldre els problemes de desigualtats a través de fires i congressos? Com volen desenvolupar la creació de recursos que necessiten les dones que estan en situació d'extrema marginació, com, per exemple, creant i construint cases d'acollida? Com volen realitzar les prestacions de serveis a les dones, a la creació de serveis territorials i d'assessorament, a les subvencions d'activitats per a la promoció de la dona, a les campanyes i activitats per al foment del debat social entre igualtats..., per trobar mitjans per arribar a la igualtat? Ahir el senyor Escudé que té la virtut de no contestar les esmenes que fa l'oposició, sinó caricaturitzar les intervencions que fan els diputats, li deia a la senyora De Madre que, malgrat que la partida que demanava per incrementar l'Institut Català de la Dona era molt minsa, representava un 100% del que ja estava pressupostat. És clar, el problema no és que la senyora De Madre fos agosarada: el problema és que el pressupost era petitíssim, quan una partida que ell mateix deia que era molt petita representava un increment tan gran. O és que el pla d'actuació només té el cost de la publicació d'aquell llibret tan maco amb una cara femenina, això sí, d'un disseny molt modern i molt maco? O és que aquest Institut i, en definitiva, la política d'igualtat d'oportunitats és només un aparador per fer propaganda en lloc d'un organisme administratiu, àgil i eficaç que impulsi veritables mesures que condueixin la nostra societat a una situació més igualitària i menys sexista?

Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya està aferrissadament en contra de la política d'aparador, política d'aparador que li agrada molt al Govern de Convergència i Unió, però quan aquesta política d'aparador es fa en temes que pertanyen als drets fonamentals de la persona —i els recordo que l'article 14 de la Constitució prohibeix la discriminació de les persones per raó de sexe, edat, religió o ideologia—, aquesta oposició retorna amb indignació. Permetin que els digui que, pel nostre Grup, aquest pressupost és misèrrim, insuficient i indignant per a totes les persones de sentit comú i per a totes aquelles persones que realment estan per acabar amb la discriminació sexista a la nostra societat.

Des d'aquest sentiment exaltat i apassionat presentem aquesta esmena a la totalitat i els demanem el seu vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Esmena 304, del Grup Mixt, sector PCC. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: De l'escó mateix, senyor President. Senyores i senyors diputats, una mica en broma, perquè d'una altra manera és bastant complicat fer-ho, hauríem de dir que el Consell Executiu de la Generalitat ha muntat l'Institut Català de la Dona. Ara la pregunta, i, a més, no una pregunta abstracta, sinó una pregunta concreta, és què es farà amb aquest Institut? Aquest és el gran problema. Per què? Perquè qualsevol discussió d'activitat política està estretament lligada als diners que es posen per fer política. I aquest és el gran problema. Segurament, és cert, totes aquestes coses que des del Govern de la Generalitat es plantegen, que fer política és fer una expressió de la prioritat. I jo crec que aquesta constatació que tenim l'Institut Català de la Dona, i que tenim els milions que tenim, 315, és una expressió clara, contundent, de la prioritat política que el Consell Executiu de la Generalitat fa respecte a aquesta realitat palpable, que des d'un punt de vista polític ningú nega, de la discriminació de la dona. Però, certament, hem de plantejar-nos si aquest Institut no està creat a partir de les partides pressupostàries, no està creat per resoldre problemes, la nostra pregunta és per a què està muntat? I és una pregunta que segurament, d'una manera o d'una altra, tots i cada un dels que estem aquí ens hem de fer.

Jo no em referiré a moltes de les qüestions que les altres il·lustres diputades han plantejat, però la meua pregunta és: si amb aquest pressupost de 315 milions no es pot fer el que és essencial, que no és muntar estructura, sinó que és intervenir en la realitat per modificar-la, la pregunta legítima que nosaltres ens fem és per a què està aquest Institut? I arribem a una conclusió que no ens agrada, i és que aquest Institut, igual que altres organismes del Govern de la Generalitat, està pensat essencialment per donar la sensació al conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya que s'està abordant un problema, per donar-ne la sensació, no per fer-ho, perquè han de reconèixer amb mi que amb aquests 315 milions no es pot fer res, no es pot fer res. I a partir d'aquí és un dels arguments fonamentals que nosaltres hem utilitzat per a aquesta esmena a la totalitat. Però hi ha altres arguments. Nosaltres, un mecanisme que sempre ha plantejat el Consell Executiu, que nosaltres no compartim de la manera com ho fa el Consell Executiu, però que coincidim des d'altres punts de vista, i ens sorprèn que quan fan iniciatives concretes no ho fan. El Consell Executiu sempre planteja:

«Hem de donar marxa a la societat civil; l'Estat no ho ha de fer tot; marxa a la societat civil, que faci coses, que per aquí i per allà...» La nostra pregunta és: per muntar l'Institut Català de la Dona, per a les seves activitats, la societat civil per a què serveix? Perquè de la lectura del pressupost, però no simplement de la lectura del pressupost, sinó del coneixement concret del que fa i com es fa, apareix un element molt important, i és el menyspreu que la gent que està treballant aquests temes des de la societat civil no s'ha consultat, no participa; jo no dic que decideixi, que faci el paper que ha de fer el Govern, perquè el Govern està per governar; però la nostra pregunta és: on queda aquesta idea de la participació de la societat civil? I aquí arribem a un altre tema que apareix amb claredat al pressupost, i és que el Govern de la Generalitat, quan parla de societat civil, no està parlant de tots, està parlant de les empreses «privades», des del nostre punt de vista —opinió legítima que, segurament, no és compartida per una part molt important de la Cambra—; quan es parla de societat civil no s'està parlant d'organitzacions socials, no s'està parlant dels ciutadans, no s'està parlant d'aquesta necessària participació del conjunt dels ciutadans i les ciutadanes en l'afer polític públic, sinó que es planteja fonamentalment com i de quina manera coses que hauria de fer el Govern les faci l'empresa privada i que, a partir d'aquí, pugui tenir beneficis.

Jo no em referiré a les iniciatives que, des del nostre punt de vista, s'haurien de fer, perquè crec que allargar innecessàriament el debat no serveix; s'ha plantejat, per part de les il·lustres diputades que m'han precedit, tota una sèrie d'iniciatives concretes; jo solament voldria incorporar una nova dada a les que elles han plantejat. Jo no sé si vosaltres heu fet una cosa que ja vaig plantejar en la discussió del Pressupost de l'any passat —ja ha passat un any—, però jo ho he tornat a fer quan va començar el curs de la meva nena; vaig agafar els llibres i vaig començar a llegir-los; em vaig adonar que continua sense parlar de partits, de Parlament, del Parlament de Catalunya, d'això, se'n continua sense parlar, però del tema de la discriminació de la dona tampoc se'n parla —tampoc se'n parla—, i no és possible avançar en la direcció de rectificar la realitat de la discriminació de la dona si no es fa un esforç en profunditat en els temes d'educació. Què fa l'Institut Català de la Dona respecte a aquest tema? I ja sé que no és únicament l'Institut Català de la Dona qui ho ha de fer, és l'Institut Català de la Dona, Ensenyament i altres conselleries. Però és que el mateix que estem parlant per a l'Institut Català de la Dona, ho podem fer per a les diferents conselleries, o és que els consellers no s'han adonat d'aquesta realitat tan palpable, que jo quan llegeixo els llibres de text de la meva filla apareix amb una claredat meridiana?

I, per últim, voldria explicitar un tema: hi ha, a partir de discussions d'aquestes característiques com la de l'Institut Català de la Dona, que podem comprendre per què la societat civil, que el Consell Executiu tant reclama, passa olímpicament del Parlament de Catalunya, perquè la gent no sap *ni siquiera dónde está* la seu del Parlament de Catalunya; quan vas amb un taxi et poden portar a qualsevol lloc però no aquí. La nostra pregunta és per què passa aquesta realitat? Jo crec que en el tema de l'Institut Català de la Dona tenim la resposta: si aquest Parlament i el Govern no tenen capacitat per resoldre els problemes concrets, la societat civil passarà olímpicament de nosaltres, com està passant. I aquest és un problema, no del Partit dels Comunistes de Catalunya, sinó de totes les forces demo-

cràtiques que som aquí al Parlament, i a més de les que no hi són, perquè no han tingut la suficient força electoral per estar-hi; si no tenim capacitat de donar un canvi a aquesta situació, difícilment avançarem.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. A continuació, correspon debatre l'esmena 311, del Grup Socialista, Serveis de la Joventut. Per a la seva defensa, té la paraula...

El Sr. CARNICER: El senyor Soto.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Molt bé. Per defensar, en nom del Grup Socialista, l'esmena de devolució de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

Crec que ens podríem estalviar la intervenció, probablement, amb les intervencions que han fet els altres grups parlamentaris i remetent-nos a les intervencions que realitzem any rere any el Grup Socialista al Parlament de Catalunya al respecte, perquè la veritat és que, com que el Pressupost és pràcticament semblant, els arguments haurien de ser una mica també els mateixos. Intentarem fer un cert esforç d'imaginació, serà difícil, però ho intentarem.

En primer lloc, voldria assenyalar una primera cosa i és que un Govern que en parla i que en parla tant, a vegades fins al cansament de tots, de la societat civil, potser el que hauria de fer, quan presenta el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut en aquesta Cambra, seria precisament consultar, dialogar, discutir, parlar d'aquest pressupost amb la societat civil, amb el moviment juvenil de Catalunya; no sols dialogar, comentar-ho, explicar-ho, sinó, si fins i tot fos possible —perquè és desitjable que així fos—, intentar arribar a alguns acords que permetessin mancomunar esforços entre la iniciativa pública i la iniciativa privada, i que pogués permetre que el Govern de la Generalitat i el moviment juvenil de Catalunya es plantejessin esforços objectius comuns que poguessin afrontar. En tot cas, no és aquest el cas; un any més aquest és un pressupost fruit d'una voluntat exclusiva d'un govern, sense parlar, sense dialogar, sense consensuar, sense concertar amb la societat civil catalana, i un govern que, com sempre, planteja un pressupost sense prioritats, sense cap previsió en matèria de lluita contra les desigualtats, etcètera. Una gran prioritat que s'hauria de plantejar el Govern de Catalunya en matèria de joventut —vaig parlar d'això en el debat en Comissió— seria sens dubte el tema europeu i el repte del 92. He assenyalat ja en diverses ocasions en aquesta Cambra que una nació sense estat com és la nostra, hauria de fer un especial esforç perquè tot el treball internacional i de presència internacional que fa la seva societat civil fos extraordinàriament potenciat des del Govern de Catalunya. Malauradament, no ha estat així; no ha estat així en política de joventut. Malgrat això, també és cert que el moviment juvenil de Catalunya, les seves organitzacions, les seves entitats han desenvolupat, desenvolupen i continuaran desenvolupant una política exterior, una política europea extraordinàriament important i amb extraordinaris resultats, que ha projectat la realitat de Catalunya d'una manera extraordinària. El que és trist, el que és «desalentador» és saber que això s'ha fet amb una col·laboració totalment i absolutament insuficient del Govern de la Generalitat, i que el Govern de Convergència i Unió continua sense reflexionar i sense comprendre el que tot això significa.

Hi havia uns diners, innominats perquè no hi havia una partida específica prevista, sempre per a intercanvis juvenils, i cabien aquí els intercanvis juvenils a nivell europeu i a nivell internacional, estava dotada amb tres o quatre milions de pessetes. Això..., vostès saben el que costa un viatge per Europa, poden fer càlculs i comprendran que els resultats són de tot punt de vista insuficients, molt més si ens adonem que tenim el 92 al costat i que hi ha una realitat europea que ha canviat substancialment arran de la caiguda del mur de Berlín, etcètera. Els diners continuen essent els mateixos, la preocupació continua essent estrictament la mateixa; així no anem bé, i nosaltres, això, ho hem d'assenyalar una vegada més.

En segon lloc, el pressupost de joventut ha de servir únicament per fer una política d'oci i d'esplai o ha de servir per a altres coses? Jo crec que és fàcil posar-se d'acord que ha de servir per a altres coses, i que, probablement, una de les prioritats que ha de tenir un Govern en matèria de política de joventut, com en altres, és la lluita contra les desigualtats. De tota manera, jo començo a pensar que aquest Govern i que el seu Grup parlamentari no entén què és una política de lluita contra les desigualtats. Ahir li vam intentar explicar, al senyor Escudé, ràpidament, la diferència que hi ha entre polítiques de compensació, de lluita contra les desigualtats, la diferència que hi ha entre això i insolidaritat i egoisme. No ho va entendre. Ens va dir que una esmena que «prioritzava» determinats llocs en el país, que assenyalava determinades prioritats i determinades mesures de discriminació positiva era insolidaritat i egoisme. El que és insolidaritat, el que és egoisme és no fer política de lluita contra les desigualtats, i aquest Govern continua sense fer-ne en matèria de joventut.

Podien haver elegit prioritats. Hi ha problemes: el problema de l'habitatge; en parlem, d'això? Cal que hi tornem a insistir i dir que els 150 milions que es preveuen en el pressupost és una broma pesada? Parlant del problema de l'ocupació juvenil; els ho expliquem? Els diem què és el que està passant, quina és la realitat, què és el que cal fer? D'això, no se'n parla. Ahir vam parlar també del tema de les minusvalideses; en aquest Projecte de Pressupost, tampoc en matèria de joventut hi ha cap esforç en aquesta direcció. En definitiva, els problemes més importants de la joventut no apareixen en el pressupost de Joventut. Es podria dir: «és que es fa en els pressupostos d'altres departaments del Govern de Catalunya». Però és que tampoc es fa, i vostès ho saben.

Després, nosaltres insistim des de fa temps en la necessitat de fer una política específica i una política que «prioritzi» el moviment juvenil i els problemes juvenils en els barris obrers de Catalunya que estan en una situació més preocupant, i en les comarques rurals més deprimides de Catalunya; i el problema és que la distribució de les subvencions, la distribució de la inversió de la Direcció General de la Joventut va en la direcció exactament contrària; és a dir, es posen més diners, es fa major esforç precisament en les comarques que tenen un major nivell de renda. I nosaltres creiem que això és preocupant. Perquè, sobretot quan es parla de comarques deprimides en aquest país, i quan ho fa molt sovint el meu company d'escó, el senyor Ramon Aleu, es posa l'accent bàsicament en una cosa: la necessitat d'evitar la despoblació d'aquestes comarques, i això passa, prioritàriament, bàsicament, perquè els joves, en aquestes comarques, hi puguin continuar vivint, i que tinguin esperances,

tinguin futur i tinguin possibilitats. No hi ha cap política en aquest sentit per part del Govern.

Finalment, tampoc hi ha cap impuls decidit a l'associacionisme juvenil. Des de fa anys ens trobem amb una situació en què les subvencions van augmentant, bàsicament en el mateix nivell que la inflació, i que es fa una política d'estricta administració d'uns recursos, sense assenyalar prioritats, sense fer esforços determinats.

Voldríem assenyalar també aquí la nostra preocupació per l'alt nivell de dèficit de funcionament de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. L'Institut Català de Serveis a la Joventut genera uns ingressos propis de 500 milions de pessetes i genera un dèficit de funcionament a l'entorn dels 1.500 milions de pessetes, i això implica que aquest dèficit va augmentant any rere any.

Jo repetiré que nosaltres no estem en contra que l'Institut Català de Serveis a la Joventut i instituts d'aquest tipus tinguin un dèficit de funcionament elevat; és a dir, em semblaria que, en lloc de 1.500 milions, doncs, potser convindria que fossin 3.000 milions. Però si hi ha dèficit de funcionament, ha de ser per fer coses, per fer coses amb unes prioritats de govern determinades, no amb l'estricta administració d'uns recursos i de fer un tipus de coses determinades. I el problema és que, per la rendibilitat social que té avui l'Institut Català de Serveis a la Joventut, el dèficit de funcionament és extraordinàriament elevat.

He d'assenyalar també que l'Institut Català de Serveis a la Joventut té una característica, que és té que més del 50% de les seves despeses es gasten en el capítol de personal, en el capítol 1. És a dir, d'un pressupost que s'apropa als 2.000 milions de pessetes, les remuneracions del personal representen 1.051 milions de pessetes. I se'ns dona, com a excusa: «Home, és que hi ha una sèrie d'instal·lacions i hi ha d'haver tot un seguit de personal que doni resposta a això...». I, efectivament, és una resposta correcta en gran part. Però nosaltres des de fa temps insistim en una necessitat, i és que les entitats juvenils de Catalunya haurien de participar en la gestió d'aquests serveis. Hi ha diverses vies que han estat assajades per altres administracions, i teòricament, és un discurs que teòricament lliga amb la voluntat de col·laboració i de cooperació d'aquest Govern amb la societat civil de Catalunya. Ho venim dient des de fa anys, sense massa resultat.

En el debat en Comissió, aquest any se'ns ha dit que comencen a estudiar la possibilitat que les entitats juvenils participin en alguna part de la gestió d'aquests serveis. En aquest sentit, potser això és positiu, però nosaltres hem de dir que arriba molt tard, que és extraordinàriament insuficient, però que, de tota manera, a veure si això dona uns resultats positius.

En definitiva, per totes aquestes raons: perquè és un pressupost que no compta amb la realitat juvenil de Catalunya; perquè no lluita contra les desigualtats, sense prioritats i molt especialment sense enfrontar-se al greu problema o a l'important problema que representa l'entrada en vigor de l'Acta Única; perquè manté la ignorància absoluta d'una política del Govern en els barris obrers de Catalunya i en les comarques més deprimides, i perquè no representa un impuls important i fonamental a l'associacionisme juvenil de Catalunya, el Grup Socialista demana la devolució del pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Passem ara a les esmenes a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Esmena 315, del Grup Socialista.

Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor President, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, espero que avui, en la defensa d'aquesta esmena, no solament en la defensa, sinó potser en la votació d'aquesta esmena, tingui una major sort, per part del Grup de la majoria, que no varem tenir ahir en la defensa de l'esmena del catàleg de llocs de treball.

Fonamentarem la defensa de l'esmena a la totalitat de retorn al Govern en quatre apartats, principalment.

En primer lloc, analitzarem, d'una manera resumida, el pressupost de la Corporació Catalana, que considerem que és un pressupost molt expansiu, un pressupost molt alt, un pressupost que, el d'exploració, passa, dels 26.300 milions de pessetes de l'any passat, als 29.599 milions de pessetes aquest any, i el pressupost de capital, que passa dels 2.010 als 4.204.

Per tant, una vegada més, continuem amb un pressupost que creix i que creix molt, i no hi ha cap criteri de contenció. Tot això sumat al fet que el pressupost de l'any passat, si el recordem, ja va fer una pujada molt substancial, del 43%. Per tant, l'any passat puja al 43%, és a dir, cavalca molt fort, i aquest any em sembla —no en tinc la dada exacta— però que ronda el 13%, i, per tant, se situa en el màxim que, globalment, puja el Pressupost de la Generalitat.

Per tant, pensem que el Govern continua, una vegada més, abocant cada dia més i més diners a la ràdio i a la televisió. Quan en aquests dos..., en la televisió i en la ràdio, el Govern no hi estalvia cap diner, sinó que ben al contrari, cada vegada n'hi afegeix més; en canvi, en altres apartats diu que no hi ha diners.

Per tant, tot això forma part d'uns criteris polítics, als quals el Govern destina, evidentment, molts més esforços econòmics que no pas en altres. És a dir, el Govern diu: «Per a l'Institut de la Dona, no hi ha diners; per a l'Entitat Metropolitana de Transports, no hi ha diners; per als plans de muntanya, no hi ha diners; per al funicular de Montjuïc, no hi ha diners; per a la compra de la Casa Batlló, tampoc hi deuen haver diners. Estem assistint aquests dies, avui, Govern i oposició, suposo que tots plegats bastant astorats, que una de les obres més importants del Modernisme del nostre país pugui passar a mans estrangeres. Ni el Govern fa res, no mou un dit per aquest tema, i, en canvi, es destinen molts i molts diners a altres tipus de qüestions.

Un segon tema, tot i que aquest pressupost creix molt, podríem potser estar d'acord amb algun apartat de creixement si es complís la programació i els objectius de la televisió, però any rere any podem veure i seguir que no es compleixen, no es reflecteix la pluralitat ni la riquesa de la vida artística, cultural i social del nostre país, i, sobretot, de la vida cultural. No hi ha cap reflex, o són tan minsos que fins i tot, en determinats sectors, fan que protestin.

I, a més a més, s'utilitza la ràdio i la televisió per donar una visió esbiaixada del que és Catalunya, en tots els aspectes. I també seguim cada dia —i aquest any ha estat en increment— que han augmentat molt, pel que fa a la televisió, la programació de telesèries de cinema, i, en canvi, cada dia es disminueix més la

programació cultural, i això fa que la televisió pública, la nostra televisió pública, s'assembli cada dia més a una televisió privada, en lloc, precisament, de créixer al revés.

Un tercer apartat que nosaltres aquest any considerem important de destacar és el tema del Canal 33.

Canal 33 no compleix els objectius pels quals va ser creat, d'ampliar i millorar l'oferta de televisió a Catalunya. Inicialment, i això consta en totes les actes en les quals es va prendre aquest acord, es creava Canal 33 per tal que fos un canal que donés més abast i més atenció al tema esportiu, que potenciés la cultura catalana, que fes programes adreçats als joves, que donés sobretot, i aquest era un aspecte també molt important a cobrir, informació local i comarcal. En definitiva, el que es demanava en aquell moment per part de tots els grups i per part del Consell és que fos un canal especialitzat; però res d'això, a més de dos anys de la seva creació, es compleix.

I quan dic això penso que el que val la pena, entre tots, és provar-ho; perquè, de vegades, dir-ho solament no serveix, i la prova ben clara està en els estudis d'audiència que ha fet la mateixa Corporació, és a dir, no que els hagi fet una empresa estranya a la Corporació, sinó la mateixa Corporació ha fet un estudi d'audiència que diu que el nivell d'audiència del Canal 33 és del 3%, mentre que a TV3 l'audiència és del 37%; per tant, que estava bastant bé.

Per tant, com veiem, és un canal que arriba a molt poca gent. I no serviria d'excusa, no serviria d'excusa si per part del Grup de la majoria es digués que, territorialment, Canal 33 no arriba a tot Catalunya; perquè, en aquest cas, al Canal 33 li passa com a l'Entitat Metropolitana del Transport, que territorialment cobreix un abast petit; però, des del punt de vista poblacional, arriba quasi al 90% de la població. Per tant, aquesta no seria una bona excusa per justificar la baixa audiència del Canal 33.

Per tant, convindrà el Grup de la majoria amb nosaltres que el Canal 33, ara com ara, és un malbaratament de diners públics i un fracàs, es miri des d'on es miri, perquè arriba poca gent, programa malament i no ha complert els objectius pels quals va ser creat: sobretot, de foment de la cultura catalana. I sobretot, com he dit al començament, oblida el camp local i el camp comarcal.

I un quart aspecte, que no voldria deixar de passar per alt, és el tema de l'increment que s'ha produït aquest any en la plantilla de la Corporació Catalana; s'ha produït un increment del 10%. Aquest fet, en si, sol, no seria pas, en absolut, criticable per part dels grups de l'oposició, però sí que ho és en el moment que comparem l'increment de la plantilla en relació amb l'increment de la producció interna. En el moment que creix la plantilla, baixa la producció interna; per tant, no sembla molt justificat que això passi. Per tant, és totalment injustificable.

La producció interna passa del 31% al 27%; per tant, hi ha una baixa, i en canvi, la producció externa puja: passa del 27% al 39%, si comparem el pressupost de l'any 90 i de l'any 91. Per tant, això ens sembla molt injustificat.

I per, fonamentalment, les raons econòmiques que he adduït al principi, i també per les de contingut, que, com sempre, ja ho hem dit reiteradament, perquè el Govern no canvia en la seva política respecte a la Corporació Catalana, no es respecten els objectius de creació de l'ens.

Per totes aquestes raons, donem per defensada aquesta esmena i esperem que el Grup de la majoria aprovi el retorn al Govern.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Esmena 316, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ja en el debat de Comissió ens vam queixar del laberint de difícil interpretació que era el pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, acompanyat d'una memòria interessant, però que no sempre la memòria permetia d'interpretar les xifres massa globalitzades: 29.599 milions de pessetes són un grapat de diners, fins i tot per a famílies d'una riquesa indiscutida en aquest motor d'Europa que és Catalunya. Per això, ja en Comissió vaig anunciar que aprofitaria aquesta esmena a la totalitat per demanar aclariments al Diputat de la majoria —suposo que continua essent el senyor Codina—, que defensarà el pressupost que el Govern ens ha servit. Fins i tot he tingut interès de dir al senyor Codina quins aclariments pressupostaris li demanaria, perquè mai no hem cregut amb la victòria pírrica de les sorpreses parlamentàries.

Voldria saber, senyores i senyors diputats, quants diners costa, sobretot pel que fa a les televisions, i ho diem en plural perquè esperem cada dia més que Canal 33 tingui un perfil propi, per tant, puguem parlar de les dues televisions; per tant, quants diners costa la producció pròpia i la producció aliena de televisió. I, si pot ser, separant la producció pròpia relacionada amb programes esportius, que és una part molt important, de la que afecta informatius i sèries d'aquest capítol genèric que es diu «lleure, entreteniment, espectacles, etcètera».

Tenim la impressió que no s'ha fet un esforç suficient en el tema de la producció pròpia, que és el que pot servir d'estímul a les indústries culturals i artístiques de Catalunya, i, alhora, les que podrien justificar millor els eixos polítics d'aquell debat, que ara ja comença a ser antic, de constitució parlamentària de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Demanaríem també aclariments sobre tot el capítol de nous materials per a la producció televisiva, i ens expliquem.

Quan TV3 va irrompre en el món de les comunicacions, impressionava per la mobilitat, per la lleugeresa, per la qualitat de material de producció que exhibia, i que va haver de ser adquirit —ho recordo— com si TV3 hagués estat una televisió privada, per incompresió, aleshores, de les directrius, per exemple, del Govern central, cosa que va suposar comprar a un cost molt més alt.

Aquest pressupost actual, com preveu la millora permanent de l'utilatge —i perdonin que digui això d'*utilatge*, amb una expressió tan genèrica però tan poc tècnica— per garantir la competitivitat, l'eficàcia, especialment pel que fa als programes informatius, que són sempre el cor i el cervell d'una programació televisiva?

El tema no és menor; és a dir, en aquests moments, l'aparició de moltes televisions privades exigeix que la capacitat de competència en la informació ràpida i ben servida compti amb materials; per tant, no hem acabat d'entendre en el pressupost quines quantitats es destinen aquí.

D'alguna manera, les nostres esmenes, defensades ja en Comissió, anaven, moltes d'elles, a tractar d'incrementar aquest capítol. Encara un altre aclariment de xifres: quan es parla dels ingressos per publicitat, el pressupost es refereix a xifres brutes,

les que recullen els contractes, o a xifres netes, descomptades les comissions dels intermediaris? La diferència pot ser notable; es parla d'ingressos del 91 com la part corresponent de contractes publicitaris plurianuals o limitats al compromís d'emetre anuncis només per al 91.

Com que aquesta pregunta, senyor Codina, no la hi havia anunciada abans, si no me la contesta, em semblarà molt bé; o sigui, repeteixo que no tractem de provocar la sorpresa parlamentària, sinó que ens semblava que era una partida important per acabar de saber exactament el nivell d'ingressos, perquè sembla que sempre hi ha hagut aquest desfasament entre el que anuncia la lletra i les xifres i el que són els ingressos reals.

Un cop formulades aquestes preguntes, que serien innecessàries si hi hagués una explicació més transparent del pressupost, volem explicar que el nostre vot negatiu rau en tres grups de consideracions.

Primer grup, la gestió dels recursos ens sembla poc satisfactòria. Hi ha mancances organitzatives a l'hora de gestionar els recursos públics destinats a fer una televisió entesa com a servei públic a favor de la reconstrucció nacional de Catalunya. Hi ha mancances organitzatives i hi ha, en canvi, massa diner per a activitats que sonen a pràctiques subtils de rèptils.

D'altra banda, i encara en aquest capítol organitzatiu, creiem —i això, si no és així, ens agradaria que ens ho desmentissin— que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no ocupa el percentatge exigible de minúsculs en la seva plantilla. I ho dic perquè quan ahir contestaven que exigir l'acompliment d'aquest precepte moral i legal a les empreses és difícil, crec que sí que la podem exigir a empreses pròpies; per tant, és un capítol.

Bé, un segon grup de consideracions. La nostra és una televisió —i lamentem molt haver-ho de dir— cada cop més colonitzada. L'acord amb Lorimar expressa fins a quin punt invoquem la televisió pública per fer una televisió cada dia més privada —i anava a dir que enormement mediocre—, que no ajuda un dels factors fonamentals de l'existència de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. La possibilitat d'injectar sang nova a les indústries catalanes dels àudio-visuals, del teatre, de la música, del cinema i de la dansa; continuar utilitzant com a únic argument que *Dallas* serveix o *Dallas* no serveix per a la normalització lingüística de grans sectors, em penso que en aquests moments és un argument invendible, en tot cas, caducat, i si no és caducat, vol dir que han fallat altres polítiques de normalització lingüística.

Tercer grup de consideracions. Perquè l'actual direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no garanteix la presència activa a les televisions catalanes de grups significatius de la vida social i política de Catalunya, i en dic tres: les centrals sindicals majoritàries, els col·lectius de disminuïts físics i psíquics, els representants dels ajuntaments de la Catalunya més perifèrica, tant de les conurbacions barcelonina i tarragonina com de la tan oblidada Catalunya rural, de comarques com per exemple la Segarra o la Terra Alta.

El nostre Grup va donar suport en el seu moment —els, diguéssim, «avis polítics» del nostre Grup— a la creació de l'ens, i posteriorment ha donat sempre suport a la consolidació d'una comunicació pública a Catalunya a mans del Govern de la Generalitat, i això ho saben. Ara bé, saben també que en Comissió, per exemple, vam reconèixer encerts importants de la Corpora-

ció Catalana de Ràdio i Televisió, per exemple, la programació de *Catalunya Música*, alguns programes de Canal 33, alguns, d'altra banda, modèlics del que deia abans, el programa *Fotomaton*, fet amb una sabata i una espadenya, és un programa enormement innovador, que serveix per promoure cantants i músics catalans i que, per entendre'ns, no has de pagar en aquest cas cap mena de drets d'autor a cap cantant de fora del nostre àmbit «nacionalitari».

Ara bé, si continuem dient això i continuem dient que tant de bo que l'acord amb la UER funcioni, que la possibilitat que Catalunya Ràdio pugui emetre en ona mitjana són desigs que compartim i en els quals trobaran el nostre suport, em sembla que el conjunt grinyola. Esperem, en tot cas, que el Canal 33 es consolidi, mantingui l'atenció que ha tingut per a algunes d'aquestes manifestacions avantguardistes de la música catalana jove, però que tingui un perfil més clar. Que sigui també una televisió més cultural; no és possible parlar de llibres sense haver-nos d'embolicar en un concurs, i no tenim res contra el concurs *La caixa sàvia*, però em sembla que hi ha moltes més possibilitats de continuar parlant de productes culturals.

Una televisió, en definitiva, més sensible a la problemàtica de la Catalunya jove, una televisió més reequilibradora i una televisió que ens ensenyi quines són les disfuncions que pateix el país.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Esmena 318, del Grup Mixt, Esquerra Catalana. Per a la seva defensa té la paraula el senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President, senyories; perdoni, senyor President, la meua abstracció en aquell moment.

Em toca a mi, en nom dels diputats d'Esquerra Catalana, presentar aquesta esmena a la totalitat al pressupost de..., podríem dir en el pressupost compacte i al mateix temps esbandit de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, cosa que, com a català que va haver d'estar molts anys anhelant poder tenir uns mitjans de comunicació propis, és trist d'haver de fer. Em sap greu haver de constatar que la nostra televisió no ha estat un exemple d'administració que ens pugui enorgullir a tots plegats; però precisament perquè volem que les coses del nostre país puguin ser exemplars, ens cal denunciar el que creiem que no funciona com cal a fi i efecte de poder-les millorar. Que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no és un model d'administració a imitar es pot demostrar amb molts exemples; els diputats que m'han precedit ja ho han fet amb alguns d'ells.

Per no allargar-me en aquest cas, els remarcaré només un parell o tres de qüestions.

Per començar, i llegint el pla d'activitats i objectius de l'ens, trobem que en el punt a) es diu textualment: «Donar compliment al que la Llei de Creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió estipula.» Això ho diu ara i ho deia l'any passat i també els altres anys. Com es pot dir una cosa així una i una altra vegada quan tots sabem que mai no s'ha complert completament aquesta Llei? Sobretot, i és ben palès, ben palpable, el que mana l'article 5, concretament el punt j), on es diu: «Caldrà determinar, semestralment, el percentatge d'hores de programació destinades als grups polítics i socials significatius...», etcètera. Per què no es compleix? Perquè és difícil de complir; amb set anys i mig d'existència de la Llei em sembla

que ja s'hauria pogut trobar una manera de complir aquest punt, o, si no, modificar la Llei, d'altres n'han modificat en aquest Parlament, però no continuar dient any rere any que es dona compliment a la Llei de Creació de l'ens públic, de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Si en aquest primer punt, tan fàcil de comprovar, veiem que any rere any se'ns expliquen fantasies, què en podem pensar, de la resta del pressupost, millor dit, de l'avantprojecte de pressupost, que no s'han molestat ni a canviar el nom, de l'avantprojecte de pressupost, tal com es diu en la memòria que se sintetiza en partides globals, molt globalitzades, difoses en un parell de punts?

En el punt f) dels mateixos objectius, torna a dir el que també es deia l'any passat: «La consolidació del Canal 33. El Canal 33 ha estat constituït com a canal complementari i a la vegada alternatiu a TV3.» Dubto que ningú pugui dir que el Canal 33 sigui complementari i alternatiu de res; sobretot alternatiu, quina alternança pot representar un canal que es limita en la seva major part de la programació a reemetre el programa de TV3?, i en els pocs programes que els són originals de Canal 33 es reemetten a TV3. Més propi li seria l'adjectiu de canal repetitiu. Potser és això el que sublimarment va estar en la consciència dels senyors que van batejar aquest canal amb el nom del Canal 33, que no és res més que la repetició del 3 dues vegades.

Per acabar amb les activitats, amb el pla d'activitats, permetin-me unes paraules sobre el punt i), que correspon gairebé calcadament al punt o) del pressupost interior. Hi llegim que «les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió continuaran aprofundint en la tasca de normalització lingüística que fins ara ha donat tan bons resultats i a la vegada...», etcètera, etcètera. Creu la Corporació que realment contribueix a la tasca de normalització lingüística augmentant els espots publicitaris en castellà durant les hores de major audiència? Se'ns va dir en Comissió que en el conjunt no s'havia augmentat la incidència del castellà en els espots publicitaris; jo no contesto aquestes xifres, però sí que la concentració d'espots en castellà a les hores de major audiència, abans i després del *Telenotícies* del migdia i del vespre, és palesa, tothom ho pot constatar: ha augmentat considerablement. Que es guardi la resta d'espots en català per a la matinada o per molt entrada la nit, això no té absolutament cap validesa per al conjunt de la normalització del nostre país —normalització lingüística.

Parlem ara dels recursos humans de la Corporació, que, d'això, no se n'ha parlat gaire, en conjunt amb les empreses filials compreses.

Com cada any, la plantilla de personal, per unes raons o per unes altres, novament s'incrementa. Aquesta vegada en un 11% en el conjunt de la Corporació sobre la plantilla anterior: un 11%. Cada any l'anem incrementant.

El que és estranyíssim és que una de les raons de l'ampliació és l'aplicació d'un pla informàtic a la Corporació que any rere any això obligui a incrementar la plantilla. Aquest argument ja s'esgrimia l'any passat i ara es torna a esgrimir amb una ampliació en la mateixa Corporació corresponent a un 9%, em sembla.

Així, tenim que a la Corporació s'hi inverteix un dels arguments bàsics de tots els arguments que fan que les empreses s'informatitzin. Normalment es diu que una major informatització produeix una major eficàcia del personal i, per tant, per fer

la mateixa feina un personal més reduït. Aquí és a l'inrevés, més informatització, més personal. Potser que ens hi penséssim i tornéssim a agafar el bloc i el llapis com es feia abans, i d'aquesta manera hi hauria, si no més eficàcia, menys personal.

D'altra banda, i ja per acabar, podem veure que, malgrat els ajuts indirectes que arriben dels ens públics, gairebé tots ells del Govern de la Generalitat, en forma d'anuncis i espots pagats, resulta que encara caldrà fer de manera directa una aportació de 6.965 milions en concepte d'ajut de la Generalitat, quan l'any passat s'enorgullia la Corporació..., perdó, Televisió..., TV3, d'autofinçar-se.

El fet de creure que ens cal una bona xarxa de... Perdó (*Pausa.*)

El fet de creure que ens cal una bona xarxa de teledifusió a Catalunya ja sabem que ens obliga a sacrificis col·lectius i hi hem estat disposats, com també s'ha dit aquí per un il·lustre diputat que m'ha precedit; hi hem estat disposats a fer sacrificis col·lectius, però que comporti un esforç tan important per al país, quan hi ha tantes necessitats peremptòries a cobrir, comença a ser motiu de reflexió. Un ens que necessita aportacions continuades i cada vegada més importants comença a inquietar: 1.170 milions l'any 89; 4.443 milions l'any 90 —aquell any se'ns va dir que era excepcional per la posada en marxa del Canal 33—; aquest any, 3.660 milions per a Televisió de Catalunya, SA; tant, imaginin-se, tant o més que el destinat al conjunt de música i teatre, que són 3.500 milions.

Potser fóra bo, potser fóra hora de començar a preguntar-nos com s'ho fan les televisions privades per subsistir amb èxit i treure'n alguna conseqüència. Vegin que cada dia, com també s'ha dit per un diputat que m'ha precedit, s'assemblen més les televisions privades a base de telefilms i programes d'aquests enllaunats, o sigui que no veiem que la diferència pugui ser tan gran, que uns hi guanyin diners, o almenys intentin guanyar-hi diners, i els altres se'ls gastin d'una manera tan alegre.

És per tot això, que tan sols és un botó de mostra del que podríem anar parlant —però s'encenen els llums i no podem continuar—, que els demanaré, una mica escèptics per part del que farà la majoria, que s'hi repensin, vegin si aquest desgavell pot continuar i votin favorablement aquesta esmena de retorn del pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Moltes gràcies, senyories; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Queda la darrera esmena al Departament de Presidència, la 319, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, és difícil que globalment i amb tots els respectes ens poguéssim manifestar en contra del conjunt d'objectius més remarcables que teòricament justifiquen la planificació pressupostària de Televisió de Catalunya, SA, per al 1991. Una globalitat que, d'altra banda, i tal com han remarcat els il·lustres diputats que m'han precedit, no divergeix excessivament de la d'anys anteriors, fins i tot a l'hora de recórrer a determinades expressions textuais. També s'ha de reconèixer per part nostra que un any més continuem preguntant-nos i preguntant tres coses importants: quina mena de servei públic financem? Quina mena de racionalitat cultural estem fent que predomini? I quin grau d'autonomia real té el servei públic que la totalitat del país finança? És per aquests mateixos motius que no podem deixar

de destacar innovacions que hem de considerar positives i elogiades, i que les fem: l'increment de retransmissions de cultura popular; la preparació de la infraestructura necessària per a Barcelona 92; l'ampliació de les hores d'emissió dels dos canals i la implementació de les desconexions amb la Vall d'Aran que aquesta Agrupació havia demanat repetides vegades.

Al mateix temps, però, no és aquest el primer cop que hem de criticar la disminució progressiva de les assignacions corresponents a la producció interna; es passa del 31,6% de 1990 al 27,3% de 1991; als informatius, es passa en aquest cas del 13,5% al 12% i, en canvi, veiem com any rere any s'incrementen els recursos assignats a la producció aliena, que passen del 27,8% al 39,3%. I aquest increment es veu encara més hipotecat pel fet que sembla que s'han signat contractes que en alguns casos arriben fins..., tenen vigència fins a l'any 2003.

Un any més hem de criticar que allò que entenem que hauria de constituir l'imperi d'una certa lògica polític-cultural es vegi progressivament substituït per un criteri predominant de pura i dura rendibilitat econòmica, i veiem com augmenten implacablement les importacions i com s'imposa el criteri dels programadors sobre el criteri dels creadors. L'impacte de la producció aliena que es preveu adquirir resulta, a més a més, molt més important del que sembla per tal com està preferentment situada en horaris de màxima audiència, especialment pel que fa a la producció cinematogràfica.

Pel que fa a aquest apartat, d'altra banda, i encara que sigui a títol anecdòtic, manifestem el nostre escepticisme en relació amb l'impacte que sobre l'audiència tindran aquestes trenta-quatre pel·lícules de Cantinflas, adquirides a la Columbia; en tot cas, felicitem a l'avançada els admiradors de Cantinflas i esperem que la cosa en síntesi no acabi en «xarlotada». En canvi, lamentem l'escassa atenció pressupostària concedida a les produccions externes, especialment per la manca de suport a les coproduccions que aquesta escassa participació suposa. Enguany, no ens estendrem més, senyores i senyors diputats, en la crítica específica de l'estructuració pressupostària; tenim, però, en relació amb aquesta estructuració, dubtes d'una altre índole, com els que fan referència a la creació d'allò que vostès en diuen un informatiu d'autor, al Canal 33, especialment pels riscos de subjectivisme i de «vedetisme», de «vedetisme» agraït, que s'amaguen sovint darrere d'aquesta fórmula a l'americana; un subjectivisme i un «vedetisme» agraïts que ja hem vist campar alegrement en algunes experiències similars a les emissores de la Generalitat.

Val a dir, senyores i senyors diputats, que d'aquest tema en tornarem a parlar i especialment a la Comissió corresponent; no seria ara ni correcte ni reglamentari que m'hi estengués. I en parlarem amb severitat especialment perquè un cop presentada, un cop havíem fet el tràmit de presentació de l'esmena, que defensem, hem vist irresponsablement, injusticadament i arbitràriament instrumentalitzada una tribuna de la radiodifusió pública de Catalunya per incriminar la força política que represento en forces obscures i violentes, forces alienes al poble de Catalunya i a les seves conviccions i que Esquerra Republicana ha rebutjat, rebutja, rebutjarà sempre sense cap mena d'ambigüitats.

Per tant, senyores i senyors diputats, qui pot assegurar-nos que experiències com la d'aquest informatiu d'autor no serviran, precisament, en un any electoral per esdevenir encara més

la veu fidel del Govern i per desacreditar, de vegades sense escrúpols com s'ha esdevingut en alguna ocasió, qualsevol mena o certes menes de dissidència política democràtica. Aquests fets i les consideracions subsegüents, senyores i senyors diputats, han modificat substancialment la nostra intervenció d'avui en el sentit d'imprimir-li una duresa que no hagués estat habitual en la nostra defensa de l'esmena de retorn que proposem a la seva consideració. I és que els homes i dones d'Esquerra Republicana de Catalunya serem, som els primers a defensar la llibertat d'expressió en el seu sentit més ampli, però no podem deixar de criticar amb severitat l'ús dels diners dels ciutadans i de la radiodifusió pública en iniciatives que puguin servir-se —i són fets demostrables— de la calúnnia i de la manipulació dels fets.

Senyores i senyors diputats, els demano que considerin amb rigor els nostres arguments i els que els altres grups i agrupacions que ens han precedit i que pensin si no ha arribat definitivament, o està a punt d'arribar el moment d'afrontar amb serenor, però amb rigor la progressiva pèrdua d'independència de la radiodifusió pública de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Torn en contra: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyor President, senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna amb l'intent, no només de fer un torn de rèplica amb els arguments que habitualment els diputats que sortim a fer aquest torn, doncs, ens preocupem, sinó recollint justament totes i cada una de les intervencions que han fet des dels diferents rengles de l'oposició, per intentar, si no en tots els casos, en la majoria dels casos, donar arguments de rèplica, que jo diria que és el que realment interessa; no uns parlar d'un tema i els altres parlar d'un altre, sinó intentar centrar-ho i d'aquesta manera ajudar a entendre per què el nostre Grup, després de la meua intervenció i en el cas del Departament de Presidència, ens oposarem a les esmenes presentades pels grups de l'oposició.

Senyor President, jo faré aquest torn de totes les esmenes presentades al Departament de Presidència i a les seves entitats, llevat de Joventut i d'Esports, que ho faran dos altres diputats del meu Grup. I començaré lògicament, com no podria ser d'altra manera, per donar resposta a la intervenció que ha fet el senyor Lluís Garcia, que en aquest moment lamento que no sigui a l'hemicicle perquè pugui escoltar els arguments i d'aquesta manera poder reflexionar, fent una anàlisi del que és el Departament de Presidència. El Departament de Presidència cada vegada que se'n parla hi ha una mena de magnificació del que és; és a dir, s'explica o es vol donar a entendre que és un departament on s'hi..., i s'ha qualificat fins i tot així, de calaix de sastre; un departament on hi ha coses obscures; un departament que és molt alt en el seu pressupost... I, és clar, i si no responc a aquestes inquietuds podria quedar el dubte en la Cambra que això és cert, i com que no ho és, els ho explicaré.

A la Generalitat de Catalunya, els departaments per ordre d'importància en el Pressupost són: Sanitat, Ensenyament, Política Territorial, Benestar Social i, finalment, Presidència. Els increments —vostès ja els coneixen perquè cadascun de vostès és especialista en una matèria determinada—, vull dir que en el Departament de Presidència l'increment ha estat del 9,9, i el 9,9 representa ser el segon departament que menys ha incrementat el seu pressupost pel que fa a l'any 1991. I a més Presidència és

un departament —i algú ho ha comentat— que té en el seu si, doncs, un nombre important d'incidències en empreses com la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, com Joventut, com Esports, l'Institut de la Dona, l'Institut d'Estudis Mediterranis. Tots aquests i els que no els he dit, però vostès ja coneixen; les direccions generals que la componen, la Direcció General d'Afers Interdepartamentals i totes les altres que s'han anat relacionant aquí, tot això forma un paquet que és el Departament de Presidència, que té un pressupost de 30.000 milions, cinquè en el rànking de pressupostos, en l'ordre dels departaments; segon, de menys increment, pel que fa al pressupost de l'any 91. I, certament, els arguments que s'han donat, des de la tribuna, essent tots i cadascun d'ells, doncs, molt i molt respectables, jo els podria pràcticament rebatre, doncs, d'un a un.

El Grup Socialista ha parlat que era un pressupost alt en la intervenció, en aquesta primera part de la intervenció, que els explico, doncs, realment quin es el pressupost i què és el que hi ha dintre aquest pressupost, a nosaltres ens queda l'absoluta tranquil·litat que donar-hi suport a aquest pressupost és absolutament correcte.

Això de caixó de sastre no és una crítica, perquè és cert; perquè és cert; hi ha moltes accions del Govern, moltes, que tenen, que no poden tenir un nom i cognom concret; no poden adscriure's a un departament determinat, i aleshores des del Departament de Presidència és on es fan algunes de les campanyes institucionals que tenen implicació amb altres departaments, que no pot ser que sigui només en un dels departaments i, per tant, la forma de fer-ho és a través d'això que vostès anomenen «calaix de sastre», i que jo no qualifico d'aquesta forma, perquè em sembla que s'ha dit en to despectiu, però que realment sí que és el lloc on s'han de poder fer actuacions polítiques, que sense tenir, com deia, incidència directa en un departament, sinó que són en diversos, difícilment es podria fer d'altra manera. I s'ha volgut criticar alguna de les direccions generals en el sentit que «hi ha molta documentació, molts llibres, deu ser que aquest Departament llegeix molt, deu ser que publica molt...» És que és així, i és que és així per la mateixa raó que els acabo d'explicar. Hi ha publicacions, hi ha actuacions publicitàries, hi ha actuacions de campanyes d'informació que són —hi insisteixo— genèriques, i que difícilment poden tenir una adscripció en un únic, en un únic departament.

Iniciativa per Catalunya deia que estava, en general, pel que fa referència al Departament, d'acord amb el diagnòstic, però que en canvi no estava d'acord amb la teràpia o amb la forma d'aplicar la malaltia. Aquesta és una expressió que el senyor Riera ha utilitzat altres vegades, i jo mateix també; és que hi ha temes que no pot ser d'una altra manera, que tots podem estar d'acord amb el diagnòstic, però després hi ha les diferents polítiques de cadascun dels grups, perquè la teràpia, perquè la forma d'atacar aquella malaltia sigui amb mètodes diferenciats, i desgraciadament que no fos així, perquè això voldria dir que no hi hauria en aquesta Cambra una pluralitat política de la qual tots ens hem de sentir satisfets. (*Remor de veus.*)

Ha fet una comparació amb els departaments: concretament, ha dit d'Economia i Finances i amb el de Treball. Ha dit: «té més pressupost el Departament de Presidència que Economia i Finances i que Treball». I això el senyor Riera, que és gat vell, en el sentit que coneix el Pressupost i coneix el que diu, sap que Treball és un dels departaments que el Govern de la Generalitat

no hi té competències, en té molt poques, i que, per tant, en el moment en què el Departament de Treball pugui recuperar totes aquelles competències..., no recuperar, pugui tenir per primera vegada totes aquelles competències que tots reclamem, aquest pressupost es dispararà. I, home, el Departament d'Economia i Finances és lògic que la pròpia estructura del Departament li requereixi una atenció pressupostària, doncs, no massa necessària.

Per tant, la comparació, essent veritat, essent veritat, jo diria que no ens serveix. I ha fet una crítica, també dintre del Departament, en el tema de l'esport, l'esport en el sentit que li semblava bé l'atenció que es dedica a l'esport d'*élite*, però en canvi que no se li dedica a l'esport de base, que en el conjunt, doncs, no és suficient. Jo, el tema de l'esport, encara que fa anys que no el toco, doncs, en una època de la meua vida vaig estar-hi bastant integrat, i puc dir-li que d'uns anys ençà, especialment pel que fa referència al que s'entén com a esport de base, s'ha fet un gran esforç. Per mi no s'entén l'esport d'*élite* com no sigui amb l'únic objectiu de poder estirar la canalla i els joves, perquè siguin, puguin ser un mirall on es reflecteixi el que el dia de demà volen ser els nanos petits. I, per tant, la dedicació a l'esport de base ha de ser molt important. I a mi em sembla que l'esforç que està fent la Secretaria General de l'Esport..., i no li llegiré perquè vostè les sap millor que jo, doncs, totes les actuacions que s'han fet en petits polisportius, en polisportius de barriada..., doncs, s'ha fet un canvi brutal, potser no és suficient, però s'ha fet un canvi que vostè em reconeixerà que és molt important.

I, finalment, el senyor Riera em parlava dels diners esmerçats per a l'Expo 92, que si això, el que hi ha aquest any, que si aquest any és una única aportació o si hi haurien altres aportacions; jo..., com que el senyor Riera sap, perquè ell després, quan parlem de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, em va anunciar que tenia unes inquietuds i jo li vaig dir que miraria d'esbrinar què és el que passava, ho faig en tot, és a dir, no em limito a conèixer els pressupostos, doncs, llegint-me l'avantprojecte, sinó que intento conèixer la realitat de cadascun dels departaments i ho vaig fer també amb el de l'Expo 92 perquè també a mi em va cridar l'atenció. I li puc dir que dels diners que hi ha destinats aquest any, no són tots els que hauran d'anar-hi; l'any 91, el Pressupost del 92, per tant, hi haurà d'haver una altra partida similar a la d'aquest any per dues raons: una, per complementar tot el que és la despesa d'infraestructura, que aquest any es fa i no és suficient, i després per tot el que serà l'activitat que dintre del pavelló que representarà Catalunya a l'Expo 92, doncs, s'hi haurà de fer.

Per tant, sàpiguen que no és només el que hi ha, sinó que hi haurà una quantitat l'any que ve igual que aquesta, més una d'addicional per les activitats que es faran allà dintre. I una altra qüestió seria discutir si s'hi ha d'anar o no s'hi ha d'anar; per això dic que aquest seria un altre tema i, per tant, vostè no l'ha plantejat, i jo tampoc el trec, però anant-hi, essent-hi com s'hi ha de ser, doncs, el Govern ha considerat i a nosaltres ens ha semblat que era justa la quantitat que s'hi destina —insisteixo—, ampliable perquè després no hi puguin haver sorpreses que no... L'any que ve una altra vegada repetirem la mateixa quantitat més una altra per al seu funcionament.

El CDS ha fet una intervenció *interruptus*: un tros, ha parat, ha tornat a engegar, finalment ha marxat... Bé, no li podré con-

testar tot el que voldria perquè tampoc m'escolta i no serviria de massa res, però, en definitiva, el que ha fet també és una crítica general, que és un departament que no..., que per la quantitat de diners que s'hi destinen, doncs, no ho justifica. A mi em sembla que sí, i per això els he explicat, doncs, tot el que els he explicat.

Jo tinc la sensació que em puc fer una mica pesat, però per, altra banda, em quedarà la tranquil·litat de, si no convèncer-los, com a mínim donar-los resposta a aquelles qüestions que s'han plantejat des d'aquí la tribuna, perquè em sembla que és l'única manera que després, estant-hi d'acord o no, es puguin contrastar les diverses opinions. Per tant, amb permís del senyor President, passo a comentar les esmenes que fan referència a l'Institut Català de la Dona.

He de reconèixer, senyora De Madre, que per primera vegada..., m'han dit de tot en aquesta vida, quasi, però *heavy* encara no m'ho havien dit (*remor de veus*); avui vostè ens ha qualificat de *heavies*, bé, doncs, molt bé. (*Remor de veus*.) I també m'ha dit que no li digui..., m'ha dit: «quan surti el diputat de la majoria, senyor Codina, no em digui que... les cases d'acollida, no em digui...». En fi, a més, m'ha limitat la meua intervenció, perquè hi ha coses que vostè no vol que els hi digui i que a mi algunes d'aquestes coses em serà difícil de no dir-les-hi. No sempre, mai; vostè, si seguíu habitualment les sessions parlamentàries, no m'acusaria d'això, senyora De Madre, no m'acusaria d'això. Li vaig explicar una vegada, que va ser l'any passat, perquè va ser el moment en què es va produir, perquè va ser el moment en què es va produir. Per tant, la seva opinió que no li digui segons què..., em permetrà que en part, doncs, no li digui, però en part, si ho crec i ho estimo oportú, alguna justificació li faci.

Perquè, és clar, l'Institut Català de la Dona, que ha estat un institut, diríem, des del punt de vista de l'oposició, doncs, molt criticat, i això jo ho entenc i ho accepto, i ho trobo absolutament lògic, segurament perquè en altres àmbits estic a l'oposició i sé quin és el paper que s'ha de fer. És bo fer-ho quan es tenen totes les dades; unes dades que han estat contradites pels representants que han pujat a aquesta tribuna; hi ha hagut representants que han parlat de 300 milions; hi ha hagut representants que han parlat de 330; hi ha hagut representants que han parlat de 315, és igual, el fet no és excessivament important; no és excessivament important que uns hagin parlat d'una quantitat i uns altres d'una altra... (*remor de veus*), sí, sí amb aquestes variacions, sí; he tingut cura de poder-m'ho anotar, sí.

Bé, és clar, això jo estaria absolutament d'acord amb vostè i li ben asseguro que votaria a favor de la seva proposta si el que em digués fos veritat del tot, si fos veritat del tot, i li matisaré: no és cert que a l'Institut Català de la Dona s'hi esmercin només 330 milions de pessetes, o millor dit, aquesta part sí que és certa; el que no és cert és que, en política de la dona, el Govern esmerci només 330, 315 o 310 milions de pessetes; no és cert perquè des del Departament de Treball hi ha quantitats —i ara els ho relacionaré— importants que fan que el conjunt del pressupost estigui gairebé al voltant dels 1.500 milions de pessetes, i els ho explicaré, els ho explicaré.

És clar, quan des d'aquí es diu, es pretén, doncs, que el que es diu des d'aquesta tribuna és l'única veritat, de vegades a nosaltres, a mi personalment..., primer tens una impressió de xoc; després, quan reaccions, penses que no és tant així i que potser

és difícil, no ho sé, potser és difícil, però si es tingués una visió general del que és el Pressupost de la Generalitat, i no parcialitzada, no que cadascun dels diputats que li toca una matèria determinada grati en allò i prou, que llavors li dóna una visió parcial, si tingués la possibilitat –i la té en definitiva– de veure el conjunt del Pressupost, s'adonaria que, de vegades, les opinions que es diuen des d'aquesta tribuna no són, com en el cas de vostè, exactament certes.

Del Departament de Treball, específic, per a temes de formació de la dona hi ha 356 milions de pessetes; també en el Departament de Treball, pel que se'n diuen actuacions de xoc, hi ha 400 milions de pessetes; això en fan 756. I la formació ocupacional, que no la valoraré, però que, com vostè deia molt bé, podríem quantificar-la en un 50%, home-dona, no li quantificaré, és igual, aquesta quantitat ja no n'hi faig esment. Sense aquesta, com li deia, la quantitat global de diners esmerçats pel Govern de la Generalitat per a la política d'integració de la dona són, exactament, 1.446 milions de pessetes. I m'estranya una altra cosa; vostè, pel que sembla, s'ha llegit la meua intervenció de l'any passat; jo l'any passat també li explicava, no aquestes quantitats, però li deia, no a vostè, que no hi era, sinó a la seva companya, la senyora Barenys, això mateix, és a dir que la política, que els diners que s'esmercen des del Govern no són només de l'Institut, sinó que hi ha, doncs, tota aquesta altra aportació; que l'Institut, la missió de l'Institut, l'entenem nosaltres que no ha de ser únicament i exclusivament, doncs, un institut inversor. És a dir, es podria dir i en alguna intervenció s'ha apuntat: home!, per què, doncs, aquestes actuacions –no en aquest cas, sinó en altres departaments o en altres actuacions de Departament–, per què això no es fa des de..., s'ha dit, per exemple, l'Institut d'Estudis Mediterranis, per què les actuacions no es feien des de Cultura? I vostè em podria dir: «Home, aquestes actuacions per què no es fan des de l'Institut i es fan des de Treball?» Perquè l'Institut, bàsicament, les característiques i el pensament amb què va estar creat no fa àgil, no fa àgil que pugui canalitzar unes ajudes, unes actuacions que s'hi fan àgils, en aquest cas, a través del Departament de Treball.

Podria explicar-los quines han estat les activitats del 90. Jo crec que vostè les coneix sobrerament, les del 90, les de l'any que estem acabant; els ho llegeixo, o els dono una còpia, és igual, però em sembla que, per no cansar la Cambra, no els ho llegeixo i després amb molt de gust els ho passo. Però, en canvi, seria lògic que no conegués les actuacions de l'any 91 i jo en faré referència. I ho faré en aquest moment que intentaré donar resposta, que agradarà o no, però donar resposta a les intervencions que hi ha hagut per part dels grups que han presentat la Moció.

La senyora Manuela de Madre, després de dir-me *heavy*, ha parlat de la insuficiència pressupostària; jo crec que ara li he fet una aportació d'unes dades, que possiblement des de la seva perspectiva no ho trobarà suficient, però em sembla que la pot «tranquil·litzar», entre cometes, és a dir, pot conèixer que s'amplia bastant més del que vostè deia. I ha parlat de tres o quatre cosetes puntuals que em sembla que..., bé, les fotocòpies, que si l'ordinador valia 9 milions de pessetes...: sí, 7, no és que valgui 7 milions de pessetes l'ordinador, el que val 7 milions de pessetes és la implantació de l'equip informàtic; no és una maquineteta, com vostè diu; diu: «Ara, prement un botonet i ens dirà tot el que farem amb la política de l'Institut Català de la Dona», no,

això és una simplificació que a mi m'agrada, doncs, aclarir-li. El que val i la inversió que està prevista, de 7 milions de pessetes, és per al sistema informàtic de l'Institut.

I deia una brometa també en el tema de les conferències: «tant és l'import de les conferències, que potser és que es faran per telèfon». Doncs, miri, si la Telefònica funcionés bé, potser es podria fer, però si a sobre hi afegim que no funciona la Telefònica, doncs, no en treuríem res.

Quant al pla de mesures, també hi ha hagut discrepàncies; algú ha parlat de quaranta mesures, vostè ha parlat de quaranta-una, però algun altre interlocutor, el senyor Celestino Sánchez, n'ha parlat de quaranta i a mi me'n surten trenta-vuit; a la millor estic equivocant, a la millor estic equivocant, però a mi me'n surten trenta-vuit. I les actuacions no són de l'Institut Català de la Dona, són de la Comissió Interdepartamental de la Dona. Vostè sap o hauria de saber que són dos organismes complementaris, però en són dos; és a dir, hi ha unes actuacions que es porten des de l'Institut i unes altres actuacions que es porten des de la Comissió Interdepartamental; per ser interdepartamental, cada vegada que hi ha una actuació, i entre elles aquestes trenta-vuit, quaranta o quaranta-una, és igual, aquestes actuacions es porten a través de la Comissió. Quan hi ha accions d'aquest pla d'actuació, són els diversos departaments que intervenen qui fan la seva aportació. Si tingués ganes de, com es diu en castellà, allò de *rizar el rizo*, aquí també s'hauria de comptabilitzar una quantitat que cada un..., és igual, no ho sé; el fet és que no es pot barrejar les actuacions o les activitats, o jo crec que no és bo barrejar les activitats de l'Institut i les activitats de la Comissió Interdepartamental.

Pel Grup Mixt, el senyor Celestino Sánchez, també hi ha hagut aquesta discordança amb les mesures de la Comissió Interdepartamental; no hi entraré més. Sí que hi voldria fer una referència, perquè ell ha dedicat una bona part de la seva intervenció més gairebé a un aspecte ideològic que no pas a un aspecte pràctic. Aquest dia ens deia: «Escolti, a veure si al final jo seré més nacionalista que vostès». I avui ens ha vingut a dir: «Escolti'm, a veure si jo seré més lliberal que vostès». Vostè és col·lectivista, vostè és comunista, vostè, des d'un punt de vista nacional, és el que és i, per tant, jo li respecto moltíssim i cadascú al seu lloc, però barrejar això amb els números, doncs, vostè ho pot fer-ho perquè, doncs, la democràcia està per a això, però m'ha semblat que era barrejar les coses..., allò una mica els números amb les idees.

Bé, a mi em sembla que les activitats del 91..., sí, hi ha un tema que hi ha hagut, diguem, diversitat de posicionaments; pel que fa a les cases d'acollida, la senyora Manuela de Madre em deia: «no em parli de les cases d'acollida». Home, només deixi'm que li digui una cosa: ahir, ahir, en una notícia que va aparèixer a la premsa, la casa d'acollida de dones maltractades de Tarragona ahir s'inaugurava. I, per tant, si vostè em diu: «Home, aquest és un tema que me'l va explicar l'any passat»; jo li diria que sí que li'n vaig parlar l'any passat... El mes de març d'aquest any, que discutíem el Pressupost del 90... (*veus de fons*), maig?, encara va més a favor meu. Certament, discutíem el Pressupost del 91, però estàvem en l'exercici natural de l'any que estem esgotant en aquests moments, i, per tant, em sembla que és absolutament lògic que aquell programa avui es concreti amb una inauguració que ahir va ser a Tarragona, i que vostè, com a Regidora de Santa Coloma, sap que està molt a punt

l'acord entre, no el Consell Comarcal, l'Ajuntament, perquè vostè ha fet referència, en més d'una oportunitat de la seva intervenció, a les col·laboracions amb els consells comarcals —que sí que hi són, com en el cas de Tarragona—, però també amb els ens locals, amb els ajuntaments —justament, en el cas del seu municipi, de Santa Coloma—, i que les col·laboracions són a terços —vostè no les ha citat—, són terços: un terç pel Departament de Benestar Social; l'altre, en aquest cas, de l'Ajuntament, i un terç per part de l'Institut Català de la Dona.

I tot això, senyora Manuela de Madre i senyora Fabian i senyor Celestino Sánchez, i tots els que han intervingut en el tema de la dona, dir-los que, segurament, doncs, el que fa el Govern no és tot el que s'ha de fer, que la problemàtica és molt més gran; però jo desitjaria que, després d'aquests aclariments, que pot no estar-hi d'acord, però el que és segur és que no els enganyo, que els he intentat aclarir, doncs, aspectes que podien estar confosos, que, si més no, els puc portar un pelet més de tranquil·litat en la seva preocupació pel tema de la dona, de la igualtat home-dona.

Tot seguit, senyor President, entraré en un tema que el senyor Carod-Rovira hi té una especial estima, que és l'Institut d'Estudis Mediterranis. En un debat que l'any passat... Vull aprofitar aquest moment de la intervenció i el fet d'estar en aquest hemicicle, agrair al senyor Carod-Rovira que lliurés un llibre, tal com em va prometre, si algú era capaç de saber qui havia estat el segon Premi Internacional Catalònia, i ell, escrupolosament, va complir aquest compromís i em va remetre el llibre de l'autor Baltasar Porcel, *Difunt sota els ametllers en flor*, que l'he llegit, precisament, i m'ha semblat, doncs, força interessant. (Pausa.) Vejam si aquest any el convenço mínimament i me'n regala un altre. (Rialles.)

Situem una mica el tema, primer, des del punt de vista econòmic, i després, el tema més ideològic. El Pressupost de l'any 89, com el senyor Carod-Rovira recordava, van ser 216 milions de pessetes; el del 90, 200 —hi va haver un petit decrement—, i el Pressupost del 91 són 286. Aquesta és una realitat, i com que està publicada en el Pressupost, doncs, que segur que vostè ja la coneix; però, com que l'ha tret, doncs, li reafirmo que exactament, doncs, és això.

L'Institut és un element discutible, ho ha estat, des del seu inici, m'atreveiria a dir des de la seva aprovació, i després, any rere any, quan ha estat el moment del debat de pressupostos, s'ha anat produint, s'ha anat repetint, doncs, aquest debat, que, en el fons del fons, a mi em sembla que no és qüestió que s'hi dediquin més o menys diners, a mi em sembla que és una qüestió que s'hi pot estar, o no, d'acord pel que fa i pel que, suposadament, amb aquesta boira que s'ha anat creant entorn de l'Institut en general, suposadament pel que hi pot haver d'amagat darrere de l'Institut d'Estudis Mediterranis.

Nosaltres, davant del repte que suposarà, doncs, d'alguna forma en un futur molt proper, doncs, tota la problemàtica de la Mediterrània i el seu conjunt, doncs, de problemes socials, les immigracions, el problema del Magreb... I aprofito per dir que aquella cita que m'ha fet de la Simone Veil, és això: una cita puntual, que se li ha de donar el valor que se li ha de donar, però tampoc més enllà. És un institut que jo li deia l'any passat i li torno a dir una altra vegada, que és desconegut, és profundament desconegut, i si no ha funcionat, si no ha funcionat... Vostè diu que va presentar una iniciativa parlamentària en el sentit

de fer comparèixer el gerent, i en aquell moment, doncs, no hi havia gerent; s'ha tornat a adreçar al Govern demanant explicacions. Jo li suggereixo, només —i a vostè no li ho puc fer d'una altra manera—, suggerir-li la possibilitat de, no només conèixer les dades que vostè cregui convenientes a través de preguntes al Govern o a través de compareixences, sinó que també faci una cosa que és molt més senzilla, és que hi vagi, que hi vagi, que l'atendran, n'estic convençut, d'allò més bé; que preguntí i que vegi què és el que s'està fent i quines són les activitats que s'estan fent avui i quines han estat les que s'han fet al llarg de l'any 90.

Segurament vostè, com que en el tema de l'Institut, doncs, hi té una especial dedicació, no..., per molt que li ensenyi, no li agradarà prou; però el que li asseguro és que, coneixent-lo, s'adonarà que la defensa que fem, nosaltres —i en aquest moment, jo mateix, en nom del Grup de la majoria—, del pressupost, doncs, està absolutament justificat.

Fa molt pocs dies hi va haver una conferència molt important, va sortir a tots els mitjans de comunicació, i em sembla que val la pena, doncs, de conèixer-ho. I un tema que aquesta vegada no ha sortit massa, però que, en canvi, surt cada vegada que parlem del Pressupost en el seu conjunt, i és el Premi Internacional Catalònia; ningú ha d'estar en desacord del que..., de la importància dels personatges que han estat premiats: en Popper, el primer any, i n'Abdus Salam, el segon any, i que aquest any, que lògicament encara no s'ha produït, doncs, ja veurem què és el que passa.

Però jo li recomano que, si té oportunitat, vulgui llegir la intervenció del professor Mayor Zaragoza en el moment que es va fer el lliurament del premi. Jo diria que és un personatge que a vostè no li ha d'infondre cap sospita especial, i val la pena saber el que diu, de la mateixa manera que també el Conseller Macià Alavedra, en el debat d'Europa de la setmana passada, no sé si els ho va arribar enviar, però se'ls va oferir per enviar-los una fotocòpia del que va ser un article que es va publicar... —la vaig aconseguir, no a través del Conseller Alavedra, sinó per mitjans més propis—, el dijous 6 de desembre, un article del Ministre Ordóñez, en el qual ell —no s'espantin, no els el llegiré tot, només una petita introducció, que llegixo textualment— diu: «Fué un acierto de la Generalitat de Catalunya y de su Instituto Catalán de Estudios Mediterráneos dedicar un simposio a esta materia, cuyas actas y conclusiones aparecen ahora publicadas en un libro, porque pocas cuestiones suscitan hoy la actualidad com mayor margen para la reflexión, la sugerencia o la crítica.»

El senyor Fernández Ordóñez, per molt Ministre que sigui, també té la consideració que hagi de tenir, i només la que hagi de tenir; però, ara per ara, ara per ara, Ministre d'Afers Exteriors de l'Estat espanyol, i que ens digui això i faci aquest reconeixement de la Generalitat i de l'Institut d'Estudis Mediterranis, em sembla que, si més no, s'ha de tenir en compte, tenir en compte per opinar el que es vulgui, però tenir-ho en compte, sí que s'hi ha de tenir.

Les intervencions dels grups han anat en la línia de... (remor de veus), sí, home, i a més, és que també tinc ganes de dir-ho: això, tant el CDS com Esquerra han dit que és un institut que es deu —especialment el CDS—, diu: «És un institut que s'ha creat per a la projecció personal d'algú». Miri, i no sé dir qui, jo penso, sincerament, que si he estat capaç d'interpretar el personat-

ge a què feien referència, li ben asseguro que si és el mateix, no té cap necessitat, cap necessitat que se li faci una projecció personal, perquè la té; la té com a persona, la té com a escriptor, la té com a vàlua, doncs, professional. No caldria muntar aquesta parada per projectar la personalitat, si és que fos coincident amb el personatge que, vostès i jo, em sembla que interpretàvem. (*Remor de veus.*)

Em permetran que deixi el benefici del dubte, perquè no fos cas que m'equivoqués de personatge. (*Forta remor de veus i rialles.*) Tinc la sensació que no, però podria equivocar-me.

Bé, el senyor Ignasi Riera ha fet un comentari en el sentit que «feia tremolar», i deia que el treball del dia a dia no responia a l'esperit que el Conseller informava, el Conseller Guitart, informava en el seu discurs de presentació de l'Institut. I jo, de veritat, el mateix que deia abans, penso que si es coneguéssim l'actuació, el treball que s'està fent des de l'Institut, doncs, aquestes ombres li desapareixerien. I, si volen, jo estaria disposat, si és que no els sap greu, doncs, que aquesta insistent invitació que faig, de conèixer l'Institut, la féssim col·lectiva; és a dir, els que discutim aquests temes, any rere any, doncs, en poguéssim parlar en el si del mateix Institut. (*Remor de veus.*)

Bé...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CODINA: Bé, deixaria l'Institut... Hi ha dues esmenes més...; tres, me'n queden, però dues que el senyor Garcia ha donat per defensades i després no les ha comentat; una feia referència al Centre Informatiu d'Informàtica, i l'altra al Centre Divulgador de la Informàtica. El CDS també tenia una esmena, que ha retirat, i com que el senyor Garcia no n'ha fet defensa, d'aquestes dues, jo encara que ara podria, havent estat anunciant, podria fer un torn de rèplica, però no estaria en aquesta línia de contestar el que vostè em diu, i, per tant, no m'hi sentiria a gust ni jo mateix, i a vostès segurament els cansaria, doncs, no ho faré, però ho deixariem, en tot cas, per si en un altre moment, en una altra actuació parlamentària, doncs, estan en disposició i ganes de fer-ho.

I passem a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. (*Pausa.*) I en aquest cas si que em permetran que em centri, en principi, més en els temes numèrics, perquè, una vegada més, hi ha tornat a haver la confusió, la confusió pel que fa referència a la subvenció del Govern cap a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I s'ha fet en el to de crítica, que, des d'aquesta tribuna i jo mateix, en el del meu Grup, havia dit, en més d'una oportunitat, que TV3 no necessitava subvenció per al seu funcionament.

Doncs bé, jo això ho mantinc: TV3 no necessita subvenció per al seu funcionament. La subvenció es dona, en aquest cas, al conjunt de la Corporació, prop de 7.000 milions de pessetes, i la part més important es destina a Televisió de Catalunya. Televisió de Catalunya és TV3 i és el Canal 33; la subvenció va cap a Televisió de Catalunya.

I els vull explicar els números perquè, cada vegada que en parlem, sembla que hi hagi ganes d'embolicar la troca, i jo no en tic cap ganes; al revés, de portar la màxima claredat de què sigui capaç. El total de pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, és a dir, tot: la Corporació com a ens, Televisió de Catalunya i Emissores de la Generalitat, el seu conjunt, per a funcionament i per a capítol de capital són 33.804 milions de pessetes. I com es distribueixen?: Televisió de Catalunya,

entre explotació i el que són existències, són 25.000, i capital, 3.500; Emissores de la Generalitat, explotació i existències, 1.845, i 100, per a capital. I a l'ens públic, 2.000 i 544.

Subvencions, que sembla que és el que més preocupa: d'explotació, 6.965 milions, concretament. Per a Televisió de Catalunya, són 3.660, íntegrament dedicats al Canal 33; per tant, TV3, ni un duro de subvenció, totalment per a Canal 33; les Emissores, 1.320, i l'ens, en tant que ens, 1.985. Les de capital: 3.560, Televisió de Catalunya; les Emissores, 100, i l'ens, 544.

Pel que fa al que preocupa més al senyor Casanovas, el percentatge d'explotació del pressupost d'explotació quant a la subvenció de la Generalitat cap a la Corporació, hi insisteixo: cap a la Corporació en el conjunt de la Corporació, 24 %. Per tant, en aquest moments, s'autofinança Televisió de Catalunya en un 75%.

Senyor Casanovas, vostè, l'any passat, després de la meua intervenció, a diferència del que faig jo, que l'escolto amb molt de respecte –vostè ara se'n riu–; bé, és qüestió... li faig gràcia, doncs, miri, tampoc m'ho havien dit mai, «graciós». Avui ja m'han dit «heavy» i «graciós». El que passa és que jo li tinc un respecte a vostè que no sé si vostè el té per mi. Però el tema de la subvenció, li ben asseguro que procuro explicar-l'hi perquè he perdut hores intentant saber on van les subvencions, i li ho dic una vegada més: pel que fa a TV3, no hi ha subvenció d'explotació; sí, al Canal 33. S'hi pot estar d'acord o no, s'hi pot estar d'acord o no, amb la del Canal 33. Hi ha hagut també actuacions diverses. El senyor Riera ha dit que part de la programació que es fa des del Canal 33 és bona, és positiva; la senyora Rosa Martí no ha perdonat res: el Canal 33, molt malament; molt bé, doncs, això cadascú opina el que li sembla. I el Canal 33, des de l'any 88 que es va crear, necessita força una injecció, igual que les emissores de la Generalitat, que tampoc ningú discuteix, ni Catalunya Ràdio, ni Catalunya Música, ni la RAC, ningú ho discuteix, necessiten ara per ara, encara, una injecció, en el cas de les emissores, d'aproximadament 1.000 milions de pessetes.

El Canal 33 sí que està cobrint els objectius pels quals va ser creat; és un canal que complementa el primer, o sigui TV3, i el fa extensiu en bona part en aquells aspectes que no cobria TV3. I per què no ho cobria TV3? TV3 no ho cobria perquè quan va ser el moment de crear-lo hi havia dues possibilitats de fer un tipus o un altre de televisió: una televisió competitiva, europea, que avui, preveient com ja hi són les empreses privades, els canals privats de televisió, TV3, la televisió de Catalunya, fos capaç de poder competir amb aquelles televisions privades i que passés el que ha passat, que Televisió de Catalunya, en aquest cas TV3, és la televisió pública que menys ha notat la incidència dels canals privats, que menys... no em diguin que no, perquè els ho llegiré, els castigaré i els ho llegiré. (*Pausa.*) Bé, els ho diré, els ho diré, no pateixin que els ho diré. El canal... TV3 ha estat la televisió pública que menys incidència ha tingut pel que fa en negatiu després de l'aparició de les televisions privades. I això només ha pogut ser així perquè es va triar el model encertat, perquè es va triar un model competitiu, un model que fos capaç de competir a nivell no només de l'Estat espanyol ni europeu. I a vostès no els agrada que es digui això; jo ja ho entenc, que no els agrada, perquè és evident, és evident que qual-sevol èxit del Govern ha d'estar criticat per l'oposició, i TV3, que ho és, doncs, com que ho és, cou.

Al Canal 33, el que hem de fer és donar-li la confiança que es va donar a TV3, amb una circumstància que no s'ha de perdre de vista i és que surt el Canal 33 un any just abans de l'aparició dels canals privats; per tant, el mercat, en el moment que surt el Canal 33 no és mateix mercat que hi havia l'any 84 o l'any 83, quan va aparèixer TV3. I no voler conèixer això és senzillament no voler conèixer la realitat; no voler valorar això és no voler valorar la realitat. L'audiència del Canal 33 és d'un 4%, un 4%, i la senyora Martí diu: «Ah!, un 4%; això és una misèria». Sap quina audiència tenia fa dos anys el canal 2, Sant Cugat? Doncs, miri, igual; dos anys, amb vint anys i escaig de funcionament, amb vint anys i escaig de funcionament. Canal 33 ha assolit els mateixos nivells que tenia el canal 2 de Televisió Espanyola un parell d'anys endarrere. I que s'hagin complert del tot o no els objectius del Canal 33, deixin un parell d'anys més per veure si realment ha tingut o no incidència dintre de la societat catalana.

Pel que fa a les intervencions dels altres grups, el Grup Socialista ha parlat d'un pressupost expansiu; aquest any aquest pressupost expansiu està al voltant d'un 13%, i en el pressupost hi ha tota la qüestió d'inversions, i en les inversions, que després li matisaré més, al senyor Riera, les preguntes que ell em feia, hi ha una quantitat important de diners destinats a la «reposició» de tot el que ha de ser l'aparell dels Jocs Olímpics, i, per tant, si aquest any no es feia aquesta inversió important, difícilment, diguéssim, Televisió de Catalunya hi hauria arribat a temps.

Diu que la programació, deia la senyora Martí, no reflecteix la realitat. Quina realitat? La de vostè, la nostra o la de qui? Per què? Com és mesura que no reflecteix la realitat? Nosaltres tenim la sensació que la reflecteix del tot; potser és que tenim una realitat diferent, o segurament el que passa és que veiem una realitat diferent. Dir, d'aquesta forma genèrica, que no reflecteix la realitat, m'obliga a dir-li que, en tot cas, no deu reflectir la seva realitat o la del seu Grup.

Iniciativa m'havia demanat unes dades per poder contrastar; jo, amb molt de gust, tal com el senyor Riera m'havia demanat, ho vaig intentar saber. (*Remor de veus.*) Concretament, senyor Riera, pel que fa..., quan vostè es referia —i així m'ho va anunciar, i avui també n'ha parlat—, pel que fa a la producció aliena, em va dir, específicament o bàsicament, en el tema del doblatge i després, per a tot el que fa a la producció pròpia, quina era o quins són els percentatges que s'han dedicat als diferents temes traient esports, informatius... Jo, això, li ho he pogut mirar i tinc el gust de contestar-li... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor...

El Sr. CODINA: ...que la quantitat destinada al doblatge, doncs, són 1.825 milions de pessetes... perdonin, perdonin, 1.748 milions de pessetes pel que fa a producció aliena, especialment per a tot el que és el doblatge. Pel que fa a la producció pròpia, concretament, en el tema d'esports, 2.257 milions; en el tema d'informatius, 3.182, i en la resta de temes, com vostè i jo mateix ho fèiem d'una forma, doncs, més genèrica, són 5.697; en el conjunt del que és producció pròpia són 11.136, tenint en compte —i ja sé que a vostè segurament aquest aclariment no li cal, però per si a algú el pogués induir a error o confusió— que quan es parla de producció pròpia també es parla d'aquells programes que estan realitzats a la mateixa seu, amb mitjans de la mateixa seu, que poden estar contractats a alguna

empresa aliena i, per exemple, m'estic referint a *La vida en un xip*. Ho dic perquè tot això després no es pogués, doncs, barrejar o confondre, no?

M'ha fet un altre comentari referent a la quantitat de publicitat. Jo sí que vaig buscar quina era la quantitat la quantitat destinada a publicitat: són 15.000 milions, i entenc, des del punt de vista pressupostari, que han de ser els ingressos, perquè, si no, el pressupost no quadraria. És a dir, m'imagino —i això no li puc concretar— que és que si en aquests 15.000 milions hi ha descomptades o no les despeses que fan referència als intermediaris, per dir-ho així, captadors de publicitat. Tinc la sensació que això és net, perquè, si no, el pressupost, doncs, no lligaria. Però, en tot cas, no li ho he pogut mirar. I també el senyor Riera ha fet una referència pel que fa a l'acord amb Lorimar, no?, per tota aquesta programació de *Justícia negra*, que l'ha fet aquí; jo també vaig tenir la possibilitat de llegir un article del senyor Riera —sóc habitual lector dels seus articles— en què deia que, produir *Dark Justice*, molt més que un error, és una anècdota de mal gust.

Bé, a mi em sembla que això ja ho veurem, és a dir... ara, actualment, s'està rodant el primer episodi, com vostè deu saber, i ja veurem si realment això funciona o no funciona. El que no es pot, o jo crec que no es pot, és dir d'entrada que això no anirà o això, doncs, no funcionarà; ja ho veurem. Jo voldria aportar unes dades, per al coneixement de la Cambra, en el sentit que va ser Lorimar, que és el productor de *Dallas* ...i que estic d'acord que *Dallas* jo mateix aquí, anys endarrere, doncs, l'havia defensat en el sentit que ha estat un element important per al coneixement del català en certs sectors de la nostra població —sense entrar ni discutir la seva qualitat artística; és una altra història—, sí, pel que ha fet de bé al català..., doncs, ara potser no caldria, pel que fa al català. Certament, estem en uns graus, afortunadament, amb l'aplicació de la política del Govern pel que fa a promoció i coneixement de la llengua catalana que potser no caldria. El que passa és que *Dallas* ha tingut un impacte social; vostè, que és una persona molt... d'un alt nivell intel·lectual, pel que fa especialment, doncs, a aquests temes, segur que no li agrada. Però, vostè i jo sabem, perquè l'audiència ho demostra, doncs, que encara ara per ara *Dallas* té una acceptació com a pel·lícula, com a pel·lícula, eh?, té una acceptació important, no pel que fa al català, perquè això no ha de fer-ho, però per això altre sí.

A nosaltres ens sembla que és bo que es conegui que va ser Lorimar, el productor de *Dallas*, qui va venir cercant a Europa quina era la televisió que podia encaixar en el seu coneixement, doncs, en la seva producció, de la tècnica nord-americana, en aquest cas, i l'europea. I no va ser casualitat que sortís TV3, no va ser casualitat, segurament, perquè el mateix productor d'aquestes pel·lícules per dues o tres vegades ha estat en el simposis internacionals en què TV3 ha participat, i que vostè coneix. Fa un parell d'anys, doncs, a Sant Joan Despí mateix, doncs, van ser-hi, i va ser qui va provocar la possibilitat que això es fes. Nosaltres estem absolutament convençuts que aquests episodis, que aquesta sèrie, doncs, aportarà, pel que fa a qualitat de producció, doncs, coneixements importants, tenint en compte, a més, que no ha oblidat gens ni mica ni als actors propis del país, ni tot el que és l'aparell que està a l'entorn d'una producció: il·luminadors, maquilladors, actors, etcètera. Em sembla que no serà dolent que els nostres professionals tinguin la possi-

bilitat de conèixer de prop, perquè aquesta emissió s'està fent des de Catalunya, s'està fent aquí, concretament aquí a Barcelona, doncs, aquesta realitat catalana, jo crec que professional, valdrà la pena que es pugui conèixer i es pugui conèixer.

A les altres intervencions que hi ha hagut pel que fa referència a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, s'ha fet, per part d'Esquerra Republicana, el senyor Pueyo, doncs, una referència que no tot el que es fa és dolent; ha donat, doncs, un marge de vist-i-plau a part de la programació i ha criticat alguna part que jo també estaria d'acord amb vostè si la interpretació que en fa és la mateixa que jo: no es pot judicar qui no fa o qui no té unes actituds polítiques determinades; amb això estaria absolutament d'acord amb vostè, senyor Pueyo. I pel que fa a la crítica a les pel·lícules del Cantinflas, bé, doncs, hi ha un sector de la població que pot, que li pot agradar, i després vostè ho ha portat una mica a allò, al ridícul de dir: «no sigui cas que aquestes pel·lícules del Cantinflas esdevinguin una "xarlotada"». Si és que xarlotada, quan ha dit «xarlotada», es referia a en Charlot, potser tampoc no seria cap mala idea que se'ns passés una sèrie, doncs, d'un actor tan important com va ser Charles Chaplin.

Bé, jo els podria donar molts altres arguments, que no els convencerien, com vostès tampoc m'han convençut a mi, però em sembla que el respecte que uns i altres ens devem, de poder contestar amb opinions contrastades, no sortint a parlar d'altres qüestions que no s'hagin plantejat, com a mínim això, doncs, ho han d'admetre. I després, dir que aquest, que és un debat eminentment econòmic en el sentit que estem discutint els pressupostos, a ningú s'escapa que ha de ser un debat i és un debat polític, on hi ha confrontació d'idees, on hi ha models diferents de televisió, on hi ha models diferents de cultura, i que, bé, això és el que ha de ser la democràcia i el que configura aquest Parlament, i cadascú, doncs, pot expressar lliurement quines són les seves opinions.

Nosaltres, encara que podia ser d'una altra manera —no ho és—, estem absolutament d'acord amb el projecte de pressupost que ha presentat el Govern pel que fa a aquest Departament, hi donarem suport, doncs, i, per tant, votarem en contra les esmenes presentades pels grups de l'oposició.

Moltes gràcies per la seva atenció, i descuidant-me del tema de l'audiència, ara en passaré una còpia al senyor Soto.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Codina, em pot dir qui parlarà d'esports?

El Sr. CODINA: Sí, d'esports, el senyor Marimon.

El Sr. PRESIDENT: Senyor...?

El Sr. CODINA: Marimon, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ...Marimon; té la paraula... Sí, el senyor Casanovas?

El Sr. CASANOVAS: Simplement, molt breument, per unes paraules que se m'han atribuït, que crec que no són exactes; voldria respondre a això.

El Sr. PRESIDENT: Han parlat del seu somriure, que jo sapiga.

El Sr. CASANOVAS: No, no, a part del somriure, del pressupost de TV3 i de televisió 33. Jo no he parlat mai separatament del pressupost de les dues cadenes de televisió. El pressupost que se'ns ha presentat a nosaltres és de Televisió de Catalunya, SA. Allà no veig l'interès del senyor Codina per dir que TV3 es finança i TV 33 és la que rep les subvencions, quan

en el pressupost que se'ns dona a nosaltres, per al nostre estudi i aprovació, és el de Televisió de Catalunya en el seu conjunt; no es diu enlloc que va a un canal ni que va a l'altre; els estudis són comuns; les màquines són comunes; la gent treballa en comú; jo no veig aquest interès...

El Sr. PRESIDENT: No faci tornos de rèplica.

El Sr. CASANOVAS: No, no, simplement aclarir aquest concepte. I, d'altra banda, dir-li al senyor Codina que les seves opinions em facin somriure o riure, això no vol pas dir que li falti al respecte, simplement que les trobo jocoses.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Codina té un minut.

El Sr. CODINA: Menys, senyor President, no per l'opinió del somriure, sinó per l'aclariment perquè m'interessa molt, perquè és confusió cada vegada i en cada pressupost. El senyor Casanovas deu pensar una cosa, però em remeto al *Diari de Sessions*: ha dit que TV3 tornava a necessitat subvenció. Em remeto al *Diari de Sessions*; TV3, jo dic que no necessita subvenció, qui la necessita és la Corporació, i el *Diari de Sessions*, insisteixo...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, gràcies, senyor Codina. El senyor Marimon té la paraula.

El Sr. MARIMON: Sí, moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats; el diputat que ha defensat l'esmena a la totalitat de l'Institut Nacional d'Educació Física m'ha semblat que reconeixia que anava bé, que era... —en aquests moments no hi és, a l'hemicicle, ho sento, per poder referendar aquestes paraules que jo estic dient— i que a la resta de l'Estat espanyol aquest Institut no anava del tot bé. Aleshores, ell també sembla entendre que el que volia fer era un toc d'atenció a aquest Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya.

Per una altra banda, ha parlat també de la possible... —ho dic per aclarir—, la possible incorporació a la universitat de l'INEF, o sigui, que aquest INEF s'incorpori a la universitat. Crec que això fóra motiu d'un altre debat, no és aquí el cas en què ens toca fer aquest debat sobre si pertany a la universitat o no pertany a la universitat, l'Institut Nacional d'Educació Física.

De tota manera, ell també ha fet tres tocs d'atenció. Un, que no havia fet abans per donar temps a l'Institut, després perquè s'havia posat en marxa l'Institut de Lleida, el creixement d'alumnes s'havia demanat que s'augmentés i després per problemes de tipus administratius i, dintre d'això, ell ha recalcat o ha dit que podíem mirar el *Diari de Sessions*, a la Sindicatura de Comptes, quant als problemes administratius o de costos, del milió de pessetes per alumne. En tot cas, jo, doncs, ja que ell ho ha dit, jo puc explicar aquí un dels trossos que em va contestar el Síndic, i em deia d'aquesta manera: «Sí, efectivament, l'anàlisi d'aquest informe dona a entendre que l'escola treballa bé i que s'ha fet una gran tasca», i jo particularment dic que l'informe que fa el Síndic, ciutadà, crec que l'escola és molt valorada. El títol és de llicenciat, podem accedir a la universitat, i estan molt buscades les places i moltes vegades es queda gent fora, no?

O sigui que del que dic a l'informe que és el que realment val, crec que es pot deduir una bona... encara que repeteixo que no es diu al final, doncs, que s'ha fet un treball eficient, econòmic i tal, i efectiu. No es diu, però a *buen entendedor*, *pocas palabras bastan*. I llegint l'informe es dedueix el que vostè ha dit, perquè això està transcrit tal com ho va dir el Síndic.

Aleshores, ell una de les coses que deia era demanar temps; tenim dintre d'aquest temps un repte que l'assoleix també l'Ins-

titut Nacional d'Educació Física, que és precisament el de l'Olimpíada l'any 92, amb les instal·lacions que ha construït, que són part precisament de les instal·lacions olímpiques de l'any 92; però nosaltres en aquest temps, l'Institut Nacional d'Educació Física ha assolit en aquests moments fer una cosa important de cara a la projecció internacional, o sigui que suposo que aquest Institut deu anar molt bé, perquè el Secretariat Permanent de la Xarxa Europea dels Màsters de l'Institut Nacional d'Educació Física a partir de l'any que ve recaurà a Catalunya. És una de les coses que de vegades demanem per Europa, o sigui, que el Secretariat Permanent crec que és prou important que recaigui precisament a Catalunya, i en aquest cas en el nostre Institut Nacional d'Educació Física.

Per una altra banda, també l'any que ve, dintre d'aquests pressupostos, hi ha el gran congrés mèdic del CIO, que és un congrés que ens pot donar encara més fama, a part que tenim el Secretariat Permanent, i, aleshores, tot això donarà un sentit important al que és l'estructura de l'INEF de cara, a més a més, a les Olimpíades. Pensem que aquest INEF, amb aquelles instal·lacions que té, serà precisament el centre important de desenvolupament i amb la nova situació aquesta es podran fer tots els components científics, i pot donar, per tant, contingut a les activitats que puguin fer, en aquest cas, a les instal·lacions de l'Anella Olímpica, gràcies a aquest component científic i d'estudi que donarà l'INEF a Catalunya.

Per totes aquestes coses, senyor President, nosaltres rebutgem aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marimon.

Sobre l'Institut Català de Serveis a la Joventut? (*Pausa. L'I. Sr. Codina s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CODINA: Senyor Gavín.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. PADILLA: Senyor President, seré jo mateix.

Com altres debats de pressupostos anteriors al d'avui, els diferents grups que presenten esmenes a la totalitat a l'Institut Català de Serveis a la Joventut aprofiten l'ocasió per fer una crítica general a la política de joventut del Govern de la Generalitat, fins i tot aquest any els senyors Riera i Latorre han passat molt bé, molt bé per sobre però fent una crítica jo diria que en certa manera poc argumentada. Aquesta estratègia pot ser perfectament legítima, però els arguments donats no corresponen al sentit estricte de les esmenes.

Ja sé que també se'ns diu que nosaltres, davant d'això, no més contestem el sentit literal de l'esmena a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, però és que hem d'insistir que els pocs temes als qual s'han referit els grups parlamentaris esmenants no corresponen en la seva majoria a l'Institut, sinó a altres departaments. Només el senyor Soto ha parlat, en certa manera, d'alguna qüestió concreta. Cal insistir un cop més que la política de joventut de la Generalitat no es realitza exclusivament des de l'Institut Català de Serveis a la Joventut ni tan sols conjuntament amb la Direcció General de Joventut, sinó que aquí ens hauríem de referir també a departaments com el de Treball, com el de Justícia, com el de Benestar Social. Jo em referiré exclusivament a allò que afecta l'Institut Català de Serveis a la Joventut, encara que abans donaré un parell d'explicacions a un tema al qual s'ha referit el senyor Soto, malgrat no correspondre al mateix Institut.

Es tracta del tema de l'associacionisme. És una realitat que el nivell d'associacionisme a Catalunya està lluny dels paràmetres de la resta d'Europa, encara que estiguem a un nivell bastant alt en comparació de la resta de l'Estat; però voldria només assenyalar l'esforç que el Govern fa en matèria de convenis i ajudes a activitats, amb l'objectiu de consolidar les associacions. Aquest esforç crec que es pot demostrar amb una dada: any darrere any, la Direcció General de Joventut ha augmentat les ajudes al Consell Nacional de la Joventut i a les entitats juvenils, molt per sobre de l'augment del pressupost general.

Parlant ja de l'Institut, nosaltres no podem acceptar les esmenes a la totalitat presentades perquè considerem el pressupost proposat pel Govern suficient per complir els objectius marcats, a més a més de coherent amb la resta del pressupost general.

Com se sap, les dues àrees principals d'atenció de l'Institut són la gestió de la xarxa d'instal·lacions de joventut —en l'actualitat són 16 albergs, 3 albergs-residència, 4 cases de colònies i 5 terrenys d'acampada— i l'oferta d'activitats i dinamització cultural. Si ens fixem en els detalls del pressupost, veiem que, pel que fa a la xarxa d'instal·lacions, la despesa corrent s'incrementa un 13,5%. Aquest increment és degut a l'entrada en funcionament de noves instal·lacions; l'alberg-residència de Girona, l'alberg de Manresa i l'alberg de la Seu d'Urgell. Així, veiem un increment del capítol 1 degut a les noves contractacions de personal necessàries per donar un servei òptim. També amb la intenció de donar un servei òptim s'incrementa el capítol 2, en particular les partides de subministrament —24%— i queviures —un 30%. Aquest argument sembla que ha mig convençut el senyor Soto del perquè de l'augment pressupostari, però ell ha fet referència a una polèmica ja vella en aquest Parlament sobre la possibilitat de gestió d'albergs per part de les entitats juvenils. Jo li voldria argumentar en aquest sentit que aquí cal tenir present que un alberg està molt més a prop del que és un hotel, no pas de la simple gestió d'un casal de joves. Així mateix, aquesta complexitat té relació també amb la integració dels albergs en una xarxa única amb serveis de subministrament centralitzats i la reserva de places igualment centralitzada. De tota manera, voldria tranquil·litzar els senyors diputats que estiguin preocupats pel tema perquè hi ha en estudi la possible participació d'associacions en l'oferta complementària de serveis dels albergs i que superen molt el que seria la gestió estricta de les instal·lacions.

Per acabar, senyor President, diria que quant a les activitats organitzades directament per l'Institut Català de Serveis a la Joventut, podem comprovar que l'augment que proposa el Govern ens sembla suficient per mantenir el nivell de qualitat experimentat en els anteriors exercicis.

En definitiva, senyor President, senyores i senyors diputats, i sense entrar en altres qüestions referents a la política de joventut del Govern però que no corresponen a l'Institut, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, ja que creiem que el pressupost presentat pel Govern és suficient i coherent amb la resta del Pressupost i es podran complir perfectament els objectius marcats pel Govern.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padilla. Procedirem ara a la votació d'aquestes esmenes, corresponents al Departament de Presidència, però abans, per informació de les

senyores diputades i els senyors diputats i especialment dels senyors portaveus, els haig d'orientar en el sentit que un sol departament ens ha ocupat durant 3 hores 25 minuts. D'això, treguin-ne les conseqüències corresponents.

Moltes gràcies.

Se sotmet a votació... —totes són de devolució— conjuntament les esmenes al Departament de Presidència.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Hi ha un diputat que està de peu dret i em sembla que no vota.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'estat de despeses d'aquest Departament segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem al Departament de Governació. Esmena 320, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Garcia, Lluís.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, defenso les esmenes 320, 329 i 330, són les tres esmenes del Grup Socialista. Fan referència al Departament de Governació, a l'Escola d'Administració Pública i a l'Escola de Polícies.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.)

El nostre Grup parlamentari ha presentat una esmena de devolució del Departament de Governació entre altres raons, a part de les purament pressupostàries, per raons de tipus polític. Les pressupostàries... És un departament amb 23.000 milions de pessetes d'inversió; ens ha presentat una sorpresa aquest any. S'han inventat diverses direccions generals i una direcció bastant curiosa, un Comitè Assessor d'Estudis d'Organització d'Administració de la Generalitat, dotat amb 60 milions de pessetes i escaig —menys, podria ser: fins i tot 36.380.000, just— en el qual té una partida d'estudis i dictàmens de 23 milions de pessetes; és a dir, una comissió assessora que ha d'estudiar precisament el que ha de ser l'organització de l'Administració de la Generalitat. Suposo que té alguna cosa a veure amb aquella Comissió de Desburocratització. després... aquelles coses que anem dient, anem dient i anem dient i que mai fem. En tots els casos, ara ens ha creat una nova direcció general. És un departament que els seus dos elements fonamentals que vull criticar són la funció pública i la Direcció General d'Administració Local. En els temes de prevenció i extinció d'incendis, en els temes de seguretat, no vull entrar-hi, ens semblen correctes, bé, no els critiquem; però els de la funció pública i els de l'Administració local sí. Podria fer-ho, com ho vaig fer el mes de gener d'aquest any, discutint el pressupost de l'any anterior; no ho faré, perquè així el Vice-president Segon no em podrà cridar a l'ordre dient que estem en un debat de pressupostos, com va fer el President del Parlament.

Però, efectivament, la política s'expressa en números... (*Remor de veus.*) El President en funcions sempre, faltaria més...

(*Veus de fons.*) President, President (*rialles*), faltaria més, també. En tots els casos, la política que expressa el Departament de Governació en matèria d'organització de la Generalitat, en matèria de funció pública, nosaltres no la compartim. No la compartim perquè avui l'Administració de la Generalitat ja té més de noranta mil funcionaris; té una càrrega burocràtica molt important. Si suméssim tot el capítol 1 del Pressupost de la Generalitat, ens adonaríem de la importància que té aquest aparell d'administració, i pensem que no està ben organitzat: hi ha desorganització en l'Administració de la Generalitat, hi ha burocràcia excessiva, no hi ha una resposta als problemes que planteja avui la relació entre Administració i ciutadans, no estan resolts, aquestes experiències noves d'oficina única unificada de gestió encara són molt verdes per veure quin resultat poden donar de cara a l'agilitat del procediment administratiu, etcètera.

En matèria de funció pública, ja hem discrepat tantes vegades que vostès coneixen molt bé quins són els nostres arguments; estic convençut que altres oradors, el senyor Saura —amb el qual compartiré, pràcticament, tot el que dirà respecte al tema de funció pública i organització de la Generalitat— hi tornarà a insistir, i, per tant, amb aquest esperit de síntesi, dono per defensades les meves esmenes, que suposo que seran derrotades, senyor President; no vull esmerçar més temps en la defensa.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Garcia. Correspon ara la defensa de l'esmena 321, d'Esquerra Republicana. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Bé, moltes gràcies, senyor Vice-president. Senyores i senyors diputats, amb la seva autorització, faríem les esmenes 321, 327 i 331.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies.

El Sr. CAROD-ROVIRA: De res. I, acollint les indicacions temporals que ens feia fa un instant, amb un caràcter molt clar, la Presidència, faríem, en tot cas, una referència accelerada al concepte de divisió territorial o al tema relatiu a la província única, que sembla —com anem dient any rere any— que queda congelat en aquest mateix Parlament; els mateixos criteris sobre la funció pública i la mateixa Escola d'Administració Pública; la mateixa esmena que presentem any rere any al funcionament de l'Escola de Policia de Catalunya. Voldrem dir, en aquest sentit, que nosaltres hem presentat una interpellació sobre el tema de policia, motiu pel qual tindrem ja oportunitat, en el seu moment, de referir-nos-hi amb més detall.

Tenint en compte, doncs, que tots els pressupostos, a partir d'unes xifres, com també cada any forma part ja de la tradició dialèctica d'aquesta Cambra, dir que les xifres expressen uns projectes polítics concrets i determinats, nosaltres ens voldríem centrar, en la nostra breu intervenció, justament en un tema clau i fonamental com és, al nostre entendre, un dels pilars sobre els quals hauria de recolzar l'autonomia política, cas que aquesta autonomia fos existent, com és el tema del model policial, model en el qual entenem que hi ha unes discrepàncies profundes entre el que proposa i sosté l'actual Govern de la Generalitat i el que proposa, i de moment encara no pot sostenir, la nostra Agrupació parlamentària.

En aquest sentit, els pressupostos del Departament de Governació sobre aquest tema concret disten molt de ser, en el terreny que fa referència a la qüestió ciutadana, amb 5.000 milions de pessetes, disten molt de ser aquella tònica de norma-

litat policial que existeix, des d'aquest punt de vista, al País Basc, amb 24.000 milions de pessetes; xifra que, simplement atenent el pes demogràfic de cadascun dels dos territoris, correspondria, si hi hagués també el mateix nivell de voluntat política, una dotació de 48.000 milions de pessetes —per tant, més que superior a les possibilitats, pel que sembla, actuals del Departament de Governació—, només destinats a aquesta estricta finalitat.

Aquests pressupostos responen, d'alguna forma, als acords de fa ja unes mesos sobre la Policia Autònoma signats entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, un acord que ha estat presentat, va ser presentat, en el seu moment, a l'opinió pública com un nou èxit de la gestió del Govern de la Generalitat en aquest àmbit; en realitat, aquest acord, sobre el qual recolzen els pressupostos, en són una expressió clara: només podia deixar satisfetes aquelles persones que, prèviament, ja haguessin trobat suficients les funcions actuals dels Mossos d'Esquadra i el marc legal on aquestes havien de desenvolupar-se.

Per primera vegada, potser, tenim, però, gràcies a aquest acord tardà i dolent, tenim la certesa i la claredat clara de saber —la claredat estricta, perdó per la redundància— què tenim, fins on podem arribar, fins on està disposat a arribar l'actual Govern en matèria policial.

La situació actual és, en conseqüència, el sostre màxim a què es pot aspirar mentre la majoria de la població no aspiro també a canviar aquesta política actual. La custòdia de les presons, l'accés als bancs de dades, la creació d'una unitat d'intervenció immediata o la possibilitat d'augmentar el repertori armamentístic són aspectes positius, no negligibles, alçats novament com a triomfs espectaculars assolits, però que, en canvi, distreuen de l'únic objectiu important: que la policia de Catalunya sigui la policia «a Catalunya», i per a això cal un pla ambicions de substitució progressiva dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, fins a limitar les seves funcions al nostre país a les estrictament extra i supracomunitàries, les quals, d'altra banda, també podrien ser exercides per delegació.

Els acords signats en el seu moment de tot això no en parlen perquè les forces polítiques que els han fet possibles ja hi han renunciat a l'avançada. No parlen d'un model de substitució, sinó d'un model complementari, i condemnen, d'aquesta manera, els Mossos d'Esquadra a un paper secundari, ornamental, estètic, com de complement prescindible de qui exerceix de veritat les funcions de seguretat ciutadana i n'és identificat com a protagonista per la societat civil: la Policía Nacional i la Guardia Civil. Només cal, per a això, agafar qualsevol dels diaris que surten publicats a casa nostra, buscar en la guia telefònica de serveis l'apartat «policia», i vostès podran constatar com, en cap dels casos, hi apareix aquesta policia que tingui la més mínima relació, ni que sigui per equivocació telefònica, amb el número de telèfon dels Mossos d'Esquadra; al lloc on sí que apareix és, tot s'ha de dir, en l'agenda que any rere any —i també, tant com es diu s'ha d'agrair— ens regala l'Honorable Conseller de Governació.

El mateix increment en la dotació de Mossos és, al mateix temps una victòria pírrica, ja que el 30% del creixement està condicionat a la vigilància dels centres penitenciaris i al trasllat de reclusos. Tindrem, en el seu moment, 1.500 mossos més, però tancats a la garita o al furgó, i serà aquest el primer i únic cos civil de l'Estat que custodiarà presons.

I aquesta càrrega competencial a canvi de què? Ni tan sols a canvi d'una parcel·la tan simbòlica com obtenible sense trasbalsos legals: trànsit. Durant mesos, malgrat els anuncis repetitius que així es faria, la Junta no s'ha ajuntat, i quan ho ha fet ha estat no pas per coordinar l'acció policial a Catalunya, sinó per fiscalitzar, limitar i, en definitiva, impedir el desenvolupament de les funcions de la Policia Autònoma.

La manca de perspectives reals a curt i mitjà termini està duent el cos de Mossos d'Esquadra a una situació d'asfíxia interna, sense poder fer de policia de veritat, en una concepció moderna i democràtica, amb un desgavell en la jerarquia de comandaments, sense inspector, amb nomenaments pendents o provisionals, esperant unes eleccions sindicals que no arriben i sense facilitats per desenvolupar-hi una activitat sindical regular, avui ser mossos d'esquadra a Catalunya no té altre futur que la garita, la porteria automàtica a les dependències de la Generalitat o la vistositat estètica a les fires i festes majors de municipis convergents. I serà així mentre hi hagi a la Generalitat qui, en comptes de governar, és a dir, exercir el poder polític des de la sobirania, s'accontenti tan sols amb administrar.

Amb aquests pressupostos, es confirma la renúncia de l'actual Govern de la Generalitat a un model policial integral; s'ha optat, a diferència del País Basc, on desenvoluparan íntegrament una policia completa, amb més de 7.000 membres, s'ha optat, dèiem, per un model amable, per un model potser de prestigi social, però sense poder, una policia ecològica, una policia de protecció als infants, una policia social; s'ha optat per una policia sense competències, a la qual no deixen fer de policia.

I mentre a Catalunya hi ha 17.000 membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat amb competència exclusiva sobre temes de seguretat, a Euskadi, la policia de l'Estat només s'ocuparà de les duanes, els ports i els aeroports, amb una dotació humana mínima.

El desplegament d'una policia real a Euskadi demostra que l'actual marc polític, la legalitat institucional que s'anava construint, permetia aquesta possibilitat, i vostès, membres de la majoria, van renunciar-hi.

Davant la història d'aquest país, vostès tenen la responsabilitat d'aquesta renúncia, la renúncia d'una competència de què ja disposava la Generalitat republicana. El tema policial no és avui, ni segurament no ho ha estat mai, una prioritat política del Govern de Catalunya. Any rere any, els que pensem ben altrament topem amb el mur de la seva dimissió en aquest terreny; però, després de Berlín, està demostrat que tard o d'hora, tots els murs acaben caient. I, deixin-m'ho dir, potser és la constatació futura d'aquesta caiguda allò que explica que no sigui presentat aquell estudi de prospectiva sobre la Catalunya dels anys futurs, estudi fet, ai las!, per l'Institut d'Estudis Mediterranis, ara ja instal·lat, amb una gran coherència geogràfica i un enorme sentit de l'orientació, a l'edifici del Banc Atlàntic. *(Rialles.)*

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Carod. Correspon ara al Grup Mixt la defensa de l'esmena 323. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, en nom del Grup Mixt, però sector Esquerra Catalana, tal com diu el Butlletí Oficial del Parlament; la branca, eh!

Fa set mesos es veia, en aquest mateix Ple, el tràmit de discussió i aprovació del Pressupost de la Generalitat per al 1990. Ha passat el temps d'una gestació setmesona, i el resultat és el Projecte de Pressupostos per al 1991.

Gairebé res ha canviat en l'ambient i en la posició dels diferents grups ni en la del Govern tampoc, des d'un punt de vista global, si bé en algun departament el que s'hi observa és un canvi de tendència quant al creixement del seu pressupost, com és el cas, avui, del Departament de Governació, que, per al 1990 va tenir un creixement del 38% i, per tant, superior a la mitjana, i, en canvi, per al 1991, el creixement es veu reduït al 16,28%, i, per tant, considerablement inferior, en sis punts, a la mitjana, que és el 22, i si descomptàvem l'increment sofert per les transferències a l'Escola de Policia de Catalunya, la reducció seria encara molt més considerable.

Aquest creixement, però, no és constant ni es reparteix atenent a criteris que permetin parlar de racionalització i organització de la despesa del Departament. Així, podem veure que el capítol 1 creix un 21,5%, mentre el 2 en creix un 3%, el 4 un 18,1, el 7 un 28,3, i en canvi, el 6, el de les inversions reals, baixa un 32,5% respecte al 1990.

Com es pot observar, el creixement més important correspon al capítol 7, amb un 28%, si bé, com ja deia, el 90% d'aquest increment correspon a la Direcció General de Seguretat Ciutadana com a transferència a l'Escola de Policia de Catalunya, però sense acabar de definir quin és l'import exacte d'aquest concepte, ja que, a la plana 114 del resum econòmic i funcional del pressupost de despeses, hi surten 1.357 milions, en lloc de 1.537; aquest error continua en el total del Departament, en què, segons el pressupost per programes, és de 23.076 milions, i segons el pressupost per capítols, de 23.256, sense poder esbrinar quin dels dos és el bo i com utilitzar aquesta diferència de 180 milions.

Ara bé, independentment dels 180 milions de diferència, aquests més de 1.300 o 1.700 milions, diu la memòria que són per complir l'objectiu de delimitar i consolidar el model policial de Catalunya, que deu continuar essent el model dissenyat per l'aleshores Conseller de Governació, el senyor Alavedra, i que va definir com de substitució, i que, contràriament al previst, continuem veient com cada cop són més presents els efectius de la policia estatal i de la Guardia Civil en tasques de seguretat i ordre públic.

Val a dir, però, que últimament hem assistit a un acte que podríem dir-ne de substitució, però amb resultats negatius, ja que va consistir a substituir els mossos que cobrien servei arreu del territori per ningú; van substituir els serveis per no-serveis, per poder acudir concentradament al barri del Besòs els últims dies d'octubre, i van deixar sense servei la resta del territori. Aquesta és una mala concepció, una mala interpretació del que, possiblement en el seu dia, es va definir com a model de substitució.

Si repassem un altre dels capítols, per exemple el 6, el d'inversions reals, veiem que no tan sols no creix com els altres, sinó que es redueix en un 32,5% respecte al 90, com ja he dit abans. En la defensa que el senyor Hortalà va fer de l'esmena a la totalitat dels Pressupostos del 1991, per part d'Esquerra Catalana, els dèiem que enguany els Pressupostos han oblidat un tema tan important com el del reequilibri territorial, i també el seu esforç comarcalitzador havia baixat del 64,6% al 45% en el

total de les inversions comarcalitzades. Però és que en el cas del Departament de Governació aquesta xifra es dispara fins a límits inacceptables, i així resulta que l'única inversió comarcalitzada per al 1991 del Departament de Governació són els 46,5 milions de pessetes per al parc de bombers del Ripollès, d'un total de 1.067 milions, que representa un 4,3% enfront del 22,4 que era l'any 1990. Queda ben palesa, amb aquestes xifres, la sensibilitat comarcal d'un departament que hauria de predicar amb l'exemple, i no em surtin ara, doncs, amb els diners del Pla Únic d'Obres i Serveis, perquè aquestes són unes transferències en les quals intervenen totes les altres administracions i que, a més, és condicionat pel fet de ser una anualitat compromesa en un pla trienal, de 1989 a 1991.

En canvi, sí que podríem parlar altre cop de la no-inclusió de cap consignació per al tan reivindicat Fons de Cooperació Municipal de Catalunya, com a eina útil per ajudar els ajuntaments a tenir una existència menys difícil, sobretot els del món rural. També podem parlar altre cop del Fons de Cooperació Local de Catalunya adreçat al funcionament dels consells comarcals, que creix un 15%, també considerablement per sota de la mitjana del Pressupost de la Generalitat i també del del Departament de Governació. I, si li descomptem els sous dels funcionaris que hi treballen en comissió de serveis, resulta que el creixement és gairebé negligible, i demostra un cop més l'escàs interès del Govern i del Departament en la consolidació i futur dels consells comarcals, la nova organització territorial de Catalunya, que amb aquesta dinàmica estan cridats a convertir-se en l'administració més endeutada del país si volen garantir-se una existència digna.

(El M. H. Sr. President reprèn la direcció del debat.)

Per acabar, els voldria fer una recomanació en el sentit que els deia en començar, en el sentit de racionalitzar recursos i organitzar el Departament, i que, per tant, fessin desaparèixer la Direcció General del Joc i Espectacles, i la convertissin en una sotsdirecció general, dependent de la Secretaria General. Perquè, si bé en el seu moment podia tenir una raó de ser, avui no la té, vist el volum i importància que en el tema del joc ha anat agafant l'EAJA. Importància que també és aplicable a la poca rigorositat en la despesa, si recordem que preveu gastar-se 464 milions en publicitat i propaganda, 316 en màrqueting i promoció i 50 en estudis i treballs tècnics. I, tornant a la Direcció General, recordar-los que també té una important consignació en estudis i treballs tècnics: 137 milions. Això, doncs, demostra que són una gent molt aplicada, aquesta del joc, i més si tenim en compte que sense aquesta partida la Direcció General del Joc i Espectacles es queda simplement amb un pressupost de 39 milions de pessetes: els estudis i treballs tècnics representen, doncs, un 77,8% del total de la Direcció General i un creixement, en aquest mateix concepte, respecte al 1989, d'un 2.537%.

Per tots aquests motius, i sense entrar en qüestions de detall, com els 40 milions previstos per a atencions protocol·làries i representatives, els 87 per a publicitat i propaganda, o els 217 en estudis i treballs tècnics, em permeto demanar-los, en nom d'Esquerra Catalana, el seu vot favorable a l'esmena a la totalitat presentada contra el pressupost del Departament de Governació.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té diverses esmenes a aquest Departament; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Agruparíem les esmenes 324, 328 i 333.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. SAURA: Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, aquest any, en l'esmena a la totalitat de Governació, vol centrar la intervenció en un tema, en un tema que pensem que és fonamental en la política de Governació: es tracta del nostre rebuig al model d'administració que el Govern de Catalunya està construint. Creiem que aquest és avui un aspecte preocupant, un aspecte fonamental per al futur de Catalunya, i creiem que cal centrar, des de la nostra posició política, la nostra intervenció en aquest tema.

En aquest sentit, dir que aquest rebuig a la construcció d'un determinat model d'administració a Catalunya, per a nosaltres, té dos vessants: tot allò que fa referència a l'ordenació territorial, a les lleis d'ordenació territorial, i, d'altra banda, allò que fa referència a la funció pública. I en relació amb el primer tema, en relació amb l'ordenació territorial, hi hauria algunes preguntes a fer. Quin és l'estat de la qüestió, avui, de les lleis d'ordenació territorial? Quin és l'estat de les diferents administracions a Catalunya? El ciutadà de Catalunya, en aquests anys, ha vist que s'ha simplificat, que s'ha fet més fàcil, més barata, l'Administració, o, ans al contrari, avui l'Administració està en un moment, com mai a Catalunya, més complexa, més confusa i més cara? Jo vull recordar a les senyores i als senyors diputats que mai, en tota la història de Catalunya, Catalunya havia tingut tants nivells d'administració com ara. I aquest era precisament l'objectiu contrari d'aquell objectiu que es volia amb les lleis d'ordenació territorial de Catalunya. Es deia que un dels objectius fonamentals de les lleis d'ordenació de Catalunya era la simplicitat del conjunt de l'Administració catalana.

I aquí hi hauria una primera pregunta: què ha passat, amb aquelles lleis? Es van aprovar el 1987. De fet, estem aprovant l'últim pressupost sencer que en aquesta legislatura aquest Govern gestionarà. I la pregunta és clara. Aquelles lleis estan totalment bloquejades i en molts aspectes han estat vulnerades clarament, com a continuació demostraré, pel mateix Govern i per la mateixa majoria que va aprovar aquestes lleis. I els faré un breu i ràpid repàs d'aquestes lleis.

La Llei 5/87, de les diputacions, fonamentalment plantejava dos tipus d'objectius. Un, el buidatge de les diputacions: podem dir que pràcticament no s'ha produït cap buidatge de les diputacions. I plantejava un altre objectiu, en la seva Disposició Addicional Primera: deia que tres mesos un cop constituïts els consells comarcals el Govern presentaria en aquest Parlament una proposta de província única. Després de quatre anys de lleis d'ordenació territorial, en el tema de les diputacions, dos greus incompliments. I aquí no hi ha excuses, no val a dir que hi ha hagut resistències d'unes o d'altres administracions. En tot cas, el que val la pena de constatar és la incapacitat d'aquest Govern en el tema de les diputacions, de fer avançar un xic allò que havia estat la seva pròpia Llei ara fa quatre anys.

Això si parlem de les diputacions, però si parléssim de l'Administració autonòmica, la pregunta seria: què ha passat, des del 87? I també podríem anar a disposicions addicionals, a dis-

posicions de la legislació aprovada en aquest Parlament, només amb els vots de la majoria, que deien que, un cop constituïts els consells comarcals, al cap de tres mesos també es faria una proposta de descentralització de la Generalitat. I en una Disposició Transitòria Tercera es deia que de forma ràpida el Govern faria propostes per avançar cap a la desconcentració i la descentralització. Aquí tampoc hi ha interpretacions possibles, no hi ha judicis d'intencions: el que hi ha és un fet objectiu d'incompliment de lleis, que, hi insisteixo, van ser aprovades amb el vot en contra, només, de la mateixa majoria *remor de veus*).

Que avui els serveis de la Generalitat estan centralitzats com l'antiga Administració central? «Ja s'ho faran, els ciutadans». Que avui hi ha una confusió en les diferents comarques en relació amb on ha d'anar un ciutadà i quin servei dona cada nivell diferent d'administració? «Ja s'ho faran, els ciutadans». En tot cas, aquest Parlament té una responsabilitat d'instar el Govern que compleixi allò que va aprovar.

Però no només aquest Govern ha actuat no fent allò que deia la Llei, sinó que ha fet altres temes que la Llei no deia i que signifiquen un major grau de complexitat. I en aquest cas veiem com s'han creat les delegacions territorials a Barcelona, a Girona, a Lleida i a Tarragona, que enguany ja tenen un pressupost de 150 milions de pessetes; que no tenen en cap legislació ni funcions definides ni competències definides, però que sí que estan actuant i que són un nivell més de l'Administració. I, evidentment, no un nivell més de simplicitat, de compliment de les lleis, sinó que avui —i cal dir-ho ben alt— són un nivell més del braç de control del Govern en relació amb la societat catalana.

I hem parlat molt de l'Administració local, en aquest debat, i hi ha hagut contestes de tota mena per part del senyor Escudé en el text articulat. En tot cas, tot el conjunt de contestes que s'han anat donant en aquest debat del text articulat no han pogut amagar una cosa que no es pot amagar, que és el menysteniment total d'aquest Govern en relació amb l'Administració local, els consells comarcals i especialment els ajuntaments. I, aquí també, incomplint compromisos clars de govern per boca d'alguns consellers, en altres casos fins i tot pel mateix President de la Generalitat i en altres casos incomplint també la legislació municipal de Catalunya.

I podríem parlar dels consells comarcals. Però, mirin, avui hi ha una coincidència de tothom, dels més comarcalistes i dels menys comarcalistes, dels presidents dels consells comarcals d'Iniciativa, del Partit Socialista o de Convergència..., hi insisteixo, hi ha una coincidència total en dos aspectes: en la insuficiència de recursos econòmics i en la desorientació total d'on van aquests consells comarcals. Insuficiència de recursos econòmics que..., ho torno a dir, hi ha una partida en el Departament de Governació de 1.543 milions, en contra d'altres partides de publicitat del senyor President de la Generalitat, 1.623 milions, una partida de quasi 4.000 milions d'exposicions o una partida de més de 8.000 milions en despeses diverses.

Però qui sap avui a Catalunya, qui sap avui a Catalunya, què passarà amb els consells comarcals? Fóra bo que el Conseller de Governació pugés aquí algun dia i ens ho expliqués. No ho sap ningú: ni el Govern ho diu ni el Conseller de Governació ho diu. I els presidents dels consells comarcals i els consellers comarcals estan dins d'un vaixell intentant arribar a bon port, però sense saber exactament on. L'altre dia, un president d'un consell comarcal que pertany a la majoria de govern, o a un dels

partits de la majoria de govern, em deia que no sabia què se n'havia de fer, dels consells comarcals; em deia que sovint llegia en el *Diari Oficial de la Generalitat* algunes petites competències que es passaven sense saber exactament amb quins recursos, des de quan i amb quines competències. Cal dir ben alt que és important avançar en la institucionalització dels consells comarcals, cal definir quin és aquest paper, i fóra convenient i necessari que el Govern ens digués què en pensa fer, quina és la seva visió del paper dels consells comarcals.

I en els ajuntaments el tema és tant o més greu. Del conjunt de transferències d'aquest pressupost, es passa el 2% escàs als ajuntaments. Insisteixo que les transferències de capital, el diner que aquest pressupost dedica al sector privat per a inversió, és superior, és superior al diner que aquest Govern dedica a inversions en els ajuntaments; que avui, com els he repetit diverses vegades en aquest debat de pressupostos, la despesa supletòria que els ajuntaments fan a càrrec d'altres administracions supera el 20% dels seus pressupostos, i que després de molts anys de reivindicació, d'un tema que havia estat unànime amb totes les forces polítiques catalanes, no existeix el Fons de Cooperació Local..., incomplint —els ho vaig llegir l'altre dia, no els ho penso llegir avui una altra vegada—, incomplint articles importants del títol de finances locals de la Llei Municipal, que el primer article diu, l'article 178, que la Generalitat ha de regular les finances dels ens locals. No s'han regulat les finances dels ens locals, no existeix participació dels ajuntaments en els tributs cedits de l'Estat. I aquí no val a dir, com s'ha dit, com el senyor Escudé deia l'altre dia, que ja hi ha diners que es passen als ajuntaments: «faltaria més», que no hi hagués res! Però el que estem reclamant, i el que consta en la Llei Municipal, és la necessitat d'establir un fons local on els ajuntaments puguin participar.

I, davant de tot això, del tema dels ajuntaments, diversos il·lustres diputats i il·lustres diputades han dit aquests dies que es consideraven els ajuntaments com a adversaris. Jo crec que és veritat, els ajuntaments estan vistos des del Govern com a adversaris. Però tinc dubtes de quin tipus d'adversari: si és un tipus d'adversari per raó política, que ho és. Però fins i tot crec que és poc, per raó política: crec que l'ajuntament està vist des d'aquest Govern com un adversari per concepció del país. Aquest és un Govern que fonamentalment pensa que només ell representa Catalunya, és una concepció d'aquest Govern; que té malfiança de la resta d'administracions, que la resta d'administracions no poden defensar tan bé Catalunya com la defensa aquest Govern; que aquest Govern encarna, en definitiva, tot allò que pot ser bo per a Catalunya. I, per tant, es tracta de centralitzar-ho tot, centralitzar-ho en el Govern i, dintre del Govern, en el seu President. És una concepció que no és una concepció plural de país, una concepció on tothom, totes les administracions han de tirar endavant el país i han de tenir els seus recursos, sinó que és una concepció —hi insisteixo— centralista, que porta a pensar que l'encarnació del bé de Catalunya passa exclusivament per un tipus, per una única administració, i en aquesta Administració pel Govern, i en aquest Govern pel seu President.

Perquè, senyores i senyors diputats, en el discurs d'investidura del President Pujol d'aquesta legislatura el senyor Pujol ens va dir, deia: «No puc cloure aquest capítol sobre la institucionalització sense parlar de dos temes més, un fa referència a

l'estructura interna catalana. Durant aquesta legislatura que estem acabant» —hi insisteixo, des del punt de vista pressupostari— «procedirem a completar l'aplicació ja iniciada de les lleis d'ordenació territorial. Confio poder comptar per a això amb la col·laboració lleial de totes les institucions del país; el règim democràtic ofereix als ciutadans i a les institucions moltes possibilitats de defensa i, a voltes, simplement de demora en l'aplicació de les lleis, i és lícit que, si volen, en facin ús». I ara deia: «en canvi, no seria bo, ni seria just, ni a la llarga rendible una actitud d'ignorància o d'obstrucció deliberades contra les lleis del Parlament de Catalunya, o una voluntat sistemàtica de sortir per la tangent». La meua pregunta seria: després de quatre anys, qui ha fet obstrucció del desplegament d'aquestes lleis? En aquests quatre anys, qui ha ignorat aquestes lleis? En aquests quatre anys, qui ha estat donant repetidament respostes que significaven sortir-se per la tangent? En aquests quatre anys, qui ha ignorat les lleis, vulnerant-les, qui se n'ha sortit per la tangent i qui ha fet obstrucció, qui ho ha fet fonamentalment, ha estat el Govern, el mateix Govern que presidia el senyor Jordi Pujol quan ens va dir aquestes paraules; avui, l'obstrucció del desplegament de les lleis d'ordenació territorial té un responsable clar: aquest Govern.

Jo els deia que hi ha havia un segon aspecte fonamental en el tema de la construcció d'una administració moderna a Catalunya, el tema de l'ordenació territorial, però també el tema de la funció pública. I després de deu anys d'autogovern, i després de cinc anys d'aprovació per aquest Parlament de la Llei d'Administració de la Generalitat, avui continua la situació de provisionalitat i de desgavell en el tema de la funció pública. Aquest Govern ha tingut l'oportunitat de construir una nova administració, una administració moderna, fins i tot es van aprovar lleis per unanimitat en aquest Parlament que permetien això. Avui, després de cinc anys d'aquestes lleis, això no s'ha fet.

Avui, per exemple, senyores i senyors diputats, un tema tan important com el catàleg de llocs de treball no està fet a l'Administració autonòmica; simplement es va fer un recull de les categories dels funcionaris que hi havia i es va dir que s'havia fet la valoració dels llocs de treball. Una primera pregunta molt simple: falten o sobren treballadors de l'Administració pública a l'Administració autonòmica? Qui pot contestar això? Això només es pot contestar després d'haver fet una valoració, un catàleg dels llocs de treball que ens digui quines són les necessitats. Avui això no existeix a Catalunya. I, evidentment, any rere any, el Govern ens proposa noves contractacions, i nosaltres diem aquí, com altres grups han dit, que avui el problema de l'Administració catalana, de l'Administració autonòmica no és majors contractacions, és que funcioni millor, i aquesta és una responsabilitat, en primer lloc, d'aquest Govern. Jo recordo l'any passat, quan també defensava l'esmena a la totalitat de retorn del Departament de Governació, que deia des d'aquesta tribuna que més del 60% —més del 60%— dels càrrecs de comandament de l'Administració autonòmica s'havien nomenat bandejant els criteris objectius que la Llei marca, i vaig dir que hi havia recurs d'alguns sindicats en contra d'això i que aquest recurs, a parer nostre, es guanyaria. I recordo perfectament que en aquell debat estava el Conseller de Governació, senyor Gomis, que avui no hi és, i amb el cap anava fent que no, m'anava dient que no. Doncs bé, des de fa un parell de mesos, com les senyores i els senyors diputats saben, el Tribunal Superior de

Justícia ha anul·lat 7.000 concursos de funcionaris —7.000—, i tots els càrrecs de comandament han estat anul·lats, el 60% d'aquests que els deia i més del 90% de l'Institut Català de la Salut, i avui existeix una situació de provisionalitat, i avui es té la temptació de tornar a fer un altre tipus de concurs a mida que pot tornar a ser impugnat, perquè la impugnació que els sindicats han fet i la sentència del Tribunal Superior de Justícia el que ve a dir és que aquest nivell de clientelisme per ocupar aquests llocs no pot ser, això és el que diu. En aquest sentit, és molt més preocupant quan no existeix un diàleg fluït entre les centrals sindicals i la Conselleria de Governació per redreçar tota l'orientació de la política de la funció pública.

Senyores i senyors diputats, per aquestes dues raons, però especialment per una: perquè creiem que la construcció d'aquesta Administració s'ha convertit, des del punt de vista intern i des del punt de vista extern, no en una administració simple, eficaç, àgil, sinó que s'ha convertit, tant des del punt de vista extern com intern, en una administració excessivament cara, burocràtica, complexa i centralitzada, el nostre Grup demana el retorn dels pressupostos de la Conselleria de Governació.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Resten només les esmenes de l'Agrupació parlamentària del CDS. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquest matí l'actitud d'una part dels diputats d'aquest Parlament no m'ha permès desenvolupar la meua intervenció relativa a la defensa de l'esmena a la totalitat del Departament de Presidència, sota les mínimes condicions de respecte parlamentari que seria desitjable.

La petició que ara faig a la Presidència que consideri com a defensades les nostres esmenes 325, Departament de Governació, 326, Escola d'Administració Pública de Catalunya i 332, Escola de Policia de Catalunya, s'ha d'entendre com l'expressió de la meua protesta per la per a mi lamentable actitud aquest matí —repeteix— d'una part dels diputats d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Coll i Bertran.

El Sr. COLL I BERTRAN: Senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, efectivament vaig a fer el torn en contra a les sis esmenes que s'han presentat al Departament de Governació, les quatre a l'Escola de Policia de Catalunya i les quatre a l'Escola d'Administració Pública.

El Pressupost d'aquest any és un pressupost —com ja ha comentat algun dels oradors que m'ha precedit— de 23.256 milions de pessetes, que té un increment del 16,28%; jo voldria remarcar al senyor Sabanza, perquè probablement tingui un problema de números, que és un increment superior al del pressupost consolidat d'aquest any, que no és del 20 i tants per cent, com vostè ens ha dit, sinó del 13,76; per tant, es reproduïx la diferència de xifres que ja es produïa l'any passat, i, novament, el Departament de Governació figura amb un tant per cent superior a la mitjana consolidada, i, per tant, d'aquí, en podem deduir, i en correspondència amb el que vostè deia, que és un dels departaments especialment tinguts en compte o especialment pesants dintre del conjunt del Pressupost.

Els principals objectius que pretén el Departament de Governació aquest any i que es poden observar de l'anàlisi del Pressupost són: continuar amb l'impuls a l'Escola d'Administració Pública i a l'Escola de Policia, desenvolupar els cossos de policia i de bombers, consolidar els consells comarcals —i per a això hi ha un fons de cooperació local important—, seguir amb el suport a l'Administració local —d'aquest suport, doncs, un que destaca és el Pla Únic d'Obres i Serveis—, augment del control del joc i, en particular, de les màquines escurabutxaques, treballar en la línia de millorar la seguretat vial i la protecció civil i treballar en la línia de seguir racionalitzant l'Administració de la Generalitat.

Hi ha uns canvis de criteris en l'estructura del Pressupost que jo penso que poden haver desorientat algun dels grups parlamentaris, pel que he vist. En primer lloc, al capítol primer es concentra tota la Secretaria General excepte el personal operatiu de bombers i de cossos de policia, i, en segon lloc, aquest any hi ha independència pressupostària de les dues gerències i del Comitè Assessor. Això és el que ha fet que el senyor Garcia parlés que s'ha creat una nova direcció general. No s'ha creat res de nou, senyor Garcia, el Comitè Assessor es va crear ja fa dos anys, l'any passat per primera vegada estava assignat a la Secretaria General de Governació i el seu pressupost inclòs dintre el pressupost d'aquesta Secretaria General, i aquest any té una partida específica, però no s'ha creat res de nou, simplement s'ha ordenat diferent.

Vaig a comentar desglossats els diferents àmbits de treball, els diferents aspectes dels quals tracta el Departament de Governació. No ho ordenaré per unitats directives, sinó per programes, perquè penso que serà més fàcil d'estudiar.

El primer programa fa referència a direcció i serveis generals de l'Administració i inclou el Gabinet del Conseller, la Direcció General de Jocs i Espectacles, el Comitè Assessor i les delegacions territorials. No m'estendré en les diferents tasques que desenvolupen aquestes unitats; el que sí que voldria dir, comentant alguna de les coses que han sortit, quant a joc i espectacles, senyor Sabanza, vostè ha criticat que hi hagi una partida molt gran d'estudis i treballs tècnics; aquesta partida se l'enduu pràcticament sencera un conveni que ha fet aquesta Direcció General amb el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions a fi i efecte que es faci una inspecció a 12.000 màquines escurabutxaques que hi ha en aquests moments a Catalunya; aquest és el problema dels 137 i escaig milions per a estudis i treballs tècnics, dels quals —repeteix— 123 se'n van per a aquest estudi tècnic del Laboratori General; per tant, és una cosa que ens sembla perfectament justificable.

El Comitè Assessor —ja n'he parlat abans, que el senyor Garcia n'ha comentat alguna cosa—, nosaltres entenem que fa una feina positiva, fa un estudi d'implementació de tècniques administratives que millorin l'organització del treball de la Generalitat; un exemple n'és l'Oficina de Gestió Unificada, la qual ha donat bons resultats, és una oficina que en aquests moments està en una fase experimental, de les conclusions que s'obtinguin de la seva tasca segurament se'n derivarà la creació de noves oficines d'aquest mateix tipus de gestió.

Quant a les delegacions territorials que formen part també d'aquest programa, senyor Saura, jo el que li voldria dir és que no entenem que siguin un simple instrument que no acosti l'Administració al ciutadà i que simplement el que faci és aug-

mentar la burocratització; les delegacions territorials fan tres tasques: una, descentralització del Departament de Governació, una altra, delegació del Govern en els llocs on estan ubicades, i una altra que és la coordinació de l'Administració territorial de la Generalitat; ens sembla que el pes que tenen al Pressupost tampoc és tan elevat com per merèixer la crítica que vostè els ha adreçat.

El segon programa, el 122, és el programa de direcció i organització de l'administració de la funció pública, i bàsicament es correspon a la Direcció General de la Funció Pública. Té un pressupost que se'n va gairebé tot ell a l'Escola d'Administració Pública i, en sentit més estricte, el que fa —com vostès ja han comentat— és l'aplicació del catàleg i de la relació de llocs de treball. Nosaltres entenem que s'ha fet millor del que en resulta de les seves crítiques i tan bé com s'esperava; és evident que hi ha hagut una sèrie d'impugnacions, és una cosa normal amb 90.000 funcionaris. S'ha parlat de 7.000 impugnacions; aquí, no ens sembla una xifra exagerada; en qualsevol cas, normal en qualsevol racionalització administrativa que es produeixi en qualsevol Administració complexa; i, d'altra banda, totes les tasques de negociació col·lectiva i de treballs del Consell Català de la Funció Pública segueixen el seu ritme de treball previst. D'altra banda, d'entre els aspectes de la negociació col·lectiva potser val la pena remarcar que el conveni únic interdepartamental es signarà aviat i representa, efectivament, un acord entre l'Administració i els sindicats que nosaltres valorem positivament.

Quant a seguretat ciutadana hi ha hagut una crítica molt dura, jo entenc, del Grup d'Esquerra Republicana sobre el model de policia. Jo voldria dir-li, senyor Carod-Rovira, que el model de policia català, estic d'acord amb vostè i tots hi estem d'acord, no és el model de policia del País Basc; la conjuntura política del País Basc —i tots la coneixem sobradament— explica per què tenen ells aquest model de policia i dona a entendre que s'estan comparant realitats molt diferents. Pensi, per exemple, una cosa tan important com el fet que en el moment que es van negociar les conselleries en el Govern Basc en l'anterior legislatura amb el Partit Socialista del País Basc, el PNB va estar disposat a cedir una cosa tan important per a nosaltres com seria aquí ensenyament, per exemple, a canvi de poder tenir els Mossos d'Esquadra. El model d'autonomia català i el model de política del nostre Govern o del Govern a què nosaltres donem suport és un model en el qual, evidentment, es dona molta més importància, per a la nacionalització del país a l'ensenyament que no a la policia, i al País Basc és exactament al revés. Jo penso que no es pot fer una anàlisi de què passa amb la policia allà i no entrar en la qüestió més global, que és l'entorn d'aquesta política concreta de policia.

El model de policia s'està desenvolupant, s'ha incorporat la quarta promoció —337 mossos més—, el mes d'octubre s'incorporarà la cinquena promoció —està previst que potser arribi fins a 500 mossos—, i en aquests moments s'està produint un desplegament en una línia de substitució que, evidentment, no serà tan ràpida com en el País Basc, però que, a l'entendre del nostre Govern, és també satisfactòria.

No han parlat vostès de la gerència de seguretat viària, jo tampoc ho faré per raó del temps. Entenc que estan d'acord amb el que en els pressupostos s'hi preveu.

No han parlat tampoc de protecció civil, això inclou la Di-

recció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i la gerència de Protecció Civil; entenc també que no val la pena que m'hi entretingui i que vostès donen per bo el que els pressupostos pressuposen sobre aquests treballs.

Quant a l'activitat de la Direcció General d'Administració Local inclou quatre programes, no hi han fet tampoc massa referència. És el d'ajuts a les corporacions locals, ajuts financers per tot el problema de les riuades que encara està provocant unes necessitats de devolució de capital i de pagament d'interessos i que ha suportat el Govern. No han fet massa referència tampoc al Pla Únic d'Obres i Serveis, suposo que entenen que està bé, tampoc a d'altres transferències a corporacions locals en tot el tema d'ajuts extraordinaris per a dotacions de serveis d'infraestructura, de dèficits de xarxa d'aigua, foment i fusió de municipis, subvenció per a informatització, ho entenem també com a veure-ho des del seu punt de vista i per descomptat des del nostre; en el que sí que s'han entretingut més és en el tema del Fons de Cooperació Local i el problema dels consells.

Nosaltres som conscients també, tant com vostès, de la dificultat d'implementar les lleis d'ordenació territorial i del nou esquema d'administració que pressuposen. Evidentment que hi ha complexitat política i hi ha complexitat administrativa, però, malgrat això, nosaltres entenem que s'està treballant i s'està treballant positivament. El Fons de Cooperació Local dotat amb 1.543 milions de pessetes representa un increment del 15%, per tant, superior a l'esforç pressupostari. També la subvenció a la cooperació per a la instal·lació de consells té un increment superior a l'esforç pressupostari global i, per tant, d'aquestes xifres, encara que sigui d'una manera molt general i sense poder-m'hi entretenir, jo entenc que se'n pot desprendre que els consells representen un dels punts de preocupació del Govern.

Per fer una anàlisi global de la cosa, quant a tot el que és diners a l'Administració local, consells i ajuntaments, vaig a donar-los uns números: la Generalitat transfereix als ens locals 24.175 milions de pessetes, amb un increment respecte a l'any passat del 30,5%. I referencien aquesta xifra: 30,5% d'increment de transferències a corporacions locals en relació amb l'increment global del pressupost que és del 13,7%. És clar, per tant, que hi ha un esforç considerable de més del doble d'increment. Aquesta despesa és del 2,2% del pressupost; l'any passat era l'1,9% del pressupost. Aquesta xifra, 24.000 milions, és 10.000 milions de pessetes més elevada que el que recapta la Generalitat d'impostos. Per tant, a mi em sembla que aquests quatre números donen idea del grau d'esforç que està fent el Govern en atenció a les corporacions locals.

D'entre les esmenes que vostès han dit que defensaven, però en realitat no han defensat, hi havia les quatre sobre l'Escola d'Administració Pública i hi havia les quatre sobre l'Escola de Policia. Jo tenia aquí tota una explicació de què fan i com ho fan i amb qui ho fan; els ho estalviaré pel temps i pel fet que vostès, de fet, tampoc hi han insistit, i, per tant, ja concloc la meua intervenció, només dient que, evidentment, doncs, nosaltres rebutjarem totes aquestes esmenes a la totalitat, i que, en un altre moment i potser amb més temps, en podríem continuar parlant.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll i Bertran. Procedirem ara a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Governació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció. A continuació es vota el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'estat de despeses d'aquest Departament ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Fins a les quatre de la tarda, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i quatre minuts.)

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, el lletrat Sr. Sol i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i de Benestar Social.

(L'I. Sr. Vice-president Primer substitueix el M. H. Sr. President en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta és la que formulen els Il·lustres senyors diputats senyor Joaquim Nadal, senyor Lluís Medir, senyor Manuel Nadal, senyors Daniel Terradellas i Arseni Gibert, amb relació al judici tingut a Olot els dies 26 i 27. Per formular la pregunta, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Terradellas.

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions del Departament d'Ensenyament pel que fa a un judici tingut a Olot (Garrotxa) els dies 26 i 27 d'octubre de 1990

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, com ha estat de domini públic, el dia 19 de març del 86 un nen de dotze anys, del municipi de la Vall d'en Bas, va tenir un desgraciat accident en caure malament mentre jugava en unes espatlleres en el col·legi públic Verntallat.

Els pares varen reclamar judicialment contra els mestres, contra el president de l'APA i contra la mateixa Administració. El judici es va celebrar els dies 26 i 27 d'octubre; van ser dos dies tristos, jo diria perquè es va plantejar segurament malament per la via penal, perquè els mestres se sentien perillar, des del punt de vista de la sentència que els podria caure, i perquè, vulguem o no, remoure un fet tràgic un altre cop sempre és negatiu. Evidentment, ara amb la normativa actual això segurament ja estaria solucionat, perquè s'ha modificat aquest apartat de la legislació.

De tota manera hi va haver un acte de solidaritat dels mestres, que això ens enorgulleix, però, la veritat també sigui dita, durant dos dies les escoles de la comarca de la Garrotxa varen estar pràcticament parades.

A nosaltres ens sembla, al Diputat que els parla, que això es podria haver solucionat, que es podria haver arreglat, no només per demanar explicacions, sinó, en tot cas, perquè el Conseller, jo i suposo que tots els càrrecs públics i diputats el que ens interessa és evitar coses com aquesta que formulo en la pregunta que està explícita, en el sentit de què és el que ha fet i què pensa fer el Departament en aquest cas.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar-la, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Senyor President, Il·lustre senyor Diputat, senyores i senyors, efectivament, les coses van succeir tal com acaba d'explicar l'Il·lustre Diputat i a partir del 7 de gener de 1987 va ser el Gabinet Jurídic Central que, a petició del que aleshores era Conseller d'Ensenyament, el senyor Guitart, es va fer càrrec de la defensa d'aquests mestres inculcats. També, tal com ha dit certament el senyor interpellant, o preguntant, segurament els pares del nen afectat van equivocar la via. De tota manera, en tractar-se de la defensa de les persones, immediatament a part del Gabinet Jurídic Central no cal dir que tots els serveis, i posteriorment el Delegat Territorial de Girona, es van posar al servei dels pares inculcats i que en el moment que es va celebrar judici, el mateix delegat territorial del Departament va compareixer-hi en tant que presumpte responsable subsidiari en representació de l'administració educativa.

Com comprendran molt bé els il·lustres senyores i senyors diputats, tractant-se en aquest cas d'una acusació a persones i de la seva defensa, no hi podia haver, evidentment, cap transacció, perquè nosaltres el que havíem de fer era defensar els mestres que havien estat inculcats. De tota manera, vull aclarir-li al Diputat que m'ha fet la pregunta que un cop coneguda la sentència que es va pronunciar el passat dia 5 de novembre, ulteriorment els pares —jo crec que aleshores més ben aconsellats— van iniciar una demanda per la via civil, i que a partir d'aquell moment, i el dia 5 de desembre, el delegat territorial, assessorat sempre pel cap de servei del Gabinet Jurídic Central, hi va mantenir una entrevista per tal de fer un balanç de les actuacions i veure si es podia arribar a un acord. Es continuen les converses i jo espero que es pugui arribar a una solució satisfactòria per a tothom, sense que hi hagi més incidents.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Il·lustre senyor Diputat, té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS: Sí, tothom suposa que en un tema com aquest el que no s'hi val és polemitzar. De tota manera, senyor Conseller, admetent que és un fet desgraciat, certament jo discrepo de si hi havia o no hi havia possibilitat de marge de negociació. Jo no estic d'acord amb algunes declaracions dels pares, en el sentit que no van estar en el seu moment prou ben atesos pel Departament; no és veritat, els serveis territorials, en el seu moment, es van posar en contacte una mica per donar suport als pares en un fet tan desgraciat; ara bé, del 86 cap aquí

em fa la impressió que hi havia un marge de temps i unes possibilitats d'intentar arribar a un acord, i es podia evitar segurament el judici.

Jo he estat al costat dels mestres en aquest cas i també entre mig de pares i de mestres, i als mestres, senyor Conseller, el suport que se'ls havia de donar al seu moment em sembla que no va ser el desitjable. Fins l'últim dia no van saber gairebé ni quin reacció de solidaritat hi hauria, i per això segurament l'aturada immensa dels mestres de la comarca. En tot cas, hi insisteixo, un accident hi pot ser sempre, hem d'intentar evitar-ho, hem d'intentar treure espatlles com aquestes dels centres escolars, i en el que jo em permeto d'insistir, senyor Conseller, és a no deixar..., sé que s'han començat les converses, s'han començat però em fa la impressió que no prosperen al ritme que seria desitjable, i jo —i crec que tothom— i els mestres i els pares, tant de bo poguéssim donar aquest tema com a tancat al més aviat possible, i em fa la impressió que això només serà a través o bé d'una negociació, i, per tant, d'un acord, o bé a través d'un judici que ja han iniciat els pares per la via administrativa i civil. Em fa la impressió que hem d'intentar evitar aquest final, i per això espero i desitjo —diríem— la predisposició del Departament.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Honorable Conseller, per contrareplicar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President, només molt breument, ja he dit abans a l'Illustre Diputat senyor Terradellas que evidentment el que no podíem fer nosaltres era entrar en negociacions amb els pares quan ells jo crec —i és una opinió personal— que poc encertadament havien recorregut la via penal. Un cop resolt aquest tema, nosaltres estem absolutament oberts a tota mena de converses. Jo, com l'Illustre Diputat preguntant, espero que s'arribi a un acord abans que això no torni a veure's davant un tribunal.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el
pagament del programa de vacances
de l'INSERSO per a l'any 1989*

La segona pregunta, la que formulava l'Illustre Diputat Celestino Sánchez ha estat retirada.

Per tant, correspon ara substanciar la pregunta que formula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, en relació amb la campanya «Llars Confortables»; té la paraula la Il·lustre Diputada.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la
campanya «Llars Confortables», de la
Direcció General d'Acció Cívica*

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller de Benestar Social, a aquesta Diputada li ha arribat informació d'una campanya que fa la Direcció General d'Acció Cívica que anomenen «Llars Confortables»; en el pressupost també hi figura. En aquesta carta que vostès han enviat a les fàbriques i als comerços es fa esment dels barris on hi ha gran

marginació social o on moltes famílies malden per sobreviure amb migrants mitjans econòmics, on molts dels seus habitants viuen en llars sense cap mena de confort, sense un mínim que els faci sentir degudament instal·lats, on, de fet, la manca de mobiliari —diuen vostès— fa que la pobresa, amb tota la seva cruesa, romangui en el pis.

Nosaltres li demanem, senyor Conseller de Benestar Social, quins són els objectius de la campanya que ha posat en funcionament la seva Conselleria mitjançant la Direcció General d'Acció Cívica.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Senyor President, senyora Diputada, aquesta... més que campanya, és un projecte que es diu «Llars Confortables» i que va sorgir com a conseqüència d'un acord que van fer la Federació de Fabricants de Mobles amb la Direcció General d'Acció Cívica i pretén..., és un projecte mitjançant el qual es pretén paliar la manca de possibilitats de famílies per poder disposar del mobiliari necessari per moblar el seu pis.

Es nodreix dels mobles restes de sèrie que els fabricants no poden comercialitzar adequadament, i també d'aquells mobles que han estat molt de temps exposats i per la mateixa raó no poden ser comercialitzats.

Aleshores, el programa és compartit amb associacions de voluntariat, que gestionen la retirada dels mobles de la fàbrica, com també temes de magatzem, lliurament al domicili dels interessats... S'han atès peticions d'ajuntaments, també de Caritas i, com dic, de diverses associacions de voluntariat. Aquest és el sentit d'aquest projecte.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula la Il·lustre Diputada.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller de Benestar Social, miri, una vegada més li pregunto a vostè si aquest ha de ser un projecte de la seva Conselleria de Benestar Social; és a dir, si vostè ha de fer política de benestar i política de lluita en contra de la pobresa, ha de tenir uns altres instruments. En tot cas, l'instrument de recollir mobles és un instrument que correspondria al voluntariat, al qual vostè sempre està defensant i diu que està instant que a Catalunya s'organitzi, però sembla que no ho acaba de fer, perquè aquesta seria una iniciativa plenament social. Jo crec que per part de vostè hi ha una intromissió en el camp del voluntariat i del teixit social en el moment que vostè és el que promou aquest programa i aquesta campanya. A mi em fa la sensació que és vostè a qui li agrada fer de voluntari, que és vostè a qui li agrada fer de *boy scout*; són les associacions d'iniciativa social les que han de fer aquest tipus d'activitats i no la Conselleria de Benestar Social, que les ha de potenciar, ha d'instar que la iniciativa social ho faci.

Per altra banda, senyor Conseller, en aquesta carta hi ha dues coses més que em criden moltíssim l'atenció: vostè diu que «no es preocupin perquè ja emmagatzemaran els mobles que es vagin recollint...», en fi, sense comentaris. I una altra qüestió que em preocupa enormement, i és que el control dels mobles lliurats estarà a càrrec de les assistents socials dels barris. Senyor Conseller de Benestar Social, jo sóc diplomada en

treball social, jo li demano, per favor, que quan vostè pensi en quins professionals han de fer aquest tipus de feina assegurí bé qui l'ha de fer, però, per favor, en una professió reconeguda, que està treballant eficientment en el seu treball, en les tasques que els ajuntaments els estan encarregant a nivell comunitari, a nivell de barris, no ens faci, senyor Conseller de Benestar Social, fer de drapaires, pràcticament.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, senyora Diputada, em sembla que, almenys en una part, estem dient el mateix. Vostè diu que hem de potenciar això, això és el que fem, perquè jo ja he dit —això ho he dit, ho tenia aquí escrit, i aquest aspecte l'he llegit— que aquest programa és compartit per accions de voluntariat, i que nosaltres actuem en funció del voluntariat. Nosaltres ho potenciem; va ser un acord que va fer la Direcció General d'Acció Cívica amb la Federació de Fabricants de Mobles i, per tant, potenciem aquesta actuació. Per tant, no fem res més, nosaltres no fem de voluntariat, com és obvi.

Ara, quant al que vostè assenyalava de les assistents socials, nosaltres tenim per costum que totes les actuacions que fem als diferents barris sempre demanem l'opinió i sempre demanem la intervenció, com a opinió, no pas perquè guardin els mobles —no sé, aquesta carta, exactament, com estava escrita, perquè...—, però sempre demanem l'opinió, l'informe de les assistents socials. Per tant, és aquest el sentit que, en tot cas, s'ha de donar a la carta i al que dèiem, res més, perquè si es tracta d'afavorir una família que té aquesta necessitat, que ens ve per Caritas o ens ve per accions de voluntariat, bé, és bo que sapiguem exactament quina és l'opinió de l'assistent social que tracta el barri.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Aquesta Presidència voldria demanar al senyor Oliart si tindria inconvenient que avancés, tenint en compte que té coneixement que l'Honorable Conseller que li ha de contestar la pregunta està en camí... *(Pausa.)* Bé, veig que no caldrà, ja no caldrà que alterem l'ordre previst en les preguntes i, per tant, podem formular, com estava previst, la següent pregunta, que és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart, a qui tinc el goig de donar la paraula.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President, però no tenia cap inconvenient a esperar el que fos.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: N'estava absolutament segur. Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la publicació del Decret Legislatiu 1/1990

El Sr. OLIART: Gràcies. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, mirin, el 6 de juliol d'aquest any es va publicar la Llei aprovada pel Parlament de Catalunya per la qual s'autoritzava la refosa dels textos legals vigents a Catalunya en matèria d'urbanisme. L'11 de juliol, és a dir, cinc dies després, és la data de lliurament de l'informe preceptiu de la Comissió Jurídica Assessora a l'esmentada Llei. L'endemà mateix es publica el Decret Legislatiu del Govern, que té més de tres-cents articles.

Fins a aquí, senyores i senyors diputats, res a dir a la seva extraordinària eficiència dels tècnics de la Direcció General d'Urbanisme i de l'INCASOL, que, en un sol dia, van tenir temps de llegir-se i tenir en compte el dens informe de la Comissió Jurídica Assessora, que els puc assegurar —perquè l'he pesat— que pesa dos quilos i mig, i també la rapidesa de poder redactar tres-cents articles de què consta el text legislatiu, en cinc dies, des de la publicació de la Llei fins a la data que duu aquest Decret.

Però bé, aquest no és el tema d'aquesta pregunta. El que sí que és incompreensible per a mi, i suposo que per a totes les senyores i els senyors diputats, i també per al senyor Molins, que el mes de setembre nosaltres ens trobem ja a les bústies, a les «guixetes» del Parlament, un llibre, aquest, que és el que conté l'expressat Decret; és lògic que el Decret es publiqués, perquè si un decret no es publica no està vigent, però el que no és tan lògic és que s'editi i es difongui com si ja fos un decret definitiu, és a dir, donant-li aquest caràcter definitiu, que el decret no pot tenir, de cap de les maneres, per la simple raó que s'havia de presentar, aquest Decret, primer aquí al Parlament de Catalunya, s'havien de fer objeccions pels diversos grups, que aquestes objeccions s'han fet, que el debat encara no s'ha produït en aquest Parlament i que encara està pendent de produir-se. Per tant, a mi em sembla que això és un menyspreu al Parlament.

Jo li he redactat la pregunta en funció de tots aquests fets de la manera següent, que jo li vaig a llegir. Dic: considera o no l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques que és un menyspreu al Parlament de Catalunya acabar la impressió i edició del Decret Legislatiu 1/1990 en un llibre abans que la corresponent Comissió de la Cambra hagi conegut el text i les objeccions presentades? Aquest és el text de la pregunta; és una pregunta molt directa i jo sé que el senyor Molins, al qual m'honoro de conèixer bé, i que a més a més és diputat d'aquest Parlament, mai ha tingut aquesta intenció i que segurament es deu tractar d'una inadvertència. Però, en qualsevol cas, si no vol contestar directament en els termes en què està formulada aquesta pregunta, sí que li pregaria al senyor Molins que ens digués les causes per les quals hi ha pogut haver aquesta inadvertència en el seu Departament.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Molins.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, gràcies per la manera de formular la seva pregunta, gràcies per les lloances, diguem-ne, a la rapidesa amb què van actuar a la Direcció General d'Urbanisme en la redacció de la Llei, realment va ser molt eficaç. Com vostè sap, tenia un objectiu concret, les dates comptaven, era un moment en el qual el Parlament de l'Estat estava fent una legislació específica, i enteníem que havia d'entrar en vigor la nostra, que era bo que entrés en vigor la nostra abans que aquest fet es produís, perquè podia tenir conseqüències jurídiques competencials, d'aquí la rapidesa.

Respecte a la manca de respecte, també li agraeixo el que ha dit. Òbviament no es tracta d'això, aquesta no és —com vostè sap, i com al mateix número figura— la primera vegada que la

Direcció General d'Urbanisme fa aquest tipus de fascicles, ho fa sempre que fa una nova legislació; és el número 13 ja, no? Per tant, no s'ha fet perquè aquesta és una forma normal d'actuar de la Direcció General d'Urbanisme.

La Llei és llei, el Decret és llei —perquè és un decret-llei, d'acord amb l'autorització del Parlament— des del moment en què es publica i, per tant, és vigent des del moment en què es publica i, per tant, és bo que des del moment en què es publica no, no..., és a dir, avui és vigent, no ho serà només després que la Comissió actuï, sinó que ho és des del primer moment. Sobre la base de l'actuació de la Comissió, poden introduir-se modificacions? Jo crec que no, perquè l'autorització, és a dir, l'única cosa que pot dir la Comissió, entenc jo, és si el Govern ha fet un text refós o ha fet una altra cosa, però, si ha fet un text refós, tenia el dret a fer-ho. I això és llei des del moment que es va publicar i, per tant, entenem que és bo —i d'aquí l'actuació de la Direcció General— que els diferents agents que treballen sobre la base d'una legislació específica coneguin aquesta legislació. Per tant, des del moment que es publica en el *Butlletí Oficial*, en el DOGC, és lògic que la Direcció General d'Urbanisme publiqui aquest llibre, que, en el moment que tingui alguna modificació, pel fet que sigui, serà novament publicat amb les modificacions que s'hi introdueixin, però era lògic, entenc jo, i no s'ha d'agafar, en cap cas, com una manca de respecte ni d'aquest Conseller ni de la Direcció General d'Urbanisme, el fet que publiqués aquest fascicle en el moment que ho va fer, entenc jo.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Li prego que sigui breu, perquè el seu temps s'ha exhaurit, senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Únicament replicar dient que jo no considero lògic això. És veritat que s'havia de publicar el Decret —i això ja ho he dit—, el que no trobo bé és que se li doni aquest caràcter definitiu, o pràcticament definitiu que sembla que té quan s'edita en un llibre i es publica com a tal llibre. D'altra banda, és utilitzar els fons dels contribuents d'una manera que tampoc no considero adequada. Tingui en compte, senyor Molins —i vostè ho deu saber millor que jo—, que el dia 17 d'octubre d'aquest any va entrar en el Parlament una errada material que modifica tot l'article 250, errada material presentada per vostès, i que no està inclosa en aquest llibre. Per tant, ja únicament i exclusivament amb aquesta errada material vostès han de tornar a refer aquest llibre. Si després resulta que surten d'aquí del Parlament unes objeccions que vostès consideren lògiques, aleshores hauran de fer segurament una tercera edició, i a mi em sembla que això, indubtablement, seria malbaratar els recursos públics.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. El senyor Conseller, l'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President, senyor Diputat, jo crec que no, és a dir, una de les obligacions de l'Administració és donar publicitat als seus actes, i aquesta publicitat —que ja ve donada per la publicació dels documents oficials, butlletins oficials, diaris oficials—, jo crec que moltes vegades, a més a més, ens ha estat demanada pel mateix grup parlamentari

al qual vostè representa, que intentem donar la màxima difusió possible als actes de govern, i és un acte de govern, evidentment, publicar una legislació i, òbviament, aquesta legislació s'ha de fer i s'ha de publicar tantes vegades com tingui modificacions, i en cap cas crec que es pot dir, doncs, que per haver-ho fet amb aquesta diligència s'estiguin malbaratant els cabals públics; jo entenc que, al contrari, hem estat complint una obligació que tenim, que és la de donar publicitat als actes de govern que fem.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta, la que formulava l'Illustre Diputat senyor Joan Sabanza ha estat posposada i, per tant, correspon ara substanciar la pregunta que formula l'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall en relació amb els motius, en relació amb la privatització de la gestió d'uns centres per a disminuïts físics. Té la paraula l'Illustre Diputat.

El Sr. CADEVALL: Si em permet el senyor President, acumularé les preguntes 6 i 7.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: D'acord.

*Preguntes al Consell Executiu sobre els
motius de la privatització de la gestió
d'uns centres per a disminuïts físics i
sobre el temps que ha de durar la gestió
privada d'uns centres per a disminuïts físics*

El Sr. CADEVALL: Gràcies. La primera versa sobre el concurs públic per a la gestió d'una residència per a disminuïts físics a Terrassa i a Reus. Per raó del temps, només donaré dades de Terrassa, però crec que els casos són similars. L'ICASS ha habilitat una residència de seixanta llits per a disminuïts físics, i la primera pregunta és: per què es privatitza la gestió? És que el seu Departament no pot garantir la bona qualitat de la gestió? Fóra diferent que no disposessin d'aquesta residència, que no tinguessin capacitat i haguessin de contractar amb residències ja existents.

La segona pregunta és per manifestar la meua estranyesa en llegir l'anunci del concurs en el *Butlletí Oficial*; es tracta de seixanta llits, dotze places de llits, segons tinc entès, i veig que en aquest anunci hi ha un pressupost només de 6 milions i mig de pessetes, aproximadament —en el cas de Reus, una mica més baix. I pregunto: com és un pressupost tan baix? I, concretant la pregunta, per tant, quin termini exactament comprèn la gestió que és objecte del present concurs, i li demano que precisi per favor si és prorrogable o no aquesta gestió i per quantes anualitats és prorrogable en cas que ho sigui.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor President, senyor Diputat, aquesta actuació, aquestes residències —i d'altres, perquè tenim disminuïts a Sant Joan Despí, que vostè no ha mencionat i estan en la mateixa situació—, aquest concurs es fa, aquesta actuació persegueix la potenciació de la despesa pública evitant un camí de despeses del personal propi; la legislació vigent sobre contractes de l'Estat i les mateixes clàusules tècniques, proposades per l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, donen suficients garanties de bon funcionament

del servei. Per altra banda, aquesta pràctica s'està portant a terme a totes les administracions, perquè normalment és millor —normalment. I, a part de la garantia que donen les clàusules tècniques i la legislació, hi ha previst, perquè així està també regulat per la mateixa Generalitat, el control de les comissions de seguiment.

Quant a la segona pregunta que vostè m'ha fet, segons aspectes de les clàusules tècniques i administratives, i d'acord amb la Llei de Contractes de l'Estat, el període de temps que comprèn la gestió dels esmentats contractes va des de la signatura del contracte fins al 31 de desembre; sempre d'acord amb la Llei de Contractes, les contractacions poden prorrogar-se durant quatre exercicis; al cap d'aquest temps, evidentment, s'ha de tornar a fer concurs. Per tant, la xifra que vostè ha assenyalat era la de preveure la quantitat que podia precisar-se, des de la data del contracte fins al 31 de desembre; i, en l'exercici del 91 hi haurà la mateixa quantitat prevista per a les residències.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: No estic d'acord amb la primera part, que, pel fet que paguin a una empresa privada la mateixa quantitat que costaria gestionar-ho per l'empresa pública, sigui un estalvi de diners.

Quant a la segona part, a veure, si ho he entès bé, senyor Conseller, vostè diu que han tret a concurs públic un concurs que bé, abasta un termini de dotze dies, perquè si és des de la signatura del conveni fins al 31 de desembre, el període màxim que poden haver tret a concurs, senyor Conseller, és dotze dies, amb la qual cosa realment correspon amb el tant per dia en el plec de condicions el valor de 6 milions de pessetes. I, llavors, si no l'he entès malament..., jo no li discuteixo l'aspecte legal, per favor, senyor Conseller, sinó un aspecte de transparència política, no em poso en si és legal o no és legal. Resulta que m'està dient que, amagat en aquest concurs de dotze dies, per 6 milions de pessetes, vostès poden prorrogar el contracte per quatre anualitats. Si el prorroguen una anualitat, aquest contracte, senyor Conseller, tindrà el valor de 194 milions de pessetes, i si el prorroguen per quatre anualitats tindrà exactament el preu màxim, 779 milions de pessetes.

A part d'això, a Terrassa tothom sabia que el candidat era la Mutua de Seguros de Terrassa, i suposo que el senyor Conseller no s'atrevirà pas a dir que ho hagin concedit a una altra empresa. Aleshores, jo pregunto: per què fer comèdia? Per què treure a concurs públic una cosa que sembla, pot donar la sensació —jo no dic que sigui la seva intenció, però recordi allò de la dona del Cèsar—, pot semblar un concurs manipulat i amb poca transparència?

Però, a més a més, hi ha altres problemes. Vostè parlava que volia estalviar diners. Doncs sembla que hi ha un cert favoritisme, perquè segons el plec de condicions, atorguen 8.000 pessetes a les places de disminuïts psíquics profunds, 9.200 a les de psicòtics, quan vostès han pagat tota la instal·lació i podrien fer la gestió. I resulta que estan pagant —això em consta— a residències existents que s'han pagat ells tot l'edifici, les instal·lacions, etcètera, només 5.000 pessetes. Si vostè creu que realment ha d'estalviar diners, que no sigui a costa d'aquestes residències de 5.000 pessetes, perquè si necessiten 8.000 pessetes, segons

aquest concurs, per atendre dignament aquests disminuïts, faci el favor de revisar els contractes que té amb les altres residències, perquè, a més a més, hauria de tenir en compte les despeses d'amortització de capital.

I, finalment, segons l'anunci aquest, tocava fer, senyor Conseller, la licitació el 3 de desembre. Segons m'he informat per allà, només fa dos dies que s'ha comunicat a l'empresa la resolució del concurs. Quan signaran el conveni? Quan començarà la gestió? Realment, aquests dotze dies... Que jo penso que és només una manera d'evitar concurrència, en el *Butlletí Oficial*, per valor de sis milions de pessetes... Quantes empreses, per exemple, s'han presentat, li preguntaria al senyor Conseller?

Jo no vull jutjar les seves intencions, però, senyor Conseller, jo penso que aquesta manera de procedir és realment reprovable.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Illustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Anem a veure, anem a veure si els conceptes els aclarim, abans d'expressar-nos segons com.

Respecte a la primera qüestió... Home, és estrany...! En aquests moments, això ho fan totes les administracions públiques. L'Ajuntament de Barcelona acaba de posar en gestió privada els transports públics. Nocturns. Escolti, per favor! Vull dir..., aquesta és una qüestió que nosaltres hem cregut que ho havíem de fer així, i ho hem fet, i ho fa tothom —l'Ajuntament de Barcelona també.

Contestant la segona: aquest és un concurs obert. Jo..., està a la seva disposició —transparència, tota—, està a la seva disposició tot l'expedient del concurs. S'hi podia presentar tothom. Jo el que he dit, i el que dic, i el que reitero, és que la Llei de Contractes de l'Estat preveu que sempre, cada any, es pugui fer la renovació, cada any —no ara quan vingui el nou any es fa l'ampliació per quatre anys; cada any. Això és per un any. El que passa és que es pot prorrogar durant quatre anys. Només. Al cap de quatre anys s'ha de tornar a posar en concurs. Per tant, no utilitzem paraules que després poden tornar a la boca.

Vostè vol veure l'expedient? Està a la seva disposició (*remor de veus*)... tot l'expedient de les empreses que s'hi han presentat. Jo no ho sé, ni sé en aquests moments si s'ha concedit, perquè jo no ho porto, això, ni ho signo, jo. Però jo no ho sé, no li puc garantir si això ha estat la mútua de Terrassa, com vostè ha dit, o una altra. Jo no ho sé, honestament. Però vostè vol veure l'expedient de totes les empreses que s'han presentat, del perquè s'ha decidit —a aquesta o a una altra, que jo no ho sé—, quan s'ha signat i el perquè? L'expedient està a la seva disposició.

Això, hi ha hagut absoluta transparència, perquè si no hi ha algú..., hi ha qui se'n pot queixar, d'aquesta qüestió. Va sortir al *Diari Oficial de la Generalitat*, aleshores hi ha hagut els dies pertinents, hi ha pogut concursar tothom, i, l'expedient, insisteixo que està a la seva disposició.

Quant a la diferència de preus, tampoc jo ho sé. Jo sí que sé que la residència de Terrassa, perquè vostè s'ha fixat en aquesta, pràcticament tota ella és..., o bona part d'ella és per a psicòtics, que té un preu superior a d'altres. També, si vol informació sobre aquesta qüestió, jo estic a la seva disposició per donar-la-li, al nivell oficial del Parlament, privadament si va al meu despatx, com vostè ho desitgi.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta és la pregunta que formula la Il·lustre Diputada senyora Manuela De Madre, a qui tinc el goig de donar la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un nou centre d'ensenyament secundari a Santa Coloma de Gramenet (Barcelonès)

La Sra. DE MADRE: Gràcies, senyor President.

La ciutat de Santa Coloma de Gramenet és una població amb un número ampli de gent jove. El tram comprès entre els dotze i divuit anys és excepcionalment jove. De la lectura del Mapa Escolar que va ser publicat pel Departament d'Ensenyament l'octubre de l'any 89 es desprèn que l'aplicació del nou sistema educatiu en la zona de què parlem produirà un dèficit important de places en l'ensenyament secundari.

La infraestructura de l'escola privada concertada a la població de Santa Coloma de Gramenet fa impensable que pugui, en el futur, escolaritzar població del tram de dotze a catorze anys, per la qual cosa el cent per cent de la població haurà de ser escolaritzat en l'ensenyament públic. A més a més, i tenint en compte que s'allarga el període, la gent que vulgui continuar en el sistema educatiu fins als divuit anys, ho hauran de fer també en el sistema públic.

En l'actualitat, s'imparteixen classes de BUP en un centre anomenat CIBA, que per acord de Ple va ser cedit a la Conselleria d'Ensenyament a través de conveni. La cessió acaba el novembre de l'any proper, 1991, i és desig del Consistori recuperar aquest local, aquest edifici, per a altres fins. El Ple que va aprovar la cessió també va aprovar demanar urgentment la construcció d'un centre d'ensenyament secundari en els terrenys anomenats de Can Paxuet.

La pregunta, per tant, és: en quina fase es troba la construcció d'aquest nou centre d'ensenyament secundari a la ciutat de Santa Coloma?

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President.

Senyora Diputada, estic totalment d'acord amb vostè en la necessitat de potenciar tant com sigui possible, l'ensenyament de Santa Coloma de Gramenet, on hi ha certament una població tan jove. I també coincideixo amb vostè en l'apreciació que una part d'aquest ensenyament es dona a l'Institut de Batxillerat la Salzereda, instal·lat a l'antiga fàbrica CIBA, cedida, en cessió d'ús, per l'Ajuntament de Santa Coloma.

Val a dir que en aquests locals, tot i que siguin provisionals, d'acord amb les peticions que es van fer en el seu dia, el Departament d'Ensenyament hi ha fet grans inversions, que l'any 89 sol van pujar a noranta-dos milions i mig de pessetes. Ara, en el que discrepo amb la senyora De Madre és en el termini de la cessió. Precisament aquí tinc una còpia —que no cal dir que està a la seva disposició— d'un certificat de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet que explica..., un extracte de l'acta de la sessió extraordinària del Ple, celebrada el 27 de febrer de 1989, i un dels punts diu: «Primer: segregat i cedit l'ús, al Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, per un termini de quatre anys» —89 i quatre són 93—, «de 690 metres quadrats de terreny, que corresponen a l'edifici...», etcètera, etcètera. I encara després, en un altre punt, diu: «L'esmentat termini de cessió» —de quatre anys— «de l'ús del referit terreny podrà ser prorrogat per un període de deu o vint anys, a petició expressa del Departament d'Ensenyament». Aquesta és la situació legal de la cessió en aquests moments, i això no vol dir, òbviament, que no pensem un altre dia, però no li puc precisar quan, a fer un nou edifici per tal d'ubicar aquest Institut.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula la Il·lustre Diputada.

La Sra. DE MADRE: És veritat que en l'acord del Ple es diu també que pot ser renegociada aquesta cessió, però també és veritat que hi ha un pla d'actuació parcial i especial sobre la «mansana», sobre la zona aquesta, i que, voluntàriament, el consistori de Santa Coloma ha decidit de recuperar aquest edifici. Per tant, tenint en compte que s'allarga el període d'ensenyament secundari a la població per al tram d'edat, a mi em sembla que la Conselleria d'Ensenyament hauria de començar a buscar solució a aquest problema, ja que, com ell molt bé sap, també, la nostra població, la població de Santa Coloma, està molt mancada de poder tenir espais públics per a utilització per a altres fins que no són propis de competència municipal, que és competència de l'àrea d'Ensenyament, en aquest cas, de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, crec que el Conseller, l'Honorable Conseller, hauria d'anar pensant a construir un centre d'ensenyament secundari, com és l'obligació per competència que té la seva Conselleria.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President.

Jo no li he dit, senyora Diputada, que no vulguem construir un altre centre; jo li he dit que tinc un certificat en el qual se'm diu un termini determinat, que ja li he expressat.

Altrament, jo sé que hi ha hagut converses per tal que ens fos cedit un terreny en un lloc que en diuen Can Paxuet, que la senyora De Madre coneixerà millor que jo, i que nosaltres contemplem en un futur, però no em faci precisar quan, de construir allà un edifici per tal d'ubicar-hi l'Institut de la Salzereda. Jo voldria que això fos ben aviat i que, tal com desitja la senyora De Madre, i tot el consistori de Santa Coloma, la zona on ara hi ha enclavat aquest institut pogués ser destinada a altres usos.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Ara té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras, per formular la següent pregunta.

Pregunta al Consell Executiu sobre una denúncia presentada pel comitè d'empresa de l'Hospital del Mar, de Barcelona

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President.

Senyor Conseller, abans de l'estiu —a principis d'estiu, con-

cretament—, es van registrar per part del comitè d'empresa de l'Hospital del Mar, que és un hospital que pertany al Consorci Hospitalari Ajuntament-Generalitat —per tant, la pregunta li faig a vostè per la part que li toca, no?, per la part de la Generalitat—, algunes denúncies sobre, d'una banda, retards injustificats en determinades proves diagnòstiques urgents i, d'altra banda, també —cosa una mica més preocupant, i fins i tot una mica exòtica— d'algunes deficiències greus quant a higiene i netedat i esterilització.

Voldríem saber com ha evolucionat aquesta qüestió des d'aleshores i, en el seu cas, si s'han pres mesures correctores.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Senyor President, senyores i senyors diputats, no hi ha un comitè d'empresa de l'Hospital del Mar, eh? El comitè d'empresa que hi ha és el comitè d'empresa de l'Institut Municipal d'Assistència Sanitària de Barcelona, que és evident que està inclòs dintre del Consorci hospitalari. I jo li puc dir que tant a la Secretaria General de l'Institut Municipal d'Assistència Sanitària com a nivell del Consorci, del qual en sóc jo President, ni a la Conselleria, hem rebut cap denúncia per part del comitè d'empresa de l'IMAS referent que hi hagi hagut denúncies respecte a això.

A partir de la seva pregunta, que no s'ha pogut substantiar fins avui, però..., jo he obert una informació per saber a veure en quina situació es trobava, i m'asseguren per part de Gerència de l'Hospital que en les anàlisis de laboratori urgents no es pot haver donat cap retard, perquè l'anàlisi urgent s'ha continuat fent en els centres. El que s'ha fet és unificar els dos serveis de laboratoris, però deixant les unitats d'urgències *in situ*; s'han unificat els dos serveis de laboratori per intentar buscar una major agilitat, i s'han unificat a nivell d'uns espais que nosaltres hem cedit, provisionalment, a nivell de l'Hospital Duran i Reynals —sí que és veritat que això va generar una certa inquietud en el personal.

A nivell radiològic tampoc crec que s'hagi pogut donar cap problema, perquè els malalts que tenien un problema urgent, doncs, tenien prioritat sobre tots els altres.

I sí que és veritat que hi ha unes condicions..., jo no diria sanitàries..., estructurals, en aquest hospital, en l'Hospital del Mar, durant aquest any darrer i encara l'any que ve, que són unes condicions estructurals complicades, donat que aquest hospital està funcionant en una situació en la qual s'està reconstruint absolutament tot l'hospital. I això ho hem de fer sense deixar de funcionar. Això sí que crea uns problemes complicats, molt complexos, de seguiment de l'obra, i que ha fet que per part del centre s'hagin reforçat d'una manera important les inversions de neteja i manteniment, a fi i efecte que l'Hospital, doncs, tingui un aspecte normal. Sí que li puc dir que, de tota manera, l'aspecte normal no el tindrà fins que estiguin acabades les obres: és impossible fer unes obres i al mateix temps tenir la situació.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí. Moltes gràcies, senyor Conseller, i gràcies per la seva precisió sobre el comitè d'empresa; en qualsevol cas, jo em referia a representants dels treballadors.

El que passa és que algunes de les denúncies són molt concretes, i és aquell tipus de concrecions, doncs, que... o és cert o no és cert. Per exemple, es deia que per a determinades proves diagnòstiques es produïen retards d'entre deu i vint-i-quatre hores, en proves de caràcter urgent, i que era perquè no hi havia portalliteres, és a dir, per manca de personal auxiliar.

D'altra banda, es deia que s'havia detectat la presència d'insectes, i fins i tot algun mamífer, en determinades dependències hospitalàries, i és difícil també creure que la fantasia dels representants dels treballadors, fins i tot suposant-los alguna especial malvolença, arribés fins al punt de tenir visions que ja arribarien al *delirium tremens*, no?, com seria veure aquests animalets en cas que no existissin.

També hi havia el problema de la pols, és a dir que les obres produeixen molta pols i la denúncia era que no s'havien pres suficients precaucions com per protegir algunes dependències de l'hospital de la pols. És a dir, es tracta de denúncies molt concretes i molt puntuals que —hi insisteixo— en cas que hagin estat investigades per part de la Conselleria, ens agradaria saber si responien a la veritat o realment no hi havia escarabats, ni formigues, ni rates a l'Hospital del Mar.

Gràcies, senyor Conseller.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Illustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller senyor Trias té la paraula per contestar la...

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: La pols és certa; això dels mamífers, jo crec que sincerament no, no, és a dir... Jo crec que de tota manera aquí hi ha un problema que vostè insinua que és greu, no?, i és que crec que les denúncies s'haurien de formular a l'autoritat pertinent, i jo ja li dic que jo no he rebut cap denúncia, no?, ni com a President no he rebut cap denúncia a l'IMAS, i aquest és el fet que a mi més em sorprèn, i si hi haguessin denúncies, doncs, bé, nosaltres actuarem en conseqüència. Però em sabia greu, de tota manera, no dir clarament que l'Hospital del Mar és un hospital que funciona molt bé, que s'està fent un esforç de gestió important i amb uns grans professionals.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta, que formulava l'Illustre Diputat senyor Miquel Pueyo, ha estat posposada i, per tant, caldrà formular-la en un proper Ple.

Correspon ara, per tant, també formular la pregunta en relació amb els motius del cessament del cap dels serveis mèdics de la presó Model de Barcelona, que ha presentat l'Illustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras, a qui tinc el goig de donar la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Amb el seu permís, senyor President, i si el Conseller hi està d'acord, acumularia dues preguntes que hi ha sobre presons.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: D'acord.

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius del cessament del cap dels serveis mèdics de la presó Model, de Barcelona, i sobre la data de l'inici de les obres de reforma de la infermeria de la presó Model, de Barcelona

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President. També abans de l'estiu, senyor Conseller, es va produir el cessa-

ment del Director dels serveis mèdics de la presó Model, i al voltant d'aquest cessament hi va haver un cert enrenou. La nostra pregunta va en el sentit d'aclarir una mica els motius i les circumstàncies d'aquest cessament.

D'altra banda, també hi va haver problemes quant a l'inici de les obres de reforma de la infermeria de la presó, que estaven anunciades per al mes de maig, després van passar al juny, després es va dir que començarien l'octubre i la nostra pregunta va en la direcció de saber en quin estat estan aquestes obres de reforma.

Gràcies, senyor Conseller.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc, pel que fa referència al cessament en el càrrec de Cap dels Serveis Mèdics de la Model del doctor Marco, he de recordar que aquest metge estava nomenat verbalment i merament en funcions pel sistema de lliure designació i que, per tant, era també de lliure revocació pel Conseller. I, en ús d'aquesta llibertat, a finals del mes de juny vaig procedir a deixar sense efecte aquest cessament, que, per altra part, no *de facto*, però sí de dret, estava ja, podríem dir, extingit, perquè el Reglament general de provisió de llocs de treball estableix que aquest tipus de nomenaments no poden excedir de dos anys; durada, doncs, que havia estat sobrepassada i que, per tant, convenia corregir.

Per altra part, i pel que fa referència a l'inici de les obres de remodelatge de la infermeria, que, certament, havia estat anunciat que s'iniciarien a finals de maig o pel juny, van experimentar un retard, conseqüència també del retard en l'aprovació dels Pressupostos de la Generalitat, que era un pressupost indispensable per poder procedir a l'adjudicació i als tràmits necessaris per iniciar aquesta obra. El Pressupost del 90, si mal no recordo, va ser aprovat l'abril o el maig, i això va comportar aquest retard. Aquestes obres es van iniciar, de totes maneres, puntualment en l'època que posteriorment, pel juliol, o finals de juny, o pel juliol, jo mateix havia anunciat; es van iniciar exactament els primers dies del passat mes de setembre, estan seguint un curs jo diria que més accelerat, fins i tot, del que es podia preveure, i n'espero la finalització, sempre, doncs, amb la inseguretat de les obres, que ja sabem que no sempre responen al desig del que les ha encarregat o del que espera el seu acabament, però, en fi, jo compto que estaran acabades dintre del mes de març, del proper mes de març.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor Conseller. Gràcies, senyor President.

Jo estic absolutament d'acord que la Conselleria tenia la llibertat de cessar o revocar per les circumstàncies d'aquesta contractació, i, a més a més, no hi ha cap contradicció en el fet que una de les competències del Conseller siguin les presons, però pugui exercir la seva llibertat per fer ús de les seves competències. Però, en qualsevol cas, el que sembla ser —i aquest és el motiu de la pregunta i de l'enrenou que es va produir al voltant d'aquest cessament— és que el cessament va estar associat, a part de la utilització discrecional i lliure d'aquestes facultats,

que ningú la nega, que el Cap dels Serveis Mèdics havia presentat una queixa, juntament amb altres vint-i-tres components dels serveis mèdics —de vint-i-set, vint-i-tres, això vol dir que una part significativa dels serveis mèdics—, una queixa sobre l'estat d'aquests serveis mèdics, de la infermeria. I, aleshores, si el cessament es va produir a causa de presentar una queixa, o una denúncia, o de cridar l'atenció a l'Administració sobre aquestes deficiències, aleshores la llibertat es transformaria —i perdoni la paraula, que la dic amb tota cordialitat i respecte— en «represàlia», o podria tenir l'aspecte d'una represàlia, cosa que, fins i tot utilitzada discrecionalment i lliurement, no sembla massa convenient.

Per exemple, una de les coses que es deien és que a la infermeria no hi havia, moltes vegades, llençols i mantes per canviar dels llits dels malalts, que aquests estaven acumulats en un nombre que era absolutament incompatible amb una bona assistència, que hi havia una gran quantitat de malalts psiquiàtrics —quaranta—, molts d'ells afectats de SIDA, amb un sol psiquiatre, que quan es posava malalt o no hi podia assistir per alguna causa, es quedaven sense assistència.

També cal dir que s'havien produït uns quants cessaments en un temps molt curt, és a dir que en menys d'un mes havien estat cessats un sots-director, l'Administrador de la presó, el Cap de Serveis Nocturns i després li va tocar el torn al Cap de Serveis Mèdics. En paraules d'un funcionari de presons: «si s'actua sense el consentiment dels superiors, et sancionen, i si ho fas quan ells arriben, que en ocasions sol ser quan ja tot ha acabat, t'expedienten igualment per esperar que ells arribin». És a dir, hi ha —o hi havia, almenys abans de l'estiu— un cert clima entre els funcionaris de presons que l'Administració no els tractava d'una manera que fos favorable a crear una atmosfera que facilités el compliment eficient de la seva tasca.

Per tant, senyor Conseller, jo li admeto que vostè utilitzés la discrecionalitat per fer nomenaments i cessaments, que, sens dubte, vostè té, però que, donades les circumstàncies que concorren en aquest cas, podria, almenys, haver-hi la sospita que es tractava, com deia abans —i torno a disculpar-me per la paraula—, d'una «represàlia». Per això faig la pregunta, perquè vostè ens aclareixi aquests temes que ens preocupen, amb el desig que els aclariments que vostè ens doni siguin satisfactoris per al nostre Grup, per als funcionaris de presons i per al bon funcionament de l'Administració pública del nostre país.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Sí, gràcies, senyor President. Jo insisteixo, senyor Diputat autor de la pregunta, que no tindria per què estendre més la meua resposta. En ús de les responsabilitats que em corresponen com a Conseller, vaig acordar aquest cessament. No obstant això, encara que només fos per una raó de cortesia i perquè no hi ha res que hagi d'amagar sobre aquest particular, no tinc inconvenient a ampliar la resposta que he donat abans per explicar el que segueix: en primer lloc no barregem una cosa amb l'altra. El cessament d'un sots-director i d'un funcionari que estava en servei un determinat dia no tenen res a veure amb els fets de la infermeria, guarden relació amb uns altres fets que van ocórrer el dia 14 de maig; per tant, no són objecte d'aquesta pregunta ni hi guarden

la menor relació. I em penso, a més, crec que si hagués de procedir avui, seguiria fent el que vaig fer en aquell moment. Sàpiga que sobre aquest tema, si no se n'ha parlat més és perquè s'ha iniciat una actuació judicial i mentre un tema està *sub iudice* crec que l'actitud correcta d'un Conseller és mantenir-hi el silenci.

Pel que fa –hi torno ara– al tema del doctor Marco, li he de dir que sí que és cert que hi ha un escrit, que van subscriure ell i altres metges i funcionaris de la infermeria, que no he pogut..., no el porto a sobre però no crec que sigui en els termes que vostè acaba d'indicar, penso que és molt més laconic, és una queixa sobre l'estat de la infermeria, que es va produir, jo diria –i penso que no m'equivoco–, a primers del mes d'abril. El cessament d'aquestes funcions va tenir lloc –això sí que ho tinc a davant i puc donar exactament la data– el 22 de juny. Per tant, havien passat gairebé tres mesos. Penso que això és un temps més que prudencial per eliminar qualsevol suspicàcia entre una cosa i l'altra. Primer punt.

Segon punt: el Director General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació em va fer la proposta d'aquest cessament, per tant, vol dir que, en tot cas, no era tant, podríem dir, una arbitrarietat meua, sinó que la mateixa Direcció General tenia els seus motius per separar aquest metge.

En tercer lloc, com he dit abans, no feia més que posar la realitat, de fet, d'acord amb la legislació, perquè..., i aquí hi pot haver hagut, si es vol, una certa, ho admito, potser fins i tot una certa inèrcia, aquest cessament s'havia d'haver produït ja abans, perquè al cap de dos anys, reglamentàriament, havia d'haver cessat. Per tant, jo no feia més que posar la realitat de fet d'acord amb la reglamentació. I he d'afegir encara i és públic que jo estava en aquells moments procedint a la reorganització dels serveis mèdics de les presons i que, per tant, és lògic que en el moment que nomeno, per exemple, un director de programa, de tota l'assistència mèdica penitenciària, que procedeixi a fer els retocs que calgui en els altres càrrecs de confiança, com, efectivament, s'ha produït amb el nomenament d'aquest director, d'un subdirector per als serveis mèdics de la Model i un altre subdirector per als serveis mèdics de la presó de Quatre Camins.

Per tant, penso que totes aquestes són explicacions més que satisfactòries, i no són les úniques, però estimo que sí que són suficients per satisfer l'interès –no ho dubto pas– ben lícit del Grup parlamentari que m'ha formulat la pregunta.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Correspon ara la pregunta que substanciarà l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera, que, per fer-ho, té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President, i abans que em cronometri volia fer-li una consulta gairebé tècnica i és, en aquest cas concret: la pregunta, a petició del senyor Conseller, amb la qual vaig estar totalment d'acord, va ser ajornada per a la sessió següent. La pregunta meua és: les preguntes que són ajornades i que, per tant, són de substanciació obligatòria al Ple següent, no seria més lògic que en l'ordenació de les preguntes anessin en primer lloc?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: És senzillament per una raó, perquè per preservar el dret dels grups parlamentaris a formular les seves preguntes, hi ha unes quotes establertes, de

tal manera que els grups parlamentaris puguin formular les preguntes que el Reglament preveu. Si no ho féssim així, podríem lesionar els interessos dels grups, en posposar una pregunta. Per tant, preval la quota que tenen reservada els grups parlamentaris per damunt de la posposició. Així s'ha fet sempre i fins avui no hi ha hagut cap problema. És evident que si, suposo, es posposessin moltes preguntes potser obligaria, doncs, a considerar-se aquest aspecte del Reglament i s'hauria de modificar, però fins a avui no.

El Sr. RIERA I GASSIOT: No, President, no tinc la síndrome de preguntador frustrat, per tant, era senzillament una pregunta reglamentària. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies a vostè.

Preguntes al Consell Executiu sobre els criteris del Departament de Cultura en repartir els diners de les subvencions destinades a publicacions no diàries en català i sobre els diners provinents dels «serrells lingüístics» destinats al Consorci per a la Normalització Lingüística

El Sr. RIERA I GASSIOT: Bé, formulava dues preguntes al senyor Conseller: les dues tenen una segona part de relació, van relacionades amb els famosos 7.000 milions dels «serrells» per a la normalització lingüística. De tota manera, la primera era sobre els criteris a l'hora de plantejar la subvenció a publicacions periòdiques, no diàries, en català. Després d'haver estat ajornada la pregunta, el Diputat senyor Soto va fer una interpellació al Conseller; he rellegit –i vaig ser present a la interpellació–, però, a més, he rellegit al *Diari de Sessions* les respostes del Conseller, i em penso que, si he mantingut la pregunta és només per preguntar com valora el senyor Conseller les objeccions que l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català plantejava als criteris adoptats per la Conselleria a l'hora d'atorgar aquestes subvencions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor Diputat, senyor President, jo, efectivament, penso que el senyor Diputat té raó quan diu que els criteris amb què es van repartir aquests diners per a les publicacions periòdiques em sembla que van ser objecte d'una resposta. Doncs ara, si ho he entès bé, el senyor Diputat em reformula la pregunta i em pregunta quin és el judici que em mereixen les opinions de les dues entitats, l'APPEC i l'ACPC. Miri, li haig de dir dues coses: aquestes dues entitats van ser prèviament consultades i van haver-hi diverses converses, no directament amb mi, sinó amb el Director General en aquells moments, però ells sabien, i jo també, que aquesta havia estat una qüestió sotmesa a la seva discussió. Jo dispo d'una carta d'una, de la que fa referència a la premsa comarcal, en la qual ells donen la seva conformitat al repartiment. Per tant, aquesta... És clar, tothom desitjaria poder disposar de més recursos –i nosaltres també de donar-los–, però ells expressaven la seva conformitat.

També hi havia hagut, en conversa anterior amb l'altra associació, un acord verbal d'entrada, i després amb una precisió en

la qual ells expressen precisament una reclamació en relació amb dues de les entitats associades. Jo em mantinc en el que vaig dir, és a dir, jo crec que les primeres converses que vàrem mantenir, en les quals es van exposar els motius, em fa l'efecte que corresponien al que nosaltres crèiem en aquells moments i al que ells pensaven, i jo he interpretat la segona carta, en la qual presenten la formulació d'alguna disconformitat en relació amb dues publicacions, si no ho recordo malament en aquests moments —això, no ho tenia preparat—, i jo crec que responen a les reclamacions d'aquestes publicacions o d'alguna d'aquestes publicacions, i així ho he interpretat; el que jo tenia, en el moment que va fer el repartiment, ho fèiem sobre la base de les converses establertes abans, jo diria que d'una voluntat d'acord, sembla, generalitzada per part d'ells i per part nostra, i, en tot cas, jo he interpretat la seva resposta posterior com l'expressió que algun dels membres d'aquesta associació, d'aquesta entitat no havia estat d'acord amb el repartiment, criteri que jo sempre entenc que és respectable.

Però si vostè em pregunta el que jo crec, aquesta és la meua opinió en relació amb això.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies. Senzillament, perquè en la carta del 19 de novembre, al·ludida pel Conseller, de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català, un dels punts que plantegen és justament el tema de la clàusula per una sola vegada, em penso. És clar, tenint en compte que els 7.000 milions s'han repartit en dues vegades de 3.500 milions, tot i que honestament tampoc hem sabut trobar-ho en el Projecte de Llei de Pressupostos, com s'interpreta aquesta segona vegada dels 3.500 milions, suposo que la pregunta és per què no és previsible que en la segona edició d'aquests 3.500 milions hi hagi també una referència a les publicacions periòdiques en català.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Li prego que sigui molt breu, Honorable Conseller, perquè el seu temps s'ha exhaurit.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Amb molt de gust. Miri, hi ha una cosa: nosaltres, quan vàrem rebre els 3.500 milions de pessetes corresponents a l'any 1990, el pressupost estava realitzat, i, per tant, representava una quantitat inicial afegida sobre la base calculada dels pressupostos d'ingressos.

Vostè sap que la reivindicació inicial dels «serrells» era que, donat el mecanisme amb què estan subvencionades les comunitats autònomes —entre les quals hi ha la Generalitat—, corresponents a la despesa estatal equivalent, no estava comptabilitzada la despesa estatal equivalent corresponent a la realitat lingüística, i per això és una quantitat complementària a afegir sobre una quantitat que ja es gastava: és a dir, nosaltres sempre hem tingut pressupost de política lingüística —a part dels Departaments d'Ensenyament, de Cultura i altres realitats, com, per exemple, la Corporació Catalana—, i la reivindicació que s'havia fet tradicionalment, fins i tot per les forces polítiques de Catalunya, era perquè, al sistema de càlcul, s'hi afegís això.

Aleshores, nosaltres advertíem que la realitat del capítol d'ingressos corresponents a l'any 1991, aquesta quantitat dels 3.500 milions, s'incorporen com a capítol d'ingressos, i, per tant, queden repartits dins de la despesa corrent dels diversos departaments.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Ha acumulat les dues preguntes? *(Pausa.)* Potser, doncs, tenint en compte que és un tema semblant..., però com que el Conseller he vist que contestava en relació amb els «serrells», no ho ha entès bé aquesta Presidència, i el senyor Diputat, en tot cas, té dret...

El Sr. RIERA I GASSIOT: No, senzillament, jo he dit que sí, que les dues preguntes s'unien en el tema «serrells», però la segona era senzillament: el Consorci de Normalització Lingüística, que és una eina importantíssima en aquests moments per aconseguir alguns capítols de la Llei de Normalització Lingüística, com sortirà beneficiat aquest Consorci d'aquesta quantitat de plus, que no podríem haver esperat fa un any, dels «serrells»?

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Senyor Conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, diguem-ne, la part de rèplica respondria parcialment a aquesta pregunta que em fa el senyor Diputat, però, de totes maneres, en la part corresponent a l'any 1990, vostè sap que, pel que fa referència al Consorci, l'aportació correspon el 65% a la Generalitat i el 35% per cada una de les corporacions locals. Aleshores, això, que representa més del 50%..., un 60% del total del pressupost de política lingüística, la despesa corresponent s'inverteix en això, però, a part d'això, aquest any s'hi han afegit 70 milions als «serrells», que no són tant per contribuir a la despesa de la Generalitat, sinó que s'han previst que es destinin a programes de normalització lingüística en àmbits especials i d'especial importància per al públic, com feia referència a la Guàrdia Urbana o al taxi.

Però, a part d'aquests 70 milions que es destinen a aquesta campanya, a part del 65 i el 35, i d'una manera totalment, diguem-ne, complementària, el Departament ha afegit 150 milions addicionals al finançament del Consorci, que no han estat comptabilitzats com a «serrells», però que, d'alguna forma, el capítol de diners, la despesa, diguem-ne, tota queda englobada dins dels conceptes que s'incorporen als pressupostos, als quals s'afegeixen posteriorment.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Ja hem acomplert l'hora prevista per a les preguntes i reprenem el debat de pressupostos.

Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1991 (Continuació.)

Correspon ara la defensa de la 334, que, per absència del representant del Grup del CDS, imagino que es dona per defensada. Passem ja, per tant, a l'esmena 335, del Grup d'Iniciativa; per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt breu, ja que el que volem és manifestar que, tot i que en l'Institut Català de Crèdit Agrari hi ha en el pressupost una aparent normalitat, volem manifestar que aquesta normalitat no és així, ja que formalment sí que sembla que hi ha una simple disminució del pressupost de menys del 2%, però

que quan analitzem els percentatges dels capítols d'ingressos i les despeses, veiem que aquesta normalitat no és així.

En efecte, en els ingressos hi ha un 47% d'augment dels ingressos patrimonials provinents dels reintegraments d'interessos, i un 24% d'augment dels actius financers, que són els préstecs que es retornen, i això conforma un apartat de 515 milions de pessetes d'augment al pressupost per a aquestes dues partides. Llavors, hi ha una baixada molt important, de dos terços quasi, de les transferències de capital fetes per la Generalitat, dos terços que representen més de 1.100 milions de pessetes que deixem d'aportar, la Generalitat, a l'Institut Català del Crèdit Agrari. I aquest descens global, aquest volum global de descens, es corregeix aparentment per l'increment d'un 42% dels passius financers, que arriba a 1.734 milions de pessetes als préstecs que es poden o que previsiblement es demanaran, i això fa que hi ha un increment, respecte a l'any passat, d'aquesta partida, passius financers, de 813 milions.

En definitiva, hi ha un aparent equilibri, però aquest pressupost està estabilitzat a la baixa, ja que només es manté —hi ha, en això sí, un manteniment complet— de l'estructura del personal i de la despesa corrent, però després, la finalitat última d'aquest Institut, que és la de concedir préstecs als pagesos, es posa una partida de 3.300 milions teòrics, per a destinar a préstecs, que es destinaran o no es destinaran, se suposa que en funció que hi hagi peticions o no hi hagi peticions. I creiem que el fet que la major part d'aquests milions estiguin en aquests préstecs que l'Institut demanarà, ens fa suposar que es preveu que aquesta partida dels 1.734 milions dels passius financers no siguin demanats, i que, en definitiva, això redundarà en una disminució del capítol de préstecs molt més sensible del que en teoria és de suposar. I volem dir, amb això, que això és fruit d'una política agrària que no promou gens ni mica la necessària reconversió i modernització del sector agrari, ramader i pesquer català, ja que, si no es donen més préstecs no és perquè els pagesos no tenen voluntat de reconvertir o de millorar les seves finques, sinó perquè el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca és el que no promou aquesta necessària modernització del sector.

Per tant, simplement perquè quedés constància de la nostra disconformitat, però entenent també que no és l'Institut Català del Crèdit Agrari el responsable d'aquesta situació, sinó que és el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el que volem és deixar constància d'això, però retirem la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Gràcies, senyor Gimeno. Vol fer torn en contra?

El Sr. MUR: Sí, senyor President, només per un breu matís...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Mur té la paraula.

El Sr. MUR: Gràcies, senyor President. Per un breu matís de les paraules del senyor Gimeno: l'Institut Català del Crèdit Agrari, si no té més dotació de capital enguany és perquè no ho creu convenient el mateix Institut, perquè jo li diré, del que ha dit vostè, que del total dels préstecs sol·licitats l'any 90, l'any que estem, només hi ha hagut dues denegacions i hi ha hagut seixanta-quatre renúncies, d'un total de cinc-cents cinquanta-dos préstecs sol·licitats. Que només hi hagi dues denegacions, això vol dir que les transferències de capital que ha tingut l'Institut de Crèdit Agrari durant l'any 91, que han estat aquests 1.500 milions, juntament amb els 300 milions que va tenir l'any 87, i els 500 milions que va tenir l'any 85, que conformats amb

els 300 milions que tindrà enguany fan que es pugui atendre la totalitat de préstecs. I aquests 2.500 milions d'aportacions de dotació de capital que ha fet la Generalitat, amb acusament de tots els anys de funcionament de l'Institut Català del Crèdit Agrari, fa que nosaltres poguéssim tenir un nivell d'ingressos, l'Institut Català de Crèdit Agrari, en aquest cas, pugui tenir un nivell d'ingressos de 3.396 milions, que li fa ser perfectament coherent amb les seves necessitats.

Ja ho ha dit molt bé, que sembla que tingui un creixement equilibrat —el senyor Gimeno ho ha constatat molt clarament—, que sembla que tingui un creixement equilibrat: el creixement de l'Institut Català de Crèdit Agrari és de creixement zero per a l'any 91; això vol dir que es conforma molt bé el seu nivell de peticions amb el seu nivell de concessions; creix un 16,9% el nivell de remuneració de personal, que és el que més creix en aquest cas, que és per seguir una mica els morosos i els impagats, que és una de les principals funcions que té l'Institut Català del Crèdit Agrari; no hi ha cap transferència pel capítol 2 ni pel capítol 3, ni tampoc pel capítol 6: això vol dir que l'Institut Català del Crèdit Agrari, en les seves dotacions de capital, que fa, i amb la seva operativa del mateix Institut, fa que permeti que aquest mateix Institut tingui un funcionament correcte, un funcionament dintre de l'òptica.

Però nosaltres creiem que per totes aquestes raons, encara que el senyor Gimeno hagi retirat la nostra esmena, nosaltres volíem fer constatar aquests raonaments perquè amb això podem veure la coherència en la retirada de l'esmena.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyores diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur.

Passem al Departament d'Ensenyament; esmena 340, del Grup d'Iniciativa per a Catalunya; té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Després d'aquest debat entre diputats del Montsià, em toca a mi de substantiar l'esmena a la totalitat del Departament d'Ensenyament. Si m'ho permet, senyor President, defensaré també l'esmena a la totalitat 342, a l'Institut Català de Noves Professions.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Bé, Sant Joan de la Creu deia que l'acte suprem de desamor és la indiferència; suposo que el Conseller d'Ensenyament no m'acusarà de desamor perquè em penso que no mostraré una indiferència pel que fa a l'activitat del Departament d'Ensenyament, que la seguim d'una manera força sistemàtica al llarg de l'any parlamentari.

Els pressupostos generals de la Generalitat de Catalunya augmenten un 12,3% respecte als pressupostos de l'any 90. L'augment del pressupost d'Ensenyament és d'11,1 respecte a l'any anterior; per tant, és inferior a l'augment mitjà del Pressupost...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. RIERA I GASSIOT: Bé, no comentaré ara l'augment del pressupost per capítols; sí que, en resum, voldria formular que és un pressupost restrictiu, un increment general de 11,1%, que no dona satisfacció a les urgents necessitats de requalificació del sistema educatiu en la perspectiva de desplegament i aplicació de la LOGSE, llei ja aprovada, i que el Parlament de Catalunya, en tot cas, haurà de readaptar, tal com diu a les dis-

posicions finals de la Llei, per a una comunitat autònoma que té competències en matèria d'ensenyament. De nou és un pressupost fonamentat en les operacions corrents, que deixa les operacions de capital en una situació residual, i obvia les necessitats d'inversió que han de permetre augmentar i millorar l'actual parc escolar i la infraestructura educativa.

Hi ha una clara contracció en la inversió, cosa preocupant quan ens trobem amb un augment de les demandes d'ensenyament postobligatori i universitari, per qüestions demogràfiques, però també per qüestions socials, que es perllongaran durant uns quants anys i no disposem del suficient nombre de places escolars amb garanties de qualitat, fet que provoca situacions de massificació a diversos nivells d'ensenyament. En aquesta Cambra han estat denunciades sovint aquestes massificacions en l'ensenyament universitari; avui dia ens preocupa a tots especialment aquesta situació de massificació en els ensenyaments mitjans.

Els dos apartats més importants són el capítol de personal —i això ja és tradicional—, el 52,1%, i les transferències, volia dir, per concerts educatius i subvencions, un 20%. El capítol de personal creix un 10,7%, i destaca l'increment del 52,8% en el personal eventual o càrrecs de confiança. En qualsevol cas, queda clar que no hi ha pressupostada cap quantitat que pugui abordar, de manera no conflictiva, la segona part de l'homologació pendent. Recordo, per si algun diputat en aquests moments no ho tenia present, que després dels conflictes amb els ensenyants i dels acords amb la Conselleria d'Ensenyament, es va parlar de l'homologació en dues fases i quedava pendent la segona fase d'aquesta homologació salarial.

Quant a la partida dels concerts i subvencions, augmenten un 7,3%. És de destacar —ja ho hem destacat dins i fora d'aquesta Cambra— l'existència d'una partida nova de 1.440 milions de pessetes titulada «Subvencions a pre-escolar», així com la creació d'una partida, que es deixa oberta amb 1.000 simbòliques pessetes, titulada «Aportació complementària», i que podria ser una porta oberta a transvasaments entre partides, fora del control pressupostari inicial, amb l'únic objectiu d'augmentar la suficiència financera de l'escola privada.

Si ens miréssim ara el pressupost per direccions generals, volia fer només un comentari... (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. RIERA I GASSIOT: President, avui no tinc sort, perquè no m'escolta ningú... (*Remor de veus.*) Pel que fa a la Direcció General de Planificació... perdó, perdó als que m'escoltaven, ho lamento...

El Sr. PRESIDENT: No, no es pot generalitzar mai.

El Sr. RIERA I GASSIOT: En tot cas, espero que això desgravi, President. (*Rialles.*) Pel que fa a la Direcció General de Planificació Escolar, ens sorprèn una vegada més que sigui una direcció general que no pressuposta la seva despesa, tot i que compta amb personalitats molt importants en la vida educativa catalana, cosa preocupant ja que no sabem si això és —i no ho creiem en aquest cas— per incapacitat, per impossibilitat o per altres raons, jo diria, d'explicació més clara del que fa el Departament d'Ensenyament, concretament, en aquest capítol de la planificació escolar.

Passo pel comentari als diversos departaments, per anar cap al resum de les esmenes que nosaltres presentem, o sigui el conjunt d'esmenes que ja hem presentat en Comissió, que han

estat vençudes en Comissió, però que, en tot cas, justifiquen la nostra esmena a la totalitat.

En primer lloc, la partida de «Subvencions a pre-escolar» i «Aportacions complementàries», en l'apartat de concerts educatius, no la podem votar favorablement, així com la partida de «Subvencions per a obres de transformació» en centres privats concertats; primer, perquè no són legalment exigibles; segon, perquè no poden ser considerades prioritàries i menys en un moment de pressupost restrictiu; tercer, perquè no hi ha les suficients garanties de control social en la seva utilització, i després perquè releguen a la xarxa pública un paper secundari i, per tant, podria significar un greuge comparatiu a la llibertat d'elecció entre centres educatius.

Repeteix un argument que hem donat altres anys: nosaltres sabem que existeix la LODE i no tenim res en contra, contra la LODE; sabem que existeix la LOGSE, i tampoc no temim res en contra de contra la LOGSE, siguin quins siguin els nostres vots en el moment de ser aprovades aquestes lleis. Estem d'acord, per tant, amb els concerts, amb els ensenyaments obligatoris i invoquem, una vegada més, el principi de subsidiarietat pel que fa als diners destinats a l'ensenyament privat. Jo voldria que en aquesta ocasió, en la resposta, si se'm torna a parlar de la filosofia d'igualtat d'oportunitats, se'm digués, amb claredat, si aquest principi, amb el qual evidentment estem d'acord i que és importantíssim, es pot aplicar d'una manera mecànica; és a dir, si creu, qui em contesta, que a la societat catalana hi ha una situació real d'igualtat d'oportunitats, una situació social i familiar homologable dels ciutadans de Catalunya pel que fa a la igualtat d'oportunitats. En aquest cas concret, la invocació d'un principi mecànic pot ser una invocació, diria, vana i no sempre justa.

Un altre capítol d'elements que ens porten a la nostra esmena a la totalitat; aquest pressupost hauria de reflectir l'inici d'un pla de requalificació general de l'ensenyament per fer possible l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, per tot el que ens hi juguem: l'augment de les partides de formació del professorat; augment de les dotacions de professorat; especialistes de música, d'educació física, de plàstica —per desgràcia no previstos, no contemplats— i d'idiomes; professorat de suport als centres educatius; disminució de les *ratio* a vint-i-cinc alumnes/aula a la primària i a trenta als ensenyaments secundaris —i no estem plantejant utopies estranyes, parlem d'unes *ratio*, jo diria, relativament moderades—; dotació de personal d'administració i serveis a l'EGB, perquè és un personal que té una capacitat enorme d'integrar els centres, molt més enllà de les feines que puguin fer de suport a la feina educativa del centre; extensió de les aules de tres anys als centres públics, tema que ja hem comentat en diverses ocasions en aquest Parlament; augment generalitzat de les despeses de funcionament; creació d'una partida per a obres de transformació en centres públics per adequar-se a la nova estructura educativa. I això pel que fa al seu disseny extern, i, pel que fa al seu disseny intern, per entendre'ns, fins i tot el mobiliari escolar ha de canviar, si volem adaptar els centres a la reforma educativa prevista per la LOGSE.

Un altre capítol: s'hauria de contemplar una partida per abordar els compromisos de la segona fase de l'homologació retributiva del professorat. La primera fase acabava el 31 de desembre, és a dir, acabarà el 31 de desembre de 1990; s'ha

d'augmentar la partida destinada a ajuts al professorat per a sortides i colònies; a la universitat s'ha d'augmentar la partida destinada a beques i ajuts a l'estudi per als alumnes, així com les destinades a la creació de noves places universitàries i, en general, al funcionament universitari. Nosaltres no ens hem queixat mai de les noves condicions universitàries, de la nova universitat Pompeu Fabra; l'únic que demanem és que les tres primeres universitats aconseguixin els nivells de qualitat que tots voldríem programar per a la quarta universitat.

Ens sembla, també, que s'ha de fer un esforç molt important per a noves construccions d'ensenyaments mitjans. Aquesta no és una proposta de voluntarisme polític; és una proposta que ens la fa la piràmide d'edats a Catalunya, i el que aquesta piràmide d'edats ens està proposant a diversos nivells d'ensenyament.

Finalment, vam fer una esmena parcial, que també va ser rebutjada, perquè ens semblava que era important tornar-se a plantejar un tema que pot semblar molt perifèric en el món de l'ensenyament, que és la creació de nous collegis majors universitaris. I responsables del món universitari ens deien que fins i tot l'aplicació d'un programa com el programa Erasmus en aquests moments té dificultat perquè costa molt allotjar els alumnes que vénen de fora, perquè en aquests moments no hi ha una política de collegis majors suficientment interessant a Catalunya, ni tan sols a Barcelona, ni als altres centres universitaris d'aquest mapa universitari cada vegada més descentralitzat, que ja comença a ser una realitat i que esperem que ho sigui encara més a Catalunya.

Jo voldria recordar que hi ha diverses federacions d'associacions de pares d'alumnes que es preocupen per aquests temes, i que tot i que ja tindrem ocasió de parlar-ne en el curs de l'any parlamentari del 1991, voldria recordar el crit d'alerta que la FAPAES, Federació d'Associacions de Pares d'Alumnes d'Ensenyament Secundari dels centres públics de Catalunya, fan justament en el que consideren la defensa de l'ensenyament públic, i que justament fan referència a alguns dels punts que jo he comentat en aquesta substanciació de l'esmena a la totalitat.

Passo a parlar, i molt breument, de l'Institut Català de les Noves Professions. Recordo el *Diari de Sessions* de 7 de maig de 1986; paraules de l'aleshores Conseller d'Ensenyament, Honorable senyor Joan Guitart, a qui cito per tercera vegada avui en aquesta Cambra i amb la qual cosa aspiro a ser el seu antòleg en el futur. Deia el Conseller: «Amb aquest projecte, el de presentació del Projecte de Llei de l'Institut Català de les Noves Professions, ens proposem l'ordenació i la dignificació de l'àmbit de l'anomenat ensenyament no reglat, i per aquesta via aconseguir que es pugui donar un marc legal i una resposta àgil, ràpida i eficaç a la formació i al perfeccionament de molts ciutadans que, sense cap títol oficial estrictament necessari, poden exercir treballs i professions que la societat actual demana i necessita. El Projecte de Llei» —continuava dient l'Honorable Conseller— «permet, per primera vegada, que els centres docents a Catalunya puguin impartir ensenyaments no reglats». I deia encara: «Volem que l'Institut faci una òptima recerca de necessitats i ofereixi criteris d'actuació rigorosa i eficaços com per orientar les iniciatives que els diversos departaments de la Generalitat o d'altres administracions i institucions, públiques o privades, vulguin dur a terme en aquest sentit.»

Suposo que hi haurà algun diputat —en aquest cas alguna di-

putada— que dirà: «això em sona»; perquè justament aquestes paraules són molt semblants a l'exposició de motius de l'avantprojecte de la llei d'adults, que en aquests moments hem estat discutint en ponència i que encara no ha arribat a Comissió. Pregunta: al llarg de quatre anys creuen, senyores diputades, senyors diputats, que l'Institut Català de Noves Professions ha estat aquesta eina que anunciava, amb tant d'èmfasi, l'Honorable Joan Guitart? Creiem honestament que no, i ens sap molt greu perquè, com reconeixia l'Honorable Macià Alavedra en el debat sobre les seqüeles de la nostra adhesió plena a Europa, la readaptació laboral i professional serà un dels atots que ens podran garantir una veritable homologació amb Europa.

Hi ha, però, una altra raó per defensar aquesta esmena a la totalitat, i que també crec que algun diputat entendrà especialment. Si els objectius anunciats a l'hora de crear l'Institut Català de les Noves Professions i el preàmbul de l'avantprojecte de Llei d'Adults són tan similars, com és que l'Institut Català de Noves Professions no passa a dependre de la Conselleria de Benestar Social?

Gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor Celestino Sánchez considera defensada l'esmena 338? També de l'estat de despeses? (*Pausa.*) Estan defensades; moltes gràcies.

L'Agrupació parlamentària del CDS manté dues esmenes al Departament d'Ensenyament, la 341 i la 343; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, segurament les raons per esmenar els pressupostos del Departament d'Ensenyament podrien reduir-se a una llarga relació d'aspectes concrets i puntuals no contemplats, o contemplats indegudament en aquests pressupostos que ens presenta el Govern. Fet d'aquesta manera, hauríem pogut presentar esmenes parcials; però això no arranjaria la qüestió veritablement important: gaudir, a Catalunya, d'una educació de qualitat. La política de tapar forats no serveix quan l'edifici s'ensorra, i hem de tenir cura que no s'ensorri l'edifici educatiu; un ensorrament possible quan els objectius estan desenfocats i, més encara, quan els objectius, que des de la Generalitat s'havien fixat per a l'ensenyament, ni tan sols aquests, són contemplats coherentment en els seus pressupostos. És per això que fem l'esmena a la totalitat dels pressupostos d'Ensenyament, i no és una esmena tan sols per raons econòmiques, és una esmena a la totalitat perquè amb aquests pressupostos és impossible construir un sistema educatiu de qualitat, i donar prioritat a les qüestions bàsiques: la igualtat d'oportunitats; la formació del professorat; l'educació especial; la incorporació al món laboral; l'ensenyament íntegrament gratuït en tots els seus nivells, mitjançant, per exemple, la gratuïtat dels llibres de text; l'educació d'adults; l'orientació escolar; uns equipaments dignes on els estudiants no tinguin calor a l'estiu ni fred a l'hivern, i una cadira que no estigui coixa o un lloc prou gran per fer esport i tantes coses amb les quals sembla que gairebé tothom està d'acord: mestres, pares i alumnes. I dic gairebé tothom perquè vostès, els senyors del Govern, el partit que dona suport a la majoria, amb la seva política no poden dir que també hi estan d'acord.

Vostès no poden dir seriosament que volen un ensenyament de qualitat, amb aquestes dades a la mà. Mentre el creixement

dels pressupostos consolidats de la Generalitat creix un 13,8%, l'increment dels pressupostos del Departament d'Ensenyament es situa en un 11,3%. Així, doncs, el conjunt dels pressupostos creix 2,5 punts per sobre del pressupost d'ensenyament. Com ja vàrem apuntar en el debat general sobre la nostra incorporació a Europa, vostès conformen el Departament d'Ensenyament com un departament no prioritari, i tornem a baixar les inversions en aquestes pressupostos, que presenten, i que passen de 13.553 milions, de l'any 90, a 13.421,6 milions per a l'any 91. Vostès —hi insistim— no poden dir seriosament que volen un ensenyament de qualitat.

No es pot permetre que l'Executiu presenti uns pressupostos en els quals la Direcció General de Planificació Escolar té assignades mil pessetes; què pensen fer amb les mil pessetes? No cal que ens responguin. Amb això només fan possible que la despesa d'aquesta Direcció General sigui arbitrària i no permeten la necessària pràctica democràtica i parlamentària que els grups aquí representats accedeixin al control de la despesa pública. És necessari esmenar uns pressupostos que afavoreixen l'escola privada i deixen de banda la xarxa pública. Com és possible que en «Dietes, locomocions i trasllats» es gasti el mateix que en «Educació especial i compensatòria» per a l'escola pública?

En canvi, als centres privats, els ajuts pugen l'escandalosa xifra de 455 milions. Això està renyit amb la igualtat d'oportunitats; en gastar més en la privada no s'aconsegueix una escola pública de qualitat. I el més greu d'això és que vostès, en fulletons com aquest «La nostra tasca de govern. Accions a favor de l'ensenyament» diuen que és necessària la integració dels alumnes amb necessitats educatives especials; la creació de centres de recursos per a l'educació especial, i la potenciació dels aspectes educatius i socials de les llars d'infants. I això ho llegeix la gent, i segurament molts ciutadans amb fills amb problemes d'educació especial hauran pres l'esperança que la Generalitat els tindria per fi en compte, una esperança que mai no podrà ser realitat per la seva acció política.

En la mateixa línia, en aquest fulletó del Departament d'Ensenyament, «Accions en favor de l'ensenyament», podem llegir que «un ensenyament de qualitat ha de tenir uns edificis i unes instal·lacions en bones condicions»; ara per ara no les tenim. I no les tindrem amb els pressupostos de la Direcció General d'Arquitectura i Equipaments que ens proposa.

És si més no sorprenent la falta de coherència entre els seus objectius i els seus pressupostos. El mateix passa amb la formació permanent del professorat, de la qual diuen que «és una exigència per a la modernització del sistema educatiu», i que amb els diners que hi pensen gastar, si es dona, serà a costa de l'esforç personal dels propis professors.

Veiem pressupostats «Ajuts per a sortides professionals»; creiem que els mestres no ho saben. I si no ho saben, si no hi ha una difusió real a tots els centres, ens faran preguntar: qui es beneficiarà d'aquests ajuts per a la formació permanent del professorat? Amb la seva política afavoreixen una negativa imatge al carrer del professorat, que es veu constantment i progressivament degradada, i molt especialment dels professionals de l'escola pública, que, com a mínim, tenen el mèrit d'haver superat unes oposicions.

No estem d'acord amb la distribució que es fa dels pressupostos; per exemple, veiem que s'ha incrementat considerable-

ment la quantitat assignada a la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica, i creiem que és positiu que sigui així, perquè han de dur a terme objectius importants; però pensem que seria necessari un reajustament pressupostari en benefici de les Direccions Generals d'Ordenació i d'Innovació Educativa i de Gestió del Professorat, i de Centres Docents, perquè en depenen, en bona mesura, el desenvolupament de les iniciatives del professional de l'ensenyament i de la seva formació.

Permeti'm que li apunti per on anirien les nostres prioritats en ensenyament, i, per tant, com empraríem nosaltres els diners públics en la potenciació dels centres públics, per fer-los realment competitiu amb l'escola privada: millorant les seves instal·lacions; «incentivant» el seu professorat; reconeixent-los mèrits, iniciatives i, en definitiva, la seva professionalitat; reforçant les beques i els ajuts per a l'alumnat econòmicament més desfavorit; fomentant una veritable igualtat d'oportunitats, per tal que els funcionaris de l'educació no haguessin de rebre en llocs bruts, foscos, freds i massificats o en les escoles amb grans patis, gespa, ordinadors i sofisticats laboratoris, en funció del seu poder adquisitiu. I pensin que vostès, que distribueixen els diners públics, que són els que ho poden fer, encara no ho han fet i en aquest pressupost tampoc ho faran.

Els recordo que tenim pendent la Llei d'Ordenació del Sistema Educatiu a Catalunya; una llei que, com vostès preveien, era tenir-la feta aquest any. Des de la nostra Agrupació parlamentària hem fet una pregunta en aquest sentit, i encara no hem rebut resposta.

Tal com es pot deduir de la nostra intervenció, demanem el retorn al Consell Executiu del pressupost del Departament d'Ensenyament.

I ara passo a defensar l'esmena a la totalitat dels pressupostos de l'Institut Català de Noves Professions. De la mateixa manera que l'any passat, ens presenteu uns pressupostos amb manca de participació, sense haver dialogat amb els interlocutors socio-econòmics del país; centralista; amb gran indefinició d'objectius; sense imaginació. En definitiva, un pressupost per a una acció de govern continuista i conservadora, que no vol fer res per paliar les greus desigualtats socials i territorials de Catalunya.

En el quart any de funcionament d'aquest Institut assenyallem una vegada més que és una eina mal aprofitada. Aquest Institut és una necessitat per tal d'assolir la resta de la modernització i desenvolupament econòmic de Catalunya, però no és necessari un institut adormit en la inactivitat, amb un pressupost migrat, amb una acció poc imaginativa i orientada més al lluíment d'un partit que al desenvolupament del país. És necessari un Institut Català de Noves Professions que obri el seu ventall de possibilitats en una tasca dinàmica, amb una voluntat d'incidència real i amb uns plantejaments progressistes, imaginatius i oberts. I per això creiem que s'ha de comptar amb els agents socio-econòmics, amb la vertebració social i econòmica de Catalunya, i no es pot fer des de l'aïllament de qui es creu guardià de tota veritat absoluta, perquè això és prepotència. I s'ha de comptar també amb els ajuntaments, amb els ens locals, perquè aquests són els que millor coneixen la realitat laboral i socio-econòmica del seu entorn; però des del Govern de Convergència, des de la prepotència, es menysprea els poders locals, no s'hi compta, i cal fer-ho; els ajuntaments deuen ésser

cogestors de tota política de promoció i difusió de noves professions, amb autonomia política i pressupostària. I és que, a la fi, la prepotència surt cara a la butxaca dels catalans, perquè l'Institut Català de Noves Professions viu de cessions pressupostàries del Departament d'Ensenyament. No hi ha cap institució privada que vulgui participar amb l'Administració en una tasca tan engrescadora i amb tanta visió de futur? O és que potser la tasca no és ni tan engrescadora ni té tanta visió de futur com hauria, donada la mancança de voluntat de l'Executiu?

Quan Catalunya ha d'assolir el repte de la competitivitat, de la modernització, quan estem a les portes del Mercat Únic Europeu, quan tenim un país desequilibrat socialment i econòmicament, quan tot això s'està esdevenint, no podem escatimar esforços i davant de tot això, davant aquestes pressupostos de l'Institut Català de Noves Professions, els centristes en demanem la retirada, perquè el moment històric és vital i no podem, des d'aquest Parlament, avalar propostes que prefereixen el clientelisme polític a l'oferta reiterada de desenvolupar, construir i modernitzar Catalunya. Amb aquests pressupostos són vostès, senyors de la majoria, responsables, per comoditat o per incapacitat, d'un país que accentua les seves desigualtats i desaprofita les possibilitats d'un creixement estructural i real i no intervé en el futur.

Demanem, doncs, el retorn dels pressupostos de l'Institut Català de Noves Professions.

Moltes gràcies, Honorable President; il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Esmena 344, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, per defensar l'esmena de devolució, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, del projecte de pressupostos de l'Institut Català de Noves Professions.

Jo estic segur que tant el Conseller d'Economia i Finances com el Conseller d'Ensenyament deuen haver-se llegit el pressupost de l'Institut Català de Noves Professions, però, la veritat, pel resultat no ho sembla massa. El senyor Toribio i el senyor Riera han fet intervencions que crec que, respecte a aquest Institut, han estat intervencions extremament dures, en què han parlat de diversos temes —i m'estalviaré, per tant, d'insistir-hi—: han parlat de la disfunció d'aquest Institut respecte a la Llei de creació, han parlat d'inactivitat, han parlat que aquest Institut hauria de ser bàsic per afrontar determinats reptes, el repte de l'Acta Única, el repte de la competitivitat, el repte de les noves professions en el futur, etcètera. Jo no ho faré, això; jo faré quelcom que espero que pugui ser profitós, que és tornar-los a explicar, a vostès, el pressupost que ens han presentat.

S'han adonat que hi ha trenta-tres partides de mil pessetes en aquest pressupost? Trenta-tres partides; és a dir, hi ha més partides de mil pessetes que partides desenvolupades en aquest projecte de pressupost. Els explicaré algunes d'aquestes partides: hi ha partides que pot ser més lògic que estiguin així; és a dir, aquelles més lògiques però no més explicables, que són aquelles partides que depenen, els ingressos, d'empreses privades, d'universitats, d'elements aliens a la voluntat del Govern de la Generalitat. De totes maneres, dic que no és explicable perquè un govern que vulgui treballar seriosament probablement ja hauria treballat amb aquests sectors, haurien parlat i

això tindria el seu reflex pressupostari. Però és que hi ha partides obertes per a temes molt importants, per a temes fonamentals que depenen del mateix Govern de la Generalitat, que estan obertes en aquest pressupost, que estan obertes en el pressupost de l'any anterior i en de l'any anterior i que mai s'obren, mai es desenvolupen: partides, per exemple, per a aportacions per a accions concretes en el camp de les noves professions, per a actuacions conjuntes en matèria d'acció comunitària, etcètera, i que depenen d'altres departaments de la Generalitat, d'altres organismes autònoms administratius o empreses de la Generalitat, i que, per tant, difícilment, si no estan previstes les despeses en aquests departaments, finalment hi haurà diners per fer-ho. Trenta-tres partides obertes.

És greu que hi hagi partides obertes, és clar, en ingressos, però és encara molt més greu que les partides aquestes, de mil pessetes, estiguin en el capítol de despeses, i que hi hagi temes relativament importants que en el mateix capítol de despeses figurin així. Per exemple: la partida 227.08, que parla d'uns premis per donar compliment a l'article 24.f) i h) de la Llei de Creació de l'Institut; és a dir, vostès estan reconeixent en el mateix text pressupostari que, la Llei, no la compleixen, i que no tenen recursos per poder-la complir. I jo crec que això és extraordinàriament greu, greu perquè, efectivament, no diem que aquest Institut no faci res, algunes coses, les fa —i les fa ben fetes—, alguns estudis, efectivament... No caldria sinó! Però, certament, el Govern de la Generalitat no ha estat capaç d'aconseguir la col·laboració de cap sector ni de cap grup econòmic important en aquest país per treballar en aquest tema, ni de cap altra institució. I això, des del nostre punt de vista, és absolutament insatisfactori.

Després, nosaltres hem de dir que creiem que, si de veritat es vol fer un treball eficaç, seriós, que mereixi aquest nom en la matèria de les noves professions, el pressupost és insuficient: el pressupost està a prop dels 200 milions de pessetes, amb un augment molt poc important, i els haig d'assenyalar que les úniques partides que augmenten substancialment, substancialment —no estrictament en funció de la inflació—, d'aquest pressupost, és efectivament el pressupost de personal, capítol 1. I, després, si un analitza el text del pressupost i diu: «bé, anem a veure, en funció del pressupost, què és de veritat el que fa aquest Institut», tens, efectivament, un capítol 1, perquè cal pagar el gerent de l'Institut, cal pagar el xofer, que probablement en tindrà, el conserge..., totes aquestes coses, no?, i ningú pot estar en contra de tot això..., les despeses de la Seguretat Social, comunicacions..., aquestes coses que són normals i habituals en un pressupost. Aleshores, agafem el capítol 2, i veiem 8 milions de pessetes, 8 milions i mig, de lloguer; efectivament, aquest Institut ha d'estar en algun lloc i, efectivament, caldrà pagar el lloguer dels béns mobles i dels béns immobles perquè pugui realitzar la seva tasca. Vas mirant, veus que hi ha una partida de material ordinari, una partida de «premsa, revistes, llibres i altres publicacions»..., i acabes adonant-te que, realment, l'únic que fa aquest Institut són atencions procol·làries i representatives, publicitat i propaganda, reunions i conferències, i encarregar estudis i treballs tècnics a altres empreses. És a dir, si almenys, els treballs i els estudis, els fessin els tècnics del mateix Institut, probablement l'Institut estaria justificat; per encarregar estudis a altres empreses, en principi, no creiem, francament, que la tasca de l'Institut estigui justificada.

I, després, doncs hi ha tot aquest reguitzell de partides ober-tes: per a unitats perifèriques a l'Institut i serveis de nova creació... Escolti, si no poden fer les coses que aquest Institut ha de fer, no creïn nous serveis; primer, dotin de diners o el que han de fer i després ja mirarem si crearem nous serveis, no? Transferències corrents, efectivament, una partida de mil pessetes, per donar compliment a la Llei de funcionament de l'Institut, per a actuacions conjuntes amb els fons socials comunitaris, per a convenis amb corporacions locals, per a convenis amb empreses referents a les noves professions..., partides, totes elles, de mil pessetes. També una partida de transferències de capital a les empreses privades, de mil pessetes... Temes, aquests, que són d'una extraordinària importància.

Nosaltres creiem, sincerament, que aquest pressupost no mereix aquest nom: és una cosa que es fa ràpidament, no hi ha diners, o no hi ha voluntat política realment per fer-ho, i estem francament decebuts. El problema és que aquest discurs que jo els estic fent, els que els han fet el senyor Toribio i el senyor Riera, el vam fer l'any passat. Crec que en tota dinàmica de debat pressupostari hi ha moments que l'oposició i el Govern estan en desacord i d'acord en determinats moments; jo crec que les nostres paraules, les paraules que hem pronunciat respecte a aquest Institut, estan absolutament justificades i plenes de raó, i jo crec que vostès haurien de rectificar. Jo, l'any passat, vaig donar un consell —valgui la redundància— al Conseller; li deia una cosa molt simple, i és que jo crec que el que podríem fer amb aquest Institut és, senzillament, que desaparegués, que posés una taula o dues taules més al despatx del Gabinet del Conseller, que posés dos professionals eficients a treballar, i tindríem millors resultats i tindríem un extraordinari estalvi econòmic per als contribuents. Jo li torno a donar aquest consell, i crec francament que n'hauria de fer cas.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Torn en contra? (Pausa.) L'Illustre Diputat senyor Jané té la paraula.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor President. Us demanem que se'ns permeti vehicular la nostra posició davant les esmenes a la totalitat del Departament d'Ensenyament, i després cedir la paraula, amb el vostre permís, a la nostra Diputada Illustre senyora Teresa Ribes, perquè faci les de l'INCANOP.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. JANÉ: Molt Honorable President, il·lustres diputades, il·lustres diputats, voldríem fixar la posició del nostre Grup parlamentari davant les esmenes a la totalitat al pressupost del Departament d'Ensenyament des de la coherència, i amb això, a l'Illustre senyor Martín Toribio, constataríem que, realment, els temes de coherència són molt subjectius. El nostre Grup parlamentari defensa i impulsa, i des del Govern l'organitzem i el posem al servei de tots els ciutadans, un sistema educatiu lliure, mixt i de qualitat, perquè creiem que l'educació és profundament necessària per al digne desenvolupament de la persona. El pressupost vol facilitar, per tant, el funcionament per a aquest any que ve, el 1991, d'un «sistema educatiu mixt i plural d'ensenyament, format per escoles de titularitat pública i escoles nascudes de la iniciativa privada, que des de fa molts anys coexisteixen a Catalunya sense controvèrsies ni supeditacions i que han fet possible la varietat i la riquesa del nostre patrimoni pedagògic». Aquest va ser el nostre compromís electoral. Acabo de llegir el paràgraf corresponent del nostre propi programa

electoral per a la legislatura 88-92, en el capítol dedicat a la proposta sobre ensenyament. Aquest programa va ser majoritàriament votat i aquest és el programa que ens cal complir. Complir els nostres compromisos electorals és, per a nosaltres, coherència, i és per això que he parlat de fer la defensa del pressupost des de la perspectiva de la coherència.

Lògicament, les esmenes a la totalitat, presentades i argumentades pels il·lustres portaveus dels grups de l'oposició que han intervingut i que varen intervenir en Comissió, també podem admetre que són fruit de la coherència, de la seva, per això, de la de cada grup, i que també, lògicament, donaria peu a fer un altre pressupost si el poble els hagués confiat el govern. Aquest pressupost, part del qual tinc l'honor de poder defensar, és per tant el del Govern de Catalunya, a qui el nostre Grup de Convergència i Unió dóna suport.

No és innecessari, crec, que en aquest moment recordem que, a més d'aquesta reflexió introductòria, el Pressupost de la Generalitat de Catalunya comporta un percentatge de condicionat massa elevat que fa restrictiva la completa sobirania de les prioritats; que, en el nostre cas concret, el percentatge del pressupost del Departament d'Ensenyament és, per al 1991, del 87,5% de condicionat, deixant, per tant —i perdonin—, només un 12,5% de lliure disposició; és a dir, amb possibilitat de «prioritzar» accions de govern. És cert que el percentatge de disponibilitat ha augmentat vuit dècimes —no arriba ni a un punt— respecte al pressupost del 90; de veritat que desitgem que arribi un moment de més possibilitats per ampliar les nostres iniciatives, i, fins i tot, poder atendre algunes de les idees aportades per l'oposició.

Se'ns ha dit que no dediquem suficient atenció pressupostària al Departament d'Ensenyament. Què voldria dir, això? Millorar el 87,5 de condicionat o bé el 12,5 restant? Fent una valoració global i a nivell estatal, nosaltres també creiem que dediquem insuficients diners a l'ensenyament des de l'educació infantil fins a la recerca universitària, en especial per al capítol primer: per al personal que en fa professió i vida. També, de ben segur, trobaríem coincidències amb tots vostès, els membres il·lustres de l'oposició, en voler més disponibilitats i també un millor aprofitament de les que s'hi dediquen. Em permetran que, per economia de temps a la Cambra, només exposi unes poques qüestions referides al programa i al consegüent pressupost del Departament d'Ensenyament per al 91, i no esgoti ni el temps ni la benevolència de tots vostès. Malgrat això, també caldria considerar com a no correcte que no s'argumentés mínimament la defensa del nostre pressupost.

Se'ns va dir en Comissió, i avui alguns d'aquests conceptes se'ns han repetit en el Ple —que, per cert, en el *Diari de Sessions* ja es veurà que alguns grups no varen defensar cap esmena en Comissió a les partides, sinó que aquestes serviren per exposar línies conceptuals més pròpies d'una esmena a la totalitat—, se'ns va dir, dèiem, que fèiem poca inversió en edificis —avui se'ns ha repetit—, en noves construccions, especialment en secundària. Hem de manifestar que, a Catalunya, encara necessitem fer noves instal·lacions educatives, i no només per raó dels canvis dels índexs demogràfics i de la mateixa millora social que incideixen en la demanda en el nivell universitari, sinó que encara les necessitem en els nivells obligatoris. Vàrem heretar massa dèficits. Per al 91, el Govern ens proposa un notable esforç en ensenyament en aquesta qüestió; unes xifres ens ho po-

den il·lustrar: en tot el pressupost de la Generalitat, el resum de l'article 61, referit a inversions en edificis i altres construccions, és de 24.280 milions de pessetes; el dedicat dins d'aquest total al Departament d'Ensenyament és de 10.285 milions de pessetes, que representen un 42,36% de la totalitat d'inversions en edificis per al 1991.

Com a observacions addicionals al pressupost del 91 referit a les construccions, podríem afegir unes observacions referides al compliment del Pla Quadriennal. En el Pla Quadriennal que es va acabar, va quedar quantitativament constatat que, així com havíem d'acabar cent setanta-vuit centres, per problemes sorgits en determinats solars on s'havien de construir alguns d'aquests centres van quedar pendants de realitzar-se en cinc d'aquests casos, cinc dels cent setanta-vuit, que aniran a càrrec del pressupost de 1991, i que actualment estan en fase de publicació les seves obres.

I la incidència també de la reforma del sistema educatiu: malgrat estar pendent el desenvolupament de la LOGSE —que després ens hi tornarem a referir—, els projectes inclosos segueixen les directrius de la reforma. En aquest sentit, es pot dir que els centres nous previstos per un import de 8.938 milions de pessetes, seran aptes per incorporar-se a la xarxa que farà possible la seva implantació.

Avui se'ns ha tornat a repetir la referència a una partida de mil pessetes, partida oberta —no oblidem que mil pessetes vol dir, simplement, que es deixa comptablement una partida oberta— destinada a la Direcció General de Planificació. La Direcció General de Planificació té mil pessetes, té mil pessetes de pressupost; això vol dir que és una direcció general que no s'entreté en les seves possibilitats de plena dedicació als seus objectius, ja que no té feines addicionals de gestió administrativa. Però no oblidem que tenim, davant de la seva direcció general, la mateixa persona de provada i reconeguda professionalitat. L'any passat..., no l'any passat, sinó fa uns mesos, en ocasió del pressupost del 90, en aquesta mateixa i semblant sessió, en vàrem parlar, d'aquesta qüestió: aquesta persona, la Directora General, ni ha dimitit ni ha estat cessada, ans al contrari, i això, que ja va ser explicat l'any passat, creïem nosaltres que hauria de ser obvi per a aquest any, com per no continuar-ne parlant mai més.

Quant a subvencions, des de les perspectives polítiques diferents, i diferents, evidentment, a les nostres, se'ns critiquen les subvencions: voldrien, des de posicions, per exemple, d'ideologia comunista, minorar a zero les partides de concert i ajuts a les famílies que escullen centres d'iniciativa privada per als seus fills, i passar les dites partides als centres públics. Quins són els criteris que permeten un sistema mixt d'ensenyament? Quins són els criteris que, a nivell d'Estat, i nosaltres aplicant-los a Catalunya, permeten plantejar aquest pressupost concordant amb els drets constitucionals? A nivell de l'Estat, els promulgats a la LODE, els promulgats, també, pel Reial Decret 2377, de 18 de desembre del 85, que desplega el Reglament de Normes Bàsiques per als Concerts Educatius, la mateixa Llei de Reforma Universitària. A nivell de Catalunya, les ordres i resolucions de la Generalitat i, actualment, aquest any s'incorpora, des d'una Ordre del 6 de juliol del 90, de Renovació i Actualització de Concerts Educatius, i, per primera vegada, des de l'octubre d'enguany, hi ha una partida destinada a subvencions en el nivell de pre-escolar, per a unitats de cinc anys, i tal com es

va comprometre l'Honorable Conseller davant d'aquesta mateixa Cambra.

S'han passat, també als concerts de Bàsica, tots aquells que quedaven com a singulars a generals. Hi ha també subvencions a organismes i institucions, a corporacions locals, premis o reemborsaments a particulars quant a beques, transports, menjadors, escoles-llar, colònies d'estiu... Convenis establerts, signats i pressupostats amb ajuntaments, amb consells comarcals, per a traspasos de serveis, subvencions a la CIRIT i subvencions a les universitats de Catalunya.

Quant a la qualitat de l'ensenyament, nosaltres estem, amb la nostra línia de govern, millorant les *ratio* de les unitats de l'escola pública i també d'aquelles escoles concertades dels primers anys d'escolarització obligatòria. Això, no només per efectes de la mateixa demografia, sinó per una intencionalitat clara de millora de la qualitat de l'ensenyament. En el Pla de Formació del Professorat se segueixen uns programes que els abreuja, ja que queda poc temps, i aquesta mateixa explicació es pot trobar —i de ben segur ja l'han trobada— en la memòria coneguda per tots vostès, que estarà molt més ben explicat del que jo sabia fer-ho.

Voldria dir que en les previsions pressupostàries per a les corporacions locals hi ha un total de 4.101.921.330 pessetes, destinades a convenis amb ajuntaments; 1.978.884.685, a consells escolars, per a contractació d'auxiliars pedagògics i transferències de serveis escolars, i un total de convenis per a inversió, amb els mateixos ajuntaments i equipaments per a conservatoris, especialment municipals, d'ensenyaments musicals i artístics, de 2.050 milions de pessetes. Abreujant, simplement passaria a comentar que el tema de personal, quan se'ns diu que en la política de personal tenim un problema amb un excés de professors interins, cal dir que aquesta problemàtica dels interins —que no és nova— i dels suplents, les anomenades plantilles del professorat, depenen del Govern central i no només de la voluntat del Ministre d'Educació: depenen de la Hisenda pública, especialment; a nivell de pressupostos generals de l'Estat, encara no hi ha partides previstes per ampliar les plantilles de funcionaris dedicats a la docència; en aquests moments no es poden ampliar encara, no tenim ampliació de partida traspasada, per al personal, ja que la partida del personal és finalista. Gràcies a una esmena introduïda i acceptada, per tant, per la majoria a les Corts Generals, de la LOGSE, es possibilita l'entrada dels professors interins al cos de funcionaris, preveient tres convocatòries. Aquesta problemàtica, com fer-ho, és tema que s'està discutint a nivell estatal aquests dies.

Permeti'm, senyor President, breument comentar la darrera reunió convocada pel Ministeri d'Educació i Ciència i celebrada dimecres i dijous de la setmana passada a Santiago de Compostella, de l'anomenada Comissió de Personal de les disset comunitats autòniques. Les convocatòries que caldrà fer per donar possibilitat d'accés als professors interins caldrà que tinguin l'objectiu de poder valorar els mèrits dels concursants i també, per imperatiu legal, hauran de ser convocatòries lliures i no pas restrictives. Quina és la posició del Departament d'Ensenyament en aquesta qüestió? Doncs té l'absoluta voluntat de fer possible l'accés del professorat interí al cos de funcionaris, prèvia demostració dels adients mèrits professionals que contemplin el temps de servei, així com la mateixa capacitat i capacitat professional.

En un altre aspecte, el Departament, per a una millora de la qualitat, aprofita la possibilitat d'uns professors, que han estat disminuïdes algunes unitats als primers anys de l'escolarització obligatòria, com a professors de suport i per a aules de P-3 en els centres públics.

Se'ns diu que no apliquem la LOGSE. La LOGSE, és que hi ha algú, en aquests moments, que pot dubtar de la voluntat de la reforma educativa a Catalunya? No recordem que, a Catalunya, hem estat pioners a promoure la dita reforma? El nostre país la necessita. El debat sobre la nostra adequació a la Comunitat Europea ens va fer clares referències a aquest respecte. No val, a hores d'ara, dubtar-ne: les contribucions de l'experimentació per part de Catalunya són notòriament conegudes. Potser, en segons quins moments i per a segons qui, no reconegudes, però ja formen part del nostre caminar col·lectiu i només cal voler informar-se, i el mateix pressupost que tenim al davant n'és clara demostració. Qui encara en aquests moments no desplega —segurament perquè no pot fer-ho del tot— la LOGSE és el Ministeri d'Educació. Principalment, per poder-ho fer, cal afrontar i resoldre problemes a nivell estatal de personal i de plans concrets d'estudi: els anomenats «decrets de mínims», en argot d'ensenyament, i d'adaptació de centres. Tots aquests i altres tenen un comú denominador: el finançament. Quan demanava informació sobre alguns d'aquests aspectes, després de la sessió en Comissió, el nostre benvolgut ex-company parlamentari i avui Director General d'Ordenació i Innovació Educativa, amb la seva extraordinària vivacitat explicativa, em comentava que en les reunions en el si del Ministeri, de la Comissió corresponent a l'ordenació del desplegament de la LOGSE, el representant de Canàries, que, a la vegada, també té cura en el seu país de la gestió, quan arriba el senyor Ministre al final de les seves explicacions, reiteradament pregunta: «Y el dinero, qué?» I el senyor Descals em deia: «I el Ministre gira el full».

Senyores i senyors diputats, em remetré, per als temes d'universitat i de recerca, a la intervenció del nostre Portaveu a l'articulat, ja que el temps sóc conscient que fa estona que se m'ha exhaurit. (*Rialles*.) I només cal dir que el Departament d'Ensenyament del nostre Govern ha fet aquest pressupost presentat; l'ha fet des de la coherència, tot respectant i complint el compromís electoral i posant-lo en solfa; l'ha fet amb la limitació que imposa la quantitat condicionada, i positivament al màxim el 12,5% de disponibilitat per a «prioritzar». El nostre Grup parlamentari, pels mateixos motius de coherència, no votarà favorablement les esmenes a la totalitat presentades, i donarà per correcte, dins de la possibilitat, el pressupost presentat pel Govern.

Gràcies, Molt Honorable President, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Jané. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Ribes. (*Remor de veus*.)

La Sra. RIBES: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: La força orientadora de la bombeta vermella és més aviat descriptible. (*Rialles i remor de veus*.)

La Sra. RIBES: Ens trobem, com cada any, debatent les esmenes a la totalitat de l'Institut Català de Noves Professions, i ja un any més veiem com una mena d'incoherència entre la presentació d'una esmena a la totalitat per part d'algun grup, com

el CDS, que, en canvi, no ha presentat cap esmena a les partides. Jo li voldria dir, al senyor Toribio, que tot el discurs que ha fet, el va repetir l'any anterior, tot això de la poca participació... No li tornaré a repetir, perquè ja li vaig explicar l'any passat, del Consell Social..., i totes les institucions que hi havia representades, i, per tant, com que tots estem una mica cansats, no li ho tornaré a repetir.

També ha dit que estava mal aprofitat. Jo li remeto que preguntés a qualsevol dels usuaris dels cursos de formació que ha fet o dels convenis signats, com, per exemple, un curs que està programat en combinació amb la Universitat Autònoma, que, per a vint-i-cinc places hi ha cent quaranta-nou sol·licituds per a aquest curs. I d'altres exemples que li posaria.

També li voldria dir, per exemple, al senyor Soto, que ha presentat només una esmena, i aquesta esmena resulta que demanava que s'obrís una partida que ja constava al pressupost amb el mateix número i la mateixa quantitat de diners: exactament, la partida 460.01, amb mil pessetes, que ja hi és, la qual cosa em demostra que no s'ha llegit el pressupost. (*Remor de veus*.) Com tampoc se l'ha llegit, com tampoc se l'ha llegit quan diu que no arriba el pressupost a 200 milions, quan n'hi ha 219 i escaig. És una altra prova que ha fet les esmenes, no sé si és que copia les de l'any passat o és que..., vaja, (*remor de veus*) no ho vull dir, eh? Sí, ja li aniré contestant la resta de coses.

I, al senyor Riera, jo, el que li voldria dir és que... (*Remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. RIBES: Al senyor Riera, li voldria dir que ha presentat unes esmenes que minoren els ingressos de l'Institut en 100 milions de pessetes: minoren 100 milions de pessetes dels ingressos, en un pressupost de 219, vol dir que minora més del 40% del pressupost, amb la qual cosa, si ara es queixa que fa poc, ja em diria què és el que podria fer, doncs, llavors sí que hauríem de fer cas al senyor Soto i tancar-lo, si haguéssim acceptat les esmenes que vostè presentava. (*Remor de veus*.)

Jo li voldria dir que, al llarg d'aquests quatre anys, ha fet una molt bona tasca. Creiem que la prova de modernitat i la prova de la tasca que està fent la veurem ara, més aviat, i que està posant l'ensenyament no reglat —que vostè s'ha referit a aquest punt— en la línia dels països més avançats d'Europa. També li voldria dir que, si bé al preàmbul de la llei d'adults, i aquesta és igual, posant..., ja sap que jo sóc de les terres de Lleida, unes terres agrícoles per excel·lència, jo els posaria un exemple del que passa a l'agricultura: que amb un mateix peu i amb una mateixa arrel, si s'hi fa un empelt d'un altre arbre, surten dues fruites diferents; doncs aquí, amb el mateix preàmbul i amb les mateixes bases, surten dues lleis completament diferents. Per això, poden assemblejar-se els preàmbuls, però les lleis no són les mateixes.

Llavors, també els voldria dir que tots els grups estem d'acord que fa, aquest Institut, una tasca importantíssima, importantíssima i necessària, en el camp de la formació dels ciutadans d'aquest país, especialment dels joves, que representen la nostra esperança de futur. Aquesta tasca, que va ser-li encomanada per la Llei 7/1986, de 23 de maig, i que té com a objectius prioritaris l'aprofitament i l'aplicació de les investigacions i tendències, com a punt de partença per al disseny de noves ofertes de formació, de renovació i de millora de la formació professional, així com la revisió constant de l'oferta formativa,

tant pel que fa als ensenyaments reglats com no reglats, a les necessitats actuals i previsibles dels diferents sectors productius i de serveis. Ha de ser, doncs, un mecanisme de connexió permanent entre el món formatiu i econòmic, i que ha d'esbrinar les tendències de futur en matèria de nous perfils professionals, suggerir-ne la formació més escaient i encetar iniciatives innovadores amb caràcter experimental. Per aconseguir aquests objectius, evidentment, ha de realitzar unes funcions: aquelles funcions que deia el senyor Martín Toribio que no realitzava, com per exemple seria la recerca i prospectiva sobre noves professions. Aquesta és una de les funcions prioritàries, i per fer aquesta funció necessita un pressupost, un pressupost per encarregar estudis i treballs tècnics en aquest camp, aquells estudis i treballs tècnics que cada any repeteix el senyor Soto, que s'encarreguen a empreses foranes; si no les encarreguéssim a empreses foranes, s'hauria de carregar molt més el pressupost de personal. I aprofito per dir-li que l'augment en despeses de personal és a causa que, precisament, s'ha contractat un professional perquè coordini i publiqui tots aquests treballs i estudis tècnics que fan les empreses de fora, a més a més de dues auxiliars administratives per al servei de biblioteques que ara, properament, el mes de gener es posarà ja en funcionament.

També li voldria dir que una altra de les funcions que ha de fer són convenis i contractes amb altres organismes, per tal d'estudiar les futures necessitats educatives i professionals. I aquí també contestaria al senyor Martín Toribio, que ha dit que no col·laborava amb els ajuntaments i els ens comarcals. Jo li puc dir que ja sap vostè que ha signat uns convenis amb els consells comarcals de la Garrotxa, del Maresme, del Ripollès; properament amb el del Montsià, amb el del Baix Llobregat i també estan a punt de signar un conveni amb l'empresa Metra-6 per tal de dur a terme un estudi sobre la inserció laboral dels titulats de FP2 a Catalunya. Aquest estudi pensem que serà molt important per saber com s'han de continuar els estudis de formació professional i estarà enllestit abans del proper mes d'abril.

També, quant a la formació pilot en sectors de caràcter innovador, s'ha signat uns convenis i aquí li voldria dir, senyor Soto, també, que va equivocat quan diu que no hi participa la societat. Li puc parlar de convenis signats, per exemple, amb l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya, per tal d'impartir un curs de directors de *casting*; també amb Televisió de Catalunya per fer un curs...

El Sr. PRESIDENT: Senyora Ribes, suspengui, que hi ha algú que està a la barberia... (*Rialles i remor de veus.*) Segueixi per favor.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. També un conveni amb Televisió Espanyola per a realització de cursos en l'aprofundiment de coneixements teòrics i pràctics en el camp de la televisió. Un altre conveni amb el Taller de Músics per tal de donar diplomes i beques d'ensenyaments de grau superior en el domini de noves tecnologies i procediments en el camp específic de la música actual i de jazz i la possibilitat per a estudiants de continuar estudis a la New School de New York. També amb la Universitat de Barcelona un curs màster en la direcció d'empreses; amb la Universitat Autònoma, un màster en escriptura per a la televisió i el cinema, per a la formació de guionistes de llargs metratges i sèries; també amb la Fundació del Servei Gironí de Pedagogia Social per a realitzar un curs

d'intervenció en drogodependències per a educadors especialitzats i personal educatiu no docent. I seguiria; tinc una llista molt llarga, però em sembla que amb la mostra ja en té prou. Ara que ja l'he convençut que evidentment col·laborem amb els estaments i amb les institucions socials del país.

També té una altra important funció que seria la de la creació d'un fons documental i bibliogràfic sobre la temàtica de la innovació professional. Aquest fons actualment consta de més de 2.000 volums; també hi ha el fons documental que consta de 400 volums; de revistes, 318; video, 105 i un gran arxiu de premsa. Aquest centre quedarà obert ja com a biblioteca, que es podria inaugurar, com he dit abans, prop del gener del 91 i encara quedarà pendent per al proper exercici, per al proper pressupost, quan tornarem a discutir el pressupost de l'INCANOP, una connexió amb altres bases de dades i centres de documentació per a la mecanització d'aquest arxiu de premsa.

També té aquesta funció, per tant, per desgràcia, com totes les altres funcions, per poder-les realitzar, necessiten un pressupost i també necessita pressupost per a les tasques d'informació, de divulgació i orientació que realitza l'INCANOP tant pel que fa al Consell Executiu de la Generalitat, molt especialment el mateix Departament d'Ensenyament, a la ciutadania en general i particularment als col·lectius més directament relacionats amb les necessitats de formació, com serien els joves, les empreses, els centres de formació, etcètera. Per tant, si estem d'acord que la tasca de l'Institut és important i bàsica en aquests moments de constants canvis socials i estructurals en el món laboral i de la societat en general, com també que per desenvolupar-la necessita tenir el pressupost aprovat, com comprendreu, no podem estar d'acord amb les seves esmenes de rebuig que, per tant, si aprovàvem les seves esmenes no podríem aprovar el pressupost. I els anunciem el nostre vot negatiu a aquestes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Procedirem... sí, s'ha sentit alludit? Expliqui-ho, expliqui-ho, senyor Soto.

El Sr. SOTO: Crec que ha fet una al·lusió explícita quan ha dit que aquest diputat, textualment...

El Sr. PRESIDENT: ... No s'havia llegit els pressupostos...

El Sr. SOTO: Això és una al·lusió, no?

El Sr. PRESIDENT: Volia dir que no se'ls havia llegit prou bé.

El Sr. SOTO: Crec que no, crec que no. En tot cas és una al·lusió. Puc intervenir o no?

El Sr. PRESIDENT: Mig minut. (*Pausa.*)

El Sr. SOTO: Ho deixo córrer, senyor President. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Procedirem a la votació corresponent a les esmenes a la totalitat del Departament d'Ensenyament; de la secció 05 no calen votacions perquè han estat retirades totes les esmenes; per consegüent votem la secció 06, esmenes a la totalitat.

Vots a favor?

(*L'I. Sr. Carnicer demana per parlar.*)

Sí, vol votació separada?

El Sr. CARNICER: Votació separada del Departament i de l'Institut, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, ara votem les esmenes a la totalitat del Departament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 12 vots a favor, 60 en contra i 18 abstencions.

A continuació es voten les esmenes a la totalitat al pressupost de l'Institut Català de Noves Professions.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 29 vots a favor, 61 en contra i 1 abstenció.

Passem al Departament de Cultura: esmena 347, del Grup Mixt, branca Esquerra Catalana; el senyor Casanovas té la paraula. (*Remor de veus.*)

El Sr. CASANOVAS: Gràcies, senyor President. Senyories... (*Pausa.*) Suposo que no sóc jo el que els espanto (*Pausa.*) Gràcies, senyor President. No m'estendré gaire, només diré quatre generalitats perquè em sembla que tots sabem la fi que farà aquest debat; per tant, no cal estendre's massa. No entraré a comentar qüestions de l'estat de despeses. Això no és aquí que ho hauríem hagut de fer i, per altra banda, allà on ho vam fer tampoc no va tenir cap resultat. Em limitaré a fer la meua representació en aquest acte, que al cap i a la fi això és una representació per oficialitzar un estat de coses; intentaré que aquesta representació no es converteixi en un sànet, sinó simplement que es converteixi en el que ha de ser: una actuació.

Fem el torn de defensa d'aquesta esmena a la totalitat del Departament de Cultura i la fem només explicant quatre generalitats, com he dit, perquè crec que no val la pena de trencar-nos massa el cap i..., però sí de totes maneres d'explicar que la fem per alguna raó, perquè se'ns podria dir que llavors, doncs, presentem les esmenes perquè sí; no és aquest el cas; sabem la fi que farà aquesta esmena, però així i tot hem d'explicar si més no els motius generals pels quals la presentem.

Aquesta esmena ve a ser una mica la redundància de l'esmena que ja vaig fer l'any passat en aquest mateix lloc. I per què és una redundància? Doncs, perquè evidentment el pressupost de la Conselleria de Cultura és el mateix o va per les mateixes línies de l'any passat. Se'm podrà dir que, doncs, molt bé, que nosaltres tenim uns criteris; però com s'ha dit al ponent, que ha refusat les esmenes a la totalitat del Departament d'Ensenyament, doncs, mira, el Pressupost és fruit d'un programa electoral que defensaven; també se'm podrà dir, amb tota raó, que el pressupost de Cultura és fruit d'un programa electoral que la majoria ha defensat; però jo els podria dir, doncs, que la meua esmena a la totalitat és fruit d'un programa electoral que vaig defensar jo i, per tant, l'he de continuar defensant aquí.

Així, l'any passat no estàvem d'acord —ja ho vam dir— amb l'esperit centralista, amb la manera com la Conselleria pensa continuar estimulants, impulsant i ajudant —tal com diu la memòria— el conjunt de la cultura catalana. Hem cregut, creiem, que un esperit centralista sempre és propens al paternalisme i, per tant, incapaç de globalitzar una cultura que, com totes les cultures que vulguin comprendre el territori d'una nació, és fruit d'una síntesi del que podríem anomenar microcultures, per

no dir-ne cultures marginals o locals; termes que sovint s'han utilitzat en sentit despectiu i de menyspreu.

Estàvem l'any passat —i continuem estant-ho ara— en desacord amb el sistema d'ajudes concretes i ocasionals i que per la seva discrecionalitat recauen gairebé sempre en activitats culturals que tendeixen a afavorir els valors ja consagrats i, si més no, els reconeguts; però no a fer surar nous valors.

També reprovem la concentració territorial d'equipaments culturals en l'àrea de Barcelona; concentració feta únicament amb criteris de rendibilitat. Creiem precisament que el Govern hauria de tenir tendència a potenciar les activitats culturals amb més força —evidentment proporcional, no absoluta— en aquells indrets que tenen menys possibilitats de poder-ne gaudir. Això no vol dir que estiguem en contra que es creïn instal·lacions de caràcter nacional amb seu a Barcelona i la seva rodalia; fóra absurd voler ignorar la concentració humana que aquesta àrea representa i el sentit de capitalitat que li cal atorgar. Però no estar en contra d'això no vol dir abandonar, deixar desatesa la gran part de territori de Catalunya que queda fora d'aquesta àrea.

No podem arribar a comprendre per què es destina un total de 47 milions de pessetes en l'acció cultural promoguda pels serveis territorials de la mateixa Conselleria. Per què ha de dependre tot tan concretament de la Conselleria en si? Per què els serveis territorials no tenen una major discrecionalitat en l'ús dels diners destinats a aquell territori?

Nosaltres, en el debat en la Comissió, vam intentar augmentar, transvasar dintre la mateixa Conselleria uns diners cap a aquests serveis territorials i se'ns va dir que no calia, que els serveis territorials tenien els diners que es mereixen i que la resta es disposava des de Barcelona. Això molt bé si, doncs, aquí a Barcelona els diners fossin molt restringits, però veiem, per exemple, que a la partida de «Publicitat i propaganda», doncs, s'hi destinen 83 milions i mig i en una altra partida d'«Atencions protocol·làries», del Departament, 105 milions. Home, trobem que una part, una part, no tot, evidentment, perquè evidentment s'han de..., hi ha un mínim d'atencions protocol·làries, però 105 milions, a part que, doncs, les despeses de xofers i totes aquestes coses de personal, de vehicles, tot això, ja va a part; o sigui que aquests 105 milions són simplement per a despeses protocol·làries, que suposo que deuen ser medalles, plaques i aquestes coses, no? Doncs, bé, treure una mica d'això per dotar una mica més, no ja organismes exteriors a la Conselleria, sinó els serveis territorials de la mateixa Conselleria, això no se'ns va voler admetre.

Una altra preocupació tradicional d'aquest Diputat, extensiva a la resta dels diputats d'Esquerra Catalana, és en l'atzucac on es troba la normalització lingüística. Aquest és un tema greu. Tots reconeixem que en alguns aspectes s'ha avançat; fóra absurd dir que no s'ha avançat; el català que es parla ara és millor, en general, del que es parlava fa uns deu anys; si més no s'ha netejat d'un bon grapat de castellanismes; s'ha millorat en l'aspecte de la comprensió de la gent; el comprenen més el català; cada dia trobes menys persones que et diuen que no t'entenen, i també en l'aspecte de l'escriptura. On no s'ha millorat gens, ans al contrari, s'ha perdut, és en l'ús sintàctic de la llengua: la llengua se'ns ha fet malbé, en aquest aspecte de l'ús sintàctic oral; és una cosa, potser, una mica acadèmica, parlar de l'ús sintàctic de la llengua, però creiem que un dels puntals, una

de les claus de volta d'una llengua és, precisament, la conservació de la seva sintaxi pròpia, i per això nosaltres fem esment d'aquesta qüestió.

També un altre punt preocupant –potser aquest més– és que la Conselleria de Cultura, a través de la Direcció General de Política Lingüística, no ha sabut trobar la manera idònia d'evitar que la utilització pública del català es trobi en un dels moments més baixos de la seva història. La utilització del català en públic cada dia és menor, sobretot en les grans ciutats, i, això, no s'ha trobat encara la manera d'evitar-ho. No caldria plantejar-se si els diners que actualment s'utilitzen en la tan desitjada normalització lingüística no poden ser utilitzats amb major eficàcia? Em sembla que aquestes consideracions genèriques són suficients per argumentar aquesta esmena a la totalitat, i no cal que intentem –com he dit al principi– comentar amb més detall les famoses partides, àmpliament dotades –a proporció, evidentment–, àmpliament dotades i de la nul·la eficàcia en un país en què tant queda per fer per impulsar-ne la cultura, com són les partides destinades a atencions protocol·làries –com ja he dit abans–, publicitat i propaganda, estudis i treballs tècnics, accions de difusió cultural en mitjans de comunicació... Tot plegat, prop de 900 milions de pessetes. No cal que entrem en el detall, com he dit: crec que, tant si s'entra en el detall com si no, l'esmena tindrà la mateixa fi, i, per tant, dono aquesta esmena per defensada amb aquestes consideracions generals.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. El Grup d'Iniciativa té dues esmenes a aquesta secció, la 348 i la 350; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President, i les dues, tal com ha dit, aquesta i la 350, que parla de la Institució de les Lletres Catalanes.

En primer lloc, voldria aclarir que vam presentar, tant a aquest Departament com al d'Ensenyament, moltes esmenes, que les vam presentar i que les vam sotmetre a votació a Comissió, i que, si en vam fer una defensa global, era perquè ens semblava que eren suficientment clares perquè poguessin ser acceptades o rebutjades, no perquè no volguéssim defensar-les en Comissió. I també ho dic perquè, a l'hora de contestar, que el qui els parla es creu i se sent diputat comunista, però que pertany a un Grup, Iniciativa per Catalunya, que no és un grup comunista, que és un grup en què hi ha diputats, per exemple, nacionalistes. Ho dic, per tant, perquè agrairia que hi hagués una adequació de llenguatge, també, en l'adscripció de cada diputat.

Bé, el pressupost del Departament de Cultura és un pressupost important, de 18.000 milions de pessetes, que, d'entrada, nosaltres no considerem exagerat, i menys si tenim en compte i el comparem amb d'altres pressupostos, com, per exemple, el pressupost del Ministeri de Cultura, més de 54.000 milions i uns 26.000 milions per a inversions, quan resulta que no té les competències que té la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

És interessant comparar les partides per direccions generals: Secretaria del Conseller, 1.800 milions –arrodoneixo una mica les xifres–; Secretaria General, 5.000 milions; Direcció General de Promoció Cultural, 5.000 milions; Direcció General de Política Lingüística, 1.877 milions; Direcció General del Patrimoni

Cultural, 4.000 milions. Al Departament de Cultura, com saben molt bé, hi treballen 917 persones, amb 701 funcionaris, 179 laborals fixos... Tornem a preguntar aquí –i sí que agrairíem que ens respongués el diputat que ens contesti– si en aquest cas concret la quota de disminuïts físics de la qual hem parlat ja parlant de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, s'acompleix entre el personal que treballa al Departament de Cultura. Repeteixo: no podem dir que allò que nosaltres recomanem com a obligació moral a les empreses privades no s'acompleixi en les empreses pròpies de la Generalitat.

Per analitzar el pressupost de Cultura de la Generalitat és important, ens sembla a nosaltres, segregar les entitats autònomes –en especial, l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes, perquè s'enduu més de 1.000 milions de pessetes del pressupost– i fixar-se en alguna partida reiterada i de difícil interpretació, com ara «Atencions protocol·làries i representatives».

Hem de dir que ens sorprèn la quantitat de diner destinat a accions culturals de difusió cultural en mitjans de comunicació, perquè a la pràctica ens sembla que no va a parar a tots els mitjans de comunicació: preguntem si va a parar a tots ells, a tots, si més no els de titularitat pública, per exemple, si només a TV3 o també a TV2, i són preguntes que em penso que són oportunes de formular-les, perquè, en tot cas, el sector les ha formulat d'una manera reiterada.

Preocupació especial, una vegada més, la comparació entre els diners lliurats a les famílies sense finalitat de lucre i a les corporacions locals; per exemple, la Direcció General de Promoció Cultural, que és la més política i –ja ho explicarem més tard– la que ens alarma més de totes, mentre dedica 710 milions al Consorci del Liceu, quantitat que no hem esmenat, ni aquest any ni mai, perquè ens sembla que és un element important de creació d'indústria cultural, i de més de 1.000 milions a empreses privades de promoció del teatre, la dansa i la música, només es destinen 171 milions a corporacions locals.

Especialment greu ens sembla la quantitat destinada a inversions, perquè és una quantitat massa baixa: no arriba a la sisena part del pressupost global de Cultura de la Generalitat –3.000 milions davant els 18.000 milions el total del pressupost de Cultura. Entre les inversions sobten, repeteixo –si les hem llegides bé, les xifres; si no és així, me n'alegraré molt–, els 500 milions per al Teatre Nacional de Catalunya, els 80 per a l'edifici de la Creu Roja de Lleida, els 60 milions per a la Casa Balma, de Vic, els que van a parar a la xarxa de museus, que jo diria que la Llei de Museus ja ha cancel·lat –en tot cas, així ho semblava– els 20 milions per a la restauració de la Basílica de Montserrat; al Departament de Cultura, quan resulta que ja hi ha un Patronat de la Muntanya de Montserrat, més els 200 milions per a la restauració de la Biblioteca de Catalunya, quan encara no sabem si consideren com a definitiva la seva ubicació actual.

Entre les inversions positives, les inversions progressivament creixents, però encara insuficients del tot, per a la xarxa de biblioteques, i els 220 milions de pessetes de suport a la producció editorial.

Una tercera part de les inversions ens semblen culturalment, diguem-ne, autàrquiques. Aquestes inversions en adquisicions, obres i mesures de seguretat en edificis culturals i edificis del Departament, amb més de 1.000 milions de pessetes; necessà-

ries, però, repeteixo, sempre un espera que hi hagi en l'acció de govern una certa corresponsabilitat amb allò que queda fora de les mateixes seus del Govern.

El sentit de la nostra esmena a la totalitat té un eix vertebrador: els diners que el Govern de la Generalitat destina a política cultural no ajuden al relleu de la indústria cultural catalana, ni a garantir el dret de tots els ciutadans d'accés a la cultura. En el primer punt, l'any passat citàvem un estudi publicat per la Fundació Bofill on el sociòleg Salvador Cardús ens explicava com havia evolucionat la indústria catalana durant els deu anys d'Estatut; en aquests moments, comptem amb un estudi important, encarregat per l'Ajuntament de Barcelona, no publicat encara, fet per un grup de tècnics anglesos que ha treballat en col·laboració amb un grup de tècnics catalans, que ens diu encara més que l'evolució de les indústries culturals catalanes és profundament deficitària i que, en tot cas, això demostra que, des del punt de vista cultural, som menys autònoms del que de vegades diem.

A tall d'exemple voldria comentar l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes. Rep més de 1.000 milions —ho hem dit abans— de la Conselleria de Cultura, i té un ingrés de 142 milions de taxes i entrades d'ingressos, diguéssim. És bo començar analitzant el volum d'aquests ingressos, que podríem explicar en termes d'organització lliure d'espectacles, que podrien explicar una mica també els dèficits o les disfuncions de l'organisme. Per exemple, les activitats del Centre Dramàtic generen 35 milions de pessetes per a ingressos, 42 milions el Poliorama, 24 la Filmoteca. A l'explicació de la despesa ens trobem que el lloguer del teatre Romea costa 90 milions l'any. Aleshores, ens preguntem com s'explica que hi hagi, al pressupost d'inversions de la Conselleria, la quantitat de 45 milions sota l'epígraf «Obres d'adequació del teatre Romea», és a dir, un teatre en situació de lloguer. És clar, en tot cas, les xifres generals finals d'aquests lloguers, més aquestes obres de transformació, ens portaran a xifres realment preocupants.

En relació amb la recaptació, veiem que les representacions teatrals del Centre Dramàtic de la Generalitat pugen a 181 milions i les del Poliorama a 143. És a dir que costen molt més diners dels que recapten. Això és normal, però potser no tan normal si tenim en compte que, després, els diners destinats a d'altres xarxes públiques, la xarxa de teatres que també organitzen activitats teatrals, demostra que, en tot cas, al moment d'obrir una sessió del teatre Romea o del Poliorama el cost de la butaca és molt gran comparat amb el cost d'una butaca de la xarxa de teatres de Catalunya.

Pel que fa a la Institució de les Lletres Catalanes —finalment, acabaré amb una doble consideració—, aquí hem estat esperant, diguéssim, substanciar aquesta esmena a la totalitat perquè volíem comprovar els fruits reals d'aquesta Institució. En aquests moments gosem afirmar que les associacions professionals d'escriptors, amb menys recursos, han demostrat que estan preparades per fer, amb més sensibilitat i amb més èxit, el conjunt de feines que ara anuncia, programa i realitza la Institució de les Lletres Catalanes. No seria important que la Institució estimulés la recerca i no aparegués tant com un instrument per becar per torn els ja consagrats de la literatura catalana? No seria bo que la Institució tingués una especial sensibilitat per les literatures d'àmbit demogràfic restringit? No seria bo que la Institució aparegués com un element de suport i de promoció més

clar dels escriptors joves? No seria bo que la Institució de les Lletres assessorés amb més eficàcia el Govern de la Generalitat, pel que fa a la promoció exterior de la cultura catalana? Creiem que la Institució apareix com un ens massa parasitari, adscrit al Departament de Cultura, ineficaç, miop, i per això demanem per a ell l'honor de l'eutanàsia.

Una doble orientació final en aquesta esmena: nosaltres havíem presentat una esmena —que vam retirar— a la Direcció General de Política Lingüística, i no n'hem presentat a la Direcció General de Patrimoni Cultural; creiem que són direccions generals que estarien totalment d'acord que tinguessin més diners i que, en l'acceleració de recursos d'altres administracions, poguessin créixer més, perquè les creiem totalment indispensables, i perquè creiem —d'acord amb el que deia ara el diputat que m'ha precedit— que, en qüestions de política lingüística, una cosa pot ser el conformisme en allò que hem aconseguit, i una altra és una mica la visió més catastrofista que produeix la comparació entre allò que volíem aconseguir i allò que encara no hem aconseguit. I, en canvi, creiem que els recursos poden venir d'una reorientació de la Direcció General de Patrimoni Cultural, i la cessió de recursos d'aquesta Direcció General cap a les Direccions Generals de Patrimoni Cultural i de Política Lingüística —volia dir de Promoció Cultural, s'entén.

Em sembla una mica que la consideració, una vegada més, que la cultura de l'efímer, sí que la pot fer la societat civil, mentre que, en canvi, la cultura, la infraestructura cultural, ha de ser, cada vegada més, funció pública, i que si els ens públics fan aquesta funció, aleshores, justament, podran aconseguir que hi hagi fons d'altres institucions o fons de mecenatge i d'«esponsorització» que permetin insistir en aquesta infraestructura cultural.

Segon punt —molt important—: que les subvencions de cultura de tots els departaments de la Generalitat —en aquests moments, n'hi ha de Presidència, n'hi ha de Benestar Social, per exemple—, que, les subvencions de cultura, les conegui, les reguli i les coordini el Departament de Cultura. No he dit en cap cas, amb compte, que les fiscalitzi: les conegui, les reguli i les coordini, perquè tots sabem que hi ha, en aquests moments, veritables experts a aconseguir subvencions per a activitats culturals, procedents de diferents departaments.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor Martín i Toribio vol defensar les dues esmenes de la seva Agrupació? La 349 i la 352.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, en el debat de pressupostos, quan un diputat argumenta una esmena a la totalitat d'algun departament, sap que no prosperarà, aquesta esmena, però té l'esperança que, almenys, part de la seva intervenció crítica pugui ésser escoltada, valorada i tinguda en compte per al següent exercici econòmic. Puc constatar que és una vana esperança, perquè any rere any, des de l'oposició repetim pràcticament les mateixes queixes.

Igualment com l'any anterior, manifestem públicament la nostra satisfacció per l'increment pressupostari del Departament de Cultura i igualment hauríem desitjat no haver de presentar aquesta esmena a la totalitat, però en comprovar que es pretén seguir per la línia d'una cultura administrativa, i amb una idèntica política de subvencions, dictada per interessos merament partidaris, ens veiem de nou obligats a presentar i man-

tenir aquesta esmena a la totalitat del Departament de Cultura.

El CDS creiem que la labor positiva de la Generalitat a desenvolupar per ella mateixa no es pot confondre amb la promoció d'espectacles, i defugir la politització dels actes i continguts culturals. Cal impulsar la creació més avançada i fomentar l'extensió dels productes culturals a tota la població, facilitar-li l'accessibilitat plena, mitjançant la promoció d'una xarxa de mitjans bàsics d'accés a la cultura.

Una anàlisi d'aquests pressupostos revela insuficiència en les partides de promoció del cinema, música, teatre i dansa, i es manté la mateixa insuficiència de les dotacions que ja vam denunciar l'exercici anterior. Catalunya ha estat i pot continuar essent un centre productor i irradiador de cultura. En constatar la dimissió del Director General de Promoció Cultural, senyor Bru de Sala, esperem que es deixi el provisionalisme de les autoritats culturals i polítiques que desconfien de la vitalitat del català. Denotem una falta de política en la difusió del llibre, que em fa recordar amb tristesa el rebuig a la Proposició no de Llei que el CDS presentà i que tingué el suport de tots els grups de la Cambra, amb la sola excepció del Grup que dona suport al Govern de la Generalitat, sobre la gratuïtat dels llibres de text de l'ensenyament obligatori, i que em va donar l'oportunitat d'emplaçar-los perquè en aquests pressupostos reflectissin de forma pragmàtica una autèntica política de suport i de difusió del llibre en general i de les biblioteques.

Denunciem l'escassa voluntat d'una col·laboració amb les corporacions locals —en això, torno a ser reiteratiu amb la meua defensa anterior—, que queda traduït en els escassos increments que tenen les partides a això referides. L'increment de la despesa en la partida referida al teatre del Liceu, si bé reflecteix un increment del 49,5%, aquesta està molt lluny de contribuir a solucionar la gran crisi econòmica que pateix. Entenem que l'únic que s'ha pretès és fer un parèntesi per poder arribar al 92 i no haver d'avergonyar-nos que, juntament amb una Barcelona olímpica, no puguem oferir una programació operística d'alt nivell. Amb solucions parcials, com es presenten en aquests pressupostos, difícilment arribarem a consolidar la Barcelona capital operística. Que no se'ns digui que la Generalitat ja ha assumit, com a part del Consorci que el governa, les seves obligacions; nosaltres entenem que el suport financer de totes les parts del Consorci i, en particular, la Generalitat ha de ser més real i ha de possibilitar la solució urgent que la crisi financera del Gran Teatre del Liceu requereix.

Des del CDS, una vegada aprovada la Llei de l'Aran, estàvem esperançats en un major i decidit suport a la peculiaritat lingüística i cultural aranesa, el qual hauria de plasmar-se en un fort increment en la partida de foment de l'aranès, i, certament, hem quedat decebuts una vegada més en comprovar que la partida es manté intacta i igual que en l'exercici passat. Entenem ara aquelles reticències que mostraven els aranesos quan ens deien que, sense finançament adequat, no hi hauria autonomia.

Perplexos ens deixa la política d'arxius, pel que fa referència als consells comarcals, on, al nostre entendre, injustificadament es rebaixa la partida de 250 milions de l'any anterior a 8,8 milions en aquest pressupost.

El tractament que es dona en aquests pressupostos a les excavacions de jaciments arqueològics, a la seva adquisició i als

necessaris estudis i treballs tècnics, mereixen la nostra crítica, en verificar que diverses partides a això referides són a la baixa. Igualment, i de forma inexplicable, es rebaixa la partida de programes d'obres de restauració i conservació de monuments i edificis d'interès històric-artístic.

La cultura, però, no és el producte de l'activitat de promoció burocràtica, com, al nostre entendre, reflecteixen aquests pressupostos, i és per això que hem presentat i mantenim aquesta esmena a la totalitat.

Passo a defensar l'esmena de retorn dels pressupostos a l'Organització d'Espectacles i Festes. El pressupost d'aquesta entitat autònoma de caràcter comercial, per a l'any 1991 és de 1.221 milions de pessetes, només 42 milions de pessetes més que el pressupost del 90, i amb una estructura pressupostària també molt semblant a la dels anys anteriors. Els seus ingressos procedeixen, quant als 142 milions —40 milions menys que l'any passat—, de la seva pròpia activitat, i corresponen 35 milions al Centre Dramàtic, 42 milions al teatre Poliorama, 24 a la Filmoteca i 30 a les gires teatrals organitzades directament o en col·laboració amb altres entitats —40 milions menys que l'any passat—; la resta, 1.000 milions, procedeixen de subvencions de l'Administració de la Generalitat. És a dir, els ingressos propis representen aproximadament el 15% del total pressupostat, o sigui que, de cada cent pessetes que utilitza aquesta entitat autònoma, vuitanta-cinc són de dèficit. No volem fer plantejaments estrictament comercials o empresarials sobre les activitats culturals, però és evident que el rigor pressupostari i la contenció de la despesa no són objectius preferencials de la gestió d'aquesta entitat.

Amb els seus ingressos propis —180 milions—, l'Organització d'Espectacles i Festes no té ni per afrontar les despeses del seu propi personal —222 milions. Les despeses de béns corrents i de serveis, 949 milions, representen quasi el 80% de les despeses de l'entitat: 124 milions es dediquen a lloguers i instal·lacions, 90 costa cada any el lloguer del teatre Romea, 100 la Filmoteca, 18,6 el teatre Poliorama, i 8,3 els magatzems. Crida l'atenció l'evident desproporció entre el lloguer dels teatres Romea i Poliorama, aquell cinc vegades més car que aquest. 679 milions d'aquests es destinen al concepte de despeses diverses, dels quals 181 corresponen a representacions teatrals del Centre Dramàtic, i 143 milions pel mateix concepte al teatre Poliorama, mentre que, a la col·laboració amb centres de teatre d'àmbit comarcal, només s'hi dediquen 42 milions de pessetes.

Creiem que l'activitat d'aquesta entitat constata l'existència d'un important nivell de dirigisme cultural, sempre rebutjable, i creiem que la seva activitat és la constatació més evident d'un centralisme cultural català. Dirigisme i centralisme que, d'altra banda —ja ho hem dit abans—, necessita mil milions de pessetes l'any en concepte de subvencions per a la seva efectivitat, mentre que molta gent dedicada al teatre, o que s'hi voldria dedicar, no poden dur a terme la seva activitat ni fer paleses les seves iniciatives, per manca total de recursos.

Per tot això, demanem el retorn al Govern dels pressupostos de l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes.

Moltes gràcies, Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. El Grup Socialista té l'esmena 351; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Fa uns minuts, quan defensava la seva esmena a la totalitat de Cultura un diputat deia que la defensava estrictament per defensar-la, perquè això era una estricta representació, sense més importància. Jo voldria dir que, per a nosaltres, aquest debat és un debat, sens dubte, cansat, un debat, fins i tot, avorrit i pesat, i sobretot frustrant, sobretot per l'oposició, que veu com, esmena rere esmena, les seves esmenes, els seus posicionaments, els seus plantejaments són rebutjats, i frustrant també perquè, de tant en tant, també has d'escoltar alguna impertinència, però bé...

El que voldria dir és que, per a nosaltres, aquest debat no és una representació, perquè som conscients que, darrere dels números, de les partides pressupostàries —de vegades, difícils d'entendre—, hi ha els interessos, les preocupacions reals, quotidianes de molts i moltes ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I, per això, malgrat que sigui avorrit i pesat, complim aquest debat pressupostari i el fem per torns una mica tots, però fent-lo amb passió, perquè creiem que el que estem discutint és molt important. En tot cas, potser el que hauríem de discutir alguna vegada és si convindria discutir-lo d'una altra manera, no?, que sigui més eficaç, però, en tot cas, aquest debat no pot ser una representació i no volem que ho sigui.

Entro ja plenament en la defensa de l'esmena de devolució del pressupost de la Institució de les Lletres Catalanes, confessant-los, d'entrada, que nosaltres hem dubtat de presentar o no aquesta esmena, i hem dubtat de presentar-la perquè hi ha un fet evident: el pressupost de la Institució de les Lletres Catalanes l'any passat era d'uns 100 milions de pessetes, i aquest any és d'uns 150 milions; més exactament —perquè després ningú em digui il·letrat—, 150.500.000 pessetes. I, per tant, es podria dir que hi ha un augment del 50% del pressupost, i això és veritat i ningú ho pot negar. El que passa és que, per a nosaltres, la Institució de les Lletres Catalanes és una institució molt volguda: tots coneixen el treball molt llarg i feixuc que va desenvolupar en aquesta Cambra el senyor Felip Lorda per aconseguir que aquesta llei arribés a ser llei, i el problema és que, si no haguessim presentat l'esmena a la totalitat, podria semblar que nosaltres estàvem d'acord i que el pressupost, globalment, ja era per a nosaltres suficient per complir les aspiracions d'aquesta Institució. I creiem que, de bon tros, no ho és.

És a dir, jo no vaig a discutir —i per això, evidentment, no fem esmenes parcials— les partides determinades —algunes em semblen millor i unes altres pitjor, però bé...—, el que realment ens preocupa és que creiem que la quantitat global no és suficient per complir els objectius de la Institució de les Lletres Catalanes. Jo els llegiré —i voldria fer-ho ràpidament, perquè la rapidesa no està renyida amb l'eficiència— quins són els objectius i les funcions de la Institució de les Lletres Catalanes, perquè vostès em diguin si, amb 150.500.000 pessetes, això és suficient. L'objectiu de la Institució de les Lletres Catalanes és promoure la creació literària en llengua catalana, i donar-la a conèixer i difondre-la dins i fora de Catalunya. I, després, l'article 3 de la Llei de creació especifica unes funcions molt concretes: «a) Promoure la creació i els estudis literaris en català, mitjançant beques, borses, encàrrecs i altres ajuts, i prestar una atenció específica a la incorporació i la difusió d'autors nous; b) promoure el coneixement i la difusió de la literatura catalana a l'interior del seu àmbit lingüístic, fomentar la lectura d'obres literàries en tots els sectors i estaments de la societat, i per tots

els mitjans de difusió possibles, i el coneixement de la producció literària i dels autors amb els mitjans de comunicació artística moderns; c) promoure el coneixement i la difusió de la literatura catalana en altres àrees lingüístiques, dins i fora de l'Estat, mitjançant l'elaboració d'antologies, rescissions descriptives, la subvenció de traduccions de qualitat d'obres catalanes, l'edició de publicacions plurilingües i la relació amb les universitats, la biblioteca, els editors, la crítica i els centres de difusió literària d'arreu del món; d) fomentar la relació dels escriptors en llengua catalana amb els escriptors en altres llengües; e) promoure entre els escriptors la realització d'activitats encaminades a facilitar l'adaptació de les seves capacitats als nous mitjans de comunicació, com ara el guionatge de cine i vídeo, l'escriptura per a ràdio i televisió i el còmic, i f) impulsar qualssevol altres iniciatives tendents al compliment dels objectius per als quals ha estat creada.»

Efectivament, al llarg d'aquest temps, la Institució de les Lletres Catalanes ha fet algunes coses en aquesta direcció, però jo crec que, de la simple lectura dels objectius i de les funcions, es veu molt clarament que els diners són insuficients, malgrat aquest augment important que s'ha produït aquest any passat, i, sobretot, si el comparéssim amb partides —jo ara no ho recordo de memòria—, partides de més de 500, de més de 1.000 milions de pessetes, que hi ha al Departament de Presidència, senzillament per a protocol, per a publicitat i propaganda o per a exposicions. La literatura catalana, les lletres catalanes, no haurien de merèixer, com a mínim, un tracte semblant al que reben aquestes partides del Departament de Presidència? Jo crec que, honestament, sí, és a dir, després em diran: «És que els recursos són escassos...», sí, sí, els recursos són escassos, certament, però bé, s'han d'utilitzar d'una manera o d'una altra, i si un els posa a protocol, a exposicions o a relacions públiques, fa una opció política; si un els posa a la Institució de les Lletres Catalanes, fa una altra opció política.

Per tot això hem presentat aquesta esmena a la totalitat. Res més, i gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Torn en contra: té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors diputats, els pressupostos de Cultura de 1991 jo crec que tenen una importància cabdal. La seva discussió s'escau a l'entorn de tres fets importants. Un fet més aviat líric, senyor President, l'entorn nadalenc; m'agradaria parlar del Nadal més que no pas dels pressupostos; ens divertiríem més, però he de parlar dels pressupostos.

A l'entorn...

El Sr. PRESIDENT: És el pessebre, eh?

El Sr. COLOMINES: Sí, sí. Jo ara, si li digués com m'havia imaginat el pessebre aquí vostè quedaria parat. (*Remor de veus i rialles.*) A l'entorn del reconeixement oficial del català a les institucions comunitàries europees i a l'entorn de la ressaca del rebombori originat pels documents nacionalitzadors.

Jo crec, doncs, com li he dit, senyor President, que no és el moment de debatre ni el Nadal ni el fet únic del reconeixement europeu de la nostra llengua, ni les causes que han motivat tanta inquietud ideològica. Només permetin-me dir, senyor President, senyores i senyors diputats —i espero que el que vaig a dir, doncs, sigui del grat dels diputats i diputades de l'oposició i és una cosa que sento molt a dintre—, que en el camp de la cultura

les victòries o són de tots, gràcies a tots, malgrat tots, amb renúncies de tots i en benefici de tothom o no són victòries.

La cultura és un repte i és el nostre cabal identificador. És cert que hi pot haver –i hi ha– visions de models diferents de la gestió cultural. Ja s'ha vist, ja ho hem escoltat ara aquí, fa un moment, el senyor Marçal Casanovas, que estava preocupat perquè deia que ja sabia la fi del debat. Home!, senyor Marçal Casanovas, no es pot anar per aquest món sabent la fi; és a dir, si anéssim pel món prejutjant la nostra fi, ja m'explicarà. Per tant, no és aquesta la qüestió; l'important és l'aportació cultural que faci el seu Grup, tal com ha dit el senyor Joan Martín Toribio i tal com intenta fer; l'important em sembla a mi és la tossuderia, que vostè ha dit, d'entendre el fet cultural propi i que vostès van proposar a la societat; això és important. Per tant, aquests pressupostos són importants per debatre tot això. És important que vostè digui que està en desacord amb el sistema d'ajudes, en el desig de ressaltar nous valors, en el de la potenciació d'activitats culturals de fora de Barcelona; de tot això ja n'hi parlaré en el context. I sobretot per l'interès que jo sé que vostè té per la nostra llengua i que és un tema aquest ara que de veritat no hi podem entrar en aquest debat; que saben vostès, doncs, el meu punt de vista, i no és per aquí.

Igualment com amb el senyor Ignasi Riera. Jo, de veritat, senyor Ignasi Riera, que encara que vostè va fer una presentació global de totes les esmenes parcials, jo m'he estudiat a fons les seves esmenes i he entès el seu sentit polític; l'interès per les zones deprimides; l'interès per la cultura de base; l'interès pel paper municipal que creuen que ha de tenir la cultura; l'interès per unes estructures de música, de cinema, de teatre, de dansa, etcètera; tot això són les esmenes parcials. Però, és clar, per damunt de les esmenes parcials, que són coses molt concretes, hi ha els debats a la totalitat, que tenen –al meu entendre– un gran sentit polític. I vostè expressa des de la seva òptica política el dubte sobre la difusió cultural a través dels mitjans de comunicació; li sembla que hi ha una certa discriminació. No sé, jo..., potser no veiem els mateixos, ni llegim els mateixos mitjans de comunicació, vostè i jo. Jo això no ho he trobat, i en els pressupostos veurem com no és d'aquesta manera.

En les seves reserves en la promoció d'entitats culturals, diguem-ne socials, enfront de les municipals; és a dir, cal veure en quin tant per cent hi ha aquestes aportacions, aquestes inversions i sobretot en els dos grans punts que vostè ha dit, polítics, que li semblava que era de la seva visió política. El que no s'ajuda al rellançament de la indústria cultural i en el que no s'ajuda a desvetllar l'interès del ciutadà cap a la cultura. De la Institució de les Lletres Catalanes, en parlaré al final.

Quant a l'Agrupació parlamentària del CDS, el senyor Martín Toribio està més esperançat; no sé per què, però està més esperançat. (*Remor de veus.*) Però ell ens parla, i d'això sí que no hi estic en absolut d'acord, senyor Martín Toribio, vostè no els ha entès aquests pressupostos, perquè ens parla –vostè ens podria parlar que estem promocionant coses que no són de la seva línia política o de la línia política de la seva Agrupació parlamentària, del seu partit–, però vostè ens parla d'una cultura administrativa; vostè ens parla d'una cultura partidista; vostè ens parla d'una cultura parcial; vostè ens parla d'una cultura provinciana, però no en el sentit de província, sinó en el sentit més despectiu –si és que hi pot haver una cosa més despectiva que el mot «província»– de la província. (*Remor de veus.*) I vostè

ens parla que els pressupostos són insuficients en cinema, en la difusió del llibre, en biblioteques, en corporacions locals... (*Remor de veus.*)

Mani? (*Pausa. Remor de veus.*) El senyor Soto s'ha referit estrictament a la Institució de les Lletres Catalanes, però ha fet una visió general en l'inici. Jo no crec que el senyor Soto defensi les esmenes per defensar-les així, perquè cobra. (*Remor de veus.*) No, no, és que això, sembla que és que sigui..., no, no, jo no ho crec això; jo crec que ho fa convençut. Jo crec que no té raó, jo crec que no té raó i no té raó almenys com jo entenc els pressupostos de 1991. Però no crec que vostè ho faci d'aquesta manera i penso que és important que es faci així, però, a grans línies, però havent-s'ho llegit bé i havent valorat bé les coses que hi ha a dintre.

Dit això i vist això, permetin-me dir que tots partim, tots, absolutament tots, partim, des d'aquesta Cambra, d'un principi a partir del qual no solament són admissibles les discrepàncies, sinó que són necessàries. Permeti'm, doncs, que abans de parlar de les discrepàncies parli un moment d'aquest principi. Quin és aquest principi del qual tots partim? Tots partim d'una llengua, tots partim d'una cultura en el camp de la literatura, de l'art, de la ciència, pròpia d'un país que és el nostre país, que és Catalunya; que ha tingut grans dificultats en aquests camps i grans aportacions, i que des de fa deu anys l'anem tots plegats resituant, l'anem fent avançar a ritmes evidentment molt diferents; a ritme prudent i lent, més aviat quan l'avenç pot afectar situacions col·lectives; a ritme accelerat quan prové d'accions individuals com, per exemple, poden ser les de la creació; al ritme penós i quotidià de les vivències tradicionals tan arrelades en el nostre poble; tot un esforç per aconseguir un nivell de normalitat, del qual encara som ben lluny.

Per exemple, la llengua catalana és en una real condició d'inferioritat, encara, en els camps que durant centenars d'anys li han estat vetats d'una manera oficial i pública. Catalunya és, a més a més, un entramat social d'una tremenda activitat; és un mosaic d'activitats ben diverses, de gran tradició, de gran força integradora, amb una infraestructura que trigarem anys a poder anivellar encara, però que es va potenciant.

Jo penso que el Pressupost ha de servir per consolidar aquesta estructura, aquesta infraestructura i per posar-la en condicions d'una dinàmica permanent. Els pressupostos han de servir per estimular la creativitat personal, per projectar la nostra cultura a l'exterior, per situar el panorama lingüístic a un nivell de comprensió, perquè els catalans usin la seva llengua a tot arreu i sempre; sobretot en tenen el deure, els catalanoparlants, emulant l'esforç de comprensió d'una llengua que han fet els castellanoparlants de Catalunya. Les ajudes econòmiques han de servir per fer possible que la dinàmica d'un país no s'aturi, creixi i esdevingui energia per a tots els camps de la vida de la nostra societat.

Crec, senyores i senyors diputats, que tenen dret que els digui, sobretot les senyores diputades i els senyors diputats que van votar la Proposició no de Llei en què la Comissió de Política Cultural del nostre Parlament demanava l'ús oficial del català a les institucions europees, que una de les frases més reals, més autèntiques i, a la meua manera d'entendre, més boniques que es van pronunciar en aquell debat d'Estrasburg, en què tothom va excel·lir, fou la pronunciada per un eurodiputat espanyol, pel senyor Gil Robles. I és que el senyor Gil Robles s'ho

podia mirar des de fora, desapassionat i sense complexos, aquells complexos que nosaltres ens fan dir, sovint, de totes les coses: «Això està molt bé, però...» i sempre hi trobem alguna cosa. Ell no en tenia de complexos, i saben què va dir? Doncs, va dir –i ho tradueixo–: «Una llengua, no la salva cap títol d'oficialitat, no la salva cap menció honorífica, no la salva cap llei, ni cap decret, ni cap ordre; una llengua es salva quan milions de ciutadans l'han parlada i la parlen centenars i centenars d'anys. I és això» –va dir ell– «el que avui Europa premia a Catalunya.»

Si la lectura i l'estudi a fons del pressupost de Cultura de 1991 m'han suggerit tot això, i que veig que vostès escolten amb una certa atenció, deu voler dir alguna cosa. Uns pressupostos que intenten potenciar tot el que constitueix els nostres signes d'identitat, penso que s'ha de considerar. Els pressupostos de cultura de 1991 pretenen que sigui possible una real política de nacionalització. Aquest podria ser el nostre millor document nacionalitzador possible.

D'una banda, aquests pressupostos consoliden i potencien la normalització de l'ús de la llengua catalana als diversos àmbits de la societat, en especial en l'àmbit de la cultura, en el teatre, en el cinema, en la televisió, en el vídeo, en la música, etcètera.

Per altra banda, tenen un significatiu objectiu: que l'oferta cultural catalana sigui equivalent a les millors d'Europa, com tradicionalment ha estat en música, en pintura, en literatura, en arquitectura, en medicina, en lingüística; posin vostès els noms que vulguin a cada una d'aquestes matèries i en trobaran, per poder posar, de persones que han excel·lit en el camp cultural internacional.

Com podem nosaltres aquí i des d'aquí aconseguir tot això? Enguany el Departament ha «prioritzat», com ha dit molt bé el senyor Casanovas en la seva primera intervenció, més o menys 18.000 milions de pessetes per a l'exercici del 1991. Bé, hi ha una cua de 83 milions i escaig, però, al senyor Casanovas no li ve de 83 milions..., però, de fet, són, en números rodons, més o menys 18.000 milions de pessetes destinades a tot això.

Doncs serà interessant de conèixer molt succintament el creixement per cada capítol, i veuran que és un creixement que va augmentant en la mesura que augmentem el número del capítol. És a dir, en el capítol de personal augmenta un 10%; en el segon capítol, de despeses corrents, un 13%, i aquestes despeses corrents, fixin-se: projecció exterior, suport a activitats culturals, el conveni amb TV3, els anuncis d'activitats culturals, les campanyes de normalització, les exposicions d'art, la potenciació de la Junta de Museus...; en el capítol 4, les subvencions per a activitats, ja puja una mica més, el 14%, i, d'aquest 14%, el 45% és per a consorcis públics: el Palau de la Música, el Liceu, el teatre Fortuny..., activitats culturals dels municipis, la Institució de les Lletres Catalanes, el Museu d'Art de Catalunya, el Museu d'Art Contemporani, Consorci de Normalització, Biblioteca de Catalunya..., el suport a les universitats per a la normalització lingüística dintre de les universitats; el 38% és per a entitats privades: de teatre, de dansa, de música, d'arts plàstiques, de cinema, de biblioteques, de cultura tradicional, per a arxius, per a llibres i per a premsa en català; i el 17% d'aquest 14% que..., vaja, no del 14%, sinó de tot el capítol quart augmentat un 14%, és per al manteniment d'aquestes activitats: la Filmoteca, el Poliorama, el Centre Dramàtic... –de Barcelona i de les comarques–, el Resson; i el capítol sisè

creix –aquest no és el que creix més– un 21%, que és molt més que el recomanat, en inversions directes: el Teatre Nacional, l'Arxiu Nacional, el Museu de la Ciència i de la Tècnica, la creació de biblioteques, d'arxius i de museus, o la restauració de patrimoni: Centre de Cultura Tradicional i Popular, a la compra de llibres per a l'ajut genèric..., i en el setè –aquest ja és el sùmmum–, el 27%: la construcció –això que s'ha demanat tant aquí– d'equipaments culturals per part dels consorcis, de les corporacions locals, de les entitats privades..., i les inversions de caràcter local i comarcal: els museus, el pla de teatres i les cases de cultura.

Aquesta distribució dibuixa unes línies de política cultural molt breus i molt clarificadores: de primer, la de la consolidació i potenciació de la nostra llengua, i la de l'oferta cultural de qualitat –això, ja ho he dit. El segon, la de la creació d'equipaments nacionals; aquesta és una de les grans prioritats, la construcció d'equipaments nacionals: de teatre, d'arxius, de museus d'art, de la Biblioteca de Catalunya..., i la política museística: aquest any hem aprovat, per fi, la Llei de Museus; aquest any, el capítol de política museística és un 100% superior al del 1990; per què?, perquè hem de cobrir el que preveia la Llei de Museus.

Senyor President, senyores i senyors diputats, podria tornar a les discrepàncies, però penso que, en general, les coses que jo he dit satisfan alguna de les inquietuds que vostès tenen. No sé si els hauré convençut, però jo sí que els puc dir que jo lamento que les peticions dels diferents grups parlamentaris no hagin pogut ser satisfetes en Comissió.

Voldria dir, abans d'acabar, que hi ha hagut dues intervencions que feien referència a l'Organització d'Espectacles i Festes, que..., és una esmena a la totalitat que ha presentat l'Agrupació parlamentària del CDS, que ens ha parlat d'una concepció de l'Organització d'Espectacles i Festes que jo em penso que no és la real, no l'han entesa: és a dir, aquesta organització gestiona, gestiona –estrictament, gestiona– el Centre Dramàtic, el Poliorama, la Filmoteca, el centre Resson –aquest que hi ha al teatre Regina–, l'organització d'espectacles per a escoles, l'organització d'espectacles de la perifèria de la ciutat..., amb uns pressupostos de 1.300 milions de pessetes. És a dir, que el que fa és gestionar això: és una empresa que fa que això vagi endavant, que es pugui pagar els actors, que es pugui pagar els cantants, i té aquest sentit, i com una empresa, doncs, està gestionant i està movent-se a nivell d'empresa.

I, en relació amb l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, del senyor Soto, que parlava de la Institució de les Lletres Catalanes, i que creu que és una institució que té un gran paper a jugar, com l'ha tingut sempre –jo penso que el té–, li hauria de dir que el pressupost per a 1991 de la Institució de les Lletres Catalanes ha tingut un augment del 50%, i que crec que aquest 50%, fixi-s'hi, ha estat a fi de donar, diguéssim, resposta a les necessitats del sector, i aquest pressupost ha estat aprovat –i això ho sap el senyor Ignasi Riera– per la Junta de Govern de la Institució de les Lletres Catalanes, en la qual hi ha els editors –a part de molta altra gent–, en la qual hi ha l'Associació d'Escriptors, en la qual hi ha, doncs, tot un polimorfisme cultural, que és el que forma la Junta de Govern, i molts altres sectors indirectament implicats en les lletres catalanes. Jo crec que el paper d'aquesta Institució, a través de l'escriptor del mes, de l'escriptor convidat, de les beques per als creadors literaris, de les ex-

posicions sobre literatura catalana, els vuit-cents anys de literatura catalana —aquests que s'han fet a Estocolm i aquest que s'ha fet a Cambridge—, tot el que representa l'Any del *Tirant lo Blanc*, l'edició del *Catalan Writing*... Bé, jo penso que tot això és una labor que té les seves limitacions, les limitacions, doncs, econòmiques, però que, en canvi, té un enfocament important i que es pot anar desenvolupant.

Senyor President, senyores i senyors diputats, no podem admetre el retorn de les esmenes aquestes de retorn, perquè no veiem cap nova línia suggerent en la seva admissió. Amb tot, jo, de veritat, ho deixo al judici final de la Cambra, a la qual jo, evidentment, proposo votar en contra i espero que, malgrat les discrepàncies i els possibles vots en contra que tinguem, espero que, en el principi, allò que n'he dit jo «el principi», que és el fonamental, continuarem, com hem estat fins ara, estant d'acord.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomines. Passem ara a la votació de les esmenes del Departament de Cultura. (*L'I. Sr. Carnicer demana per parlar.*) Sí, el senyor Carnicer vol votació separada?

El Sr. CARNICER: De l'esmena a la totalitat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: De l'esmena a la totalitat del Departament. Molt bé, doncs, en primer lloc votem les esmenes a la totalitat del pressupost del Parlament... Com? Del Departament de Cultura. És el subconscient. Senyor Casanovas? Ah, ja vota a favor de les esmenes? Doncs, a veure qui se li adhereix.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 9 vots a favor, 55 en contra i 20 abstencions.

A continuació, es voten conjuntament les esmenes a la totalitat de la Institució de les Lletres Catalanes i Organització d'Espectacles i Festes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 29 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Passem, a continuació, al Departament de Sanitat i Seguretat Social... Ha quedat aprovat en Comissió. Esmenes del Grup Socialista, que n'hi ha... una, dues, tres, quatre. El senyor Font té la paraula. Les defensa totes?

El Sr. FONT: No, senyor President. Defensaré la 353 i la 361, que són les del Departament de Sanitat i de l'Institut d'Estudis de la Salut, exactament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, té la paraula.

El Sr. FONT: Hem de dir, en primer lloc, respecte a la presentació d'aquestes esmenes pel Grup Socialista, que, en l'anàlisi del pressupost hem trobat alguns aspectes positius, és a dir, alguns aspectes que a nosaltres ens satisfan pel fet que suposen o bé novetats o bé continuïtat de novetats donades l'any anterior, com, per exemple, la persistència de pressupostos per a l'assistència psiquiàtrica, o l'aparició de nous capítols referents als equipaments sòcio-sanitaris. Preveiem que aquesta és una funció que, probablement, ja emfatitzarà suficientment el doctor Colomines —que, en altres ocasions, li ha correspost el paper

de fer l'anàlisi en positiu per compte del Govern—, i nosaltres, com a Grup de l'oposició, em sembla que tenim una obligació respecte a aquests pressupostos de sanitat, pel seu volum i pel seu abast, de mirar de posar justament de manifest aquells aspectes que ens semblen més polèmics, és a dir, aquelles facetes de la sanitat que trobem absents del pressupost o, fins i tot, els excessos del pressupost —que també n'hi ha.

Per tant, direm, aspectes positius, d'un cantó, però que no els analitzarem. Fem l'anàlisi dels aspectes que ens sembla que justifiquen la presentació de les esmenes a la totalitat, i amb això justificarem la presentació de les esmenes. Els motius, per tant, jo diria, en primer lloc, que fan referència, com a primera raó, a l'existència de les partides que en dèiem, a la Comissió, del «calaix gros», és a dir, el fet que es reproduïen en el pressupost del 91 les tendències tradicionals de la despesa sanitària en els seus punts més neuràlgics, i que ja observàvem en el pressupost de 1990, sense observar-se en aquestes partides un canvi d'inflexió, és a dir, una inflexió significativa: personal, farmàcia, subministraments, etcètera, és a dir, allò que en dèiem el «calaix gros». Les partides de «calaix gros», per exemple, per entendre'ns, el que vol dir una partida de «calaix gros», li diré una partida de 55.000 milions, per exemple, és a dir, una partida que es despatxa en una sola línia del pressupost, sense una memòria, sense una anàlisi. I pensin vostès que una xifra de 55.000 milions, que poden ser dos o tres departaments junts, i el que costa fer el pressupost d'un departament, que vol dir moltes memòries, molts estudis, moltes anàlisis, es despatxen en una sola línia. Per tant, hi ha unes partides de «calaix gros» que, a més, no pel fet d'existir o d'estar poc documentades ens preocupen, sinó pel fet que segueixen la tendència tradicional. Hauríem volgut copsar en aquestes partides una dinàmica d'ajustament o de reajustament, i, en aquest sentit, hem de dir que aquest pressupost marca bàsicament una lògica de continuïtat, de consolidació d'aquestes tendències. Aquesta pot ser una primera raó.

Però en direm una altra, de raó, que també ens preocupa, que és que amb les dades subministrades a les memòries no estem segurs, en aquests moments —no estem segurs— que el pressupost d'enguany permeti introduir, permeti gaudir de garanties respecte a la cobertura dels compromisos presos a la negociació de la Llei d'Ordenació Sanitària, del juny de 1991. Dic que no estem segurs perquè explícitament no hi consta, encara que ens sembla detectar que parcialment consta en algunes de les partides, com són compromisos de la importància següent, que només citaré per tenir-ne referència i per continuar-ne parlant, per tenir-los present, com és la generalització de l'atenció primària, que aquest pressupost hauria d'haver resolt una sisena part de la cobertura pendent el mes de juny —nosaltres l'hem trobada, en part, però no la trobem tota—, la cobertura dels equipaments residencials i sòcio-sanitaris que, a finals o a principis de 1991, la xarxa sòcio-sanitària de Catalunya hauria de gaudir, d'acord amb els acords del Parlament, i allò parlat de vuit mil llits, que tampoc veiem. La universalització de l'assistència a tota la població: un altre aspecte que, moralment, políticament i també legalment té l'obligació el Govern de generalitzar el mes de gener, el mes de gener de 1991, i, per tant, de preveure'n l'impacte pressupostari corresponent dins de les partides; tampoc no ho hem trobat. Consegüentment, aquest és un segon element que ens preocupa: la cobertura dels compromisos establerts.

Però hem de dir, en tercer lloc, també, de nou, que ens sembla que aquest pressupost té —o conté— una inexistència de dades suficients per correlacionar de manera detallada i d'una manera explícita que puguem seguir amb detall la despesa de les activitats generades, que és un requisit que nosaltres creiem obligatori o necessari des del punt de vista de la tècnica del pressupost per programes, que és una tècnica que, essencialment, relaciona, doncs, el producte, allò que es desenvolupa, amb el que val aquest producte. Bé, aquesta relació, que hem trobat en alguns aspectes generals —molt generals, perquè es diu «Ocupació general de llits», però es dona una xifra—, no l'hem trobada en un detall suficient com per entendre que, realment, estem davant una tècnica de pressupost per programes i, per tant, no podem fer-nos càrrec de l'evolució en termes d'eficiència, que, en definitiva, és el que marca la qualitat de la gestió del Departament. Hi hauria d'haver un quadre d'indicadors que parlés dels costos d'estada, dels costos personals, dels costos de llits, de les ocupacions, de les rotacions, de les relacions entre visites, etcètera. Això no ho trobem: falta el quadre de govern, per dir-ho d'alguna manera. Quadre de govern que tenen tots els hospitals i que nosaltres sabem —o estem segurs— que també té el Departament de Sanitat però que, en aquest cas, no ha estat remès al Parlament. No podem, per tant, saber l'evolució en termes d'eficiència, malgrat que nosaltres puguem fer la nostra anàlisi externa i, consegüentment, ens en puguem fer una idea.

He de dir en quart lloc que el pressupost expressa una política de creixement relatiu; és a dir, no és un gran creixement, creix un 14,7% —si no ho hem calculat malament—, tampoc és un pressupost de contenció, és a dir, és un pressupost on hi ha un excedent per fer alguna cosa més. Si atensem les liquidacions previsibles, de 90 i 91 —les previsibles, perquè no les sabem encara, ni una ni altra—, aquest creixement, nosaltres intuïm que pot ser encara superior, i consegüentment hem de dir, respecte a això, que hi ha un excedent per fer coses però que de l'anàlisi de les xifres ens surt que aquest excedent, si bé es dedica en part a inversions, essencialment està destinat a la consolidació de la despesa fixa i de les tendències a despesa que ja constàvem per al 1990 i que ara mateix comentàvem. Seria bo —ens sembla a nosaltres— que els excedents d'increment pressupostari del pressupost sanitari s'abastessin o, diguem, s'especifiquessin o s'adrecessin cap a despesa productiva. En aquest cas ens sembla que la incentivació..., és a dir que és intensiu en despesa fixa, el creixement, no ho és tant en inversió, com ara mateix passem a veure. On s'aplica, doncs, l'increment de la despesa? Quins són... Quin és el càlcul per veure on va a parar aquest 14%, en què es gasta? S'aplica, en primer lloc, a despesa de personal propi; creixen les despeses de personal dels centres propis i es podria pensar que l'increment de les despeses de personal podrien anar destinats al personal de l'acció concertada; hi ha un compromís d'homologació laboral de la Llei d'Ordenació Sanitària, que és un compromís que jo he de dir —i ho diré sense dir-ho molt fortament— que vam aprovar amb una certa alegria, perquè és un compromís que, sens dubte, està portant problemes i en portarà, però, és clar, si el Govern diu que vota l'homologació laboral, el Grup Socialista també la vota. Bé, aquests fons podrien anar cap a l'homologació laboral de l'acció concertada, però no hi van; hi van les partides de personal propi. Per exemple: l'increment de personal propi continua

per al 1991 per sobre dels increments de l'IPC o del que altres administracions han marcat; s'ha d'entendre que en anys anteriors els increments de personal, per exemple, d'algunes administracions barcelonines van ser del 6% i del 4% també. Bé, aquest any anem a un increment de l'11,46% en les partides de personal propi, amb una evolució que va: el 88, el 14; el 89, el 14; el 90, el 17; el 91, l'11,46. És a dir, per sobre de l'IPC i amb una lògica que no és de contenció de les partides de personal propi, que són molt importants en sanitat, abasten la major part del pressupost, sinó, justament, d'expansió. I ens sembla, això, incongruent, justament pel gran abast d'aquestes partides i perquè un percentatge sobre aquestes partides és agafar una quantitat de milions molt gran que no té una utilitat productiva, sinó que té una utilitat de consolidació del ja existent.

I hem de dir, en aquest sentit, que, efectivament, hi ha excés de personal als hospitals propis; l'índex personal/llit supera, en la major part dels casos —sinó en tots—, el 2 persona/llit, que és l'estàndard que es considera assumible, i arriben alguns hospitals al 2,5 i, fins i tot, al 3 persones/llit, a hospitals grans, d'entorn de mil llits. El personal existent, ens sembla a nosaltres, hauria de reordenar-se en benefici del creixement d'altres modalitats assistencials, que és, justament, el *quid*, és justament la qüestió que es tracta de fer, que és de reordenar els recursos existents cap a programes nous —atenció primària, sòcio-sanitària. Sabem que no és fàcil, no és fàcil fer això; genera problemes laborals, sindicals, de reciclatge de les persones. Però, és clar, si algú ho ha de fer és justament qui té la responsabilitat de fer-ho, que, en aquest cas, és el Govern. Es tracta d'anar per aquí, malgrat que sabem que no és fàcil. I s'hauria de produir també una certa congelació de plantilles, atenent els barems que hem comentat abans. Malgrat això, hi ha una despesa de l'11,46 en personal propi.

Quant a subministraments, no ens allargarem ara amb una anàlisi detallada, no hi insistirem. Però només hem de dir una cosa, que és que els preus..., es paguen preus exorbitants per sobre del preu de mercat en productes alimentaris, per exemple, en instruments mèdics, en instrumental mèdic i en material fungible. Els productes alimentaris..., per exemple, hi ha un hospital a Barcelona, hi ha un hospital molt gran a Barcelona que arriba a pagar alguns productes concrets —i aquest és un aspecte demostrable que segurament haurem de canalitzar a la Comissió o en algun altre lloc— fins a tres vegades el seu preu de mercat. I se'ns dirà: «escolti, és que tenim problemes de finançament, és que no ens paguen, és que paguem amb un any de retard». Però, escoltin, jo els diria: «quina és la taxa, quin és el tipus d'interès anual?», perquè podem dir: hauríem de comprar les peres i els tomàquets potser un 10% més cars o un 20% més cars, i jo estic disposat a acceptar fins i tot un 30% més cars, però mai un 300% més cars. Mai! Vol dir que o bé l'empresa financera que treballa per a nosaltres, en el sentit de cobrir les puntes negatives de la tresoreria, doncs, són..., tenen vocació d'atracadors, per dir-ho d'alguna manera, o bé és el que creiem nosaltres, que és que no s'administra prou bé, és a dir que hi ha unes puntes d'administració insuficient que caldria escometre. Aquest pressupost no les escomet; en marca la continuïtat, des del nostre punt de vista.

Quant a inversions, hem de dir que el pressupost conté, efectivament, un conjunt d'inversions però que per la falta d'informació temporal subsisteix la lògica de discrecionalitat. És a dir,

no existeixen unes anualitats definides en funció d'uns objectius marcats al llarg del temps —no existeixen. Sí que s'expliquen les inversions de l'any en curs però no existeixen en funció d'un programa temporal. I, per tant, hem de dir que aquí trobem a faltar, justament, el factor temps —essencial en un pressupost per programes. I hem de dir també que, respecte a la inversió, seguim a més de 5 punts de la relació 1-10, que es considera normal en la relació despesa corrent - despesa d'inversió en el món sanitari. És a dir que, de cada deu pessetes o de cada cent pessetes, deu siguin per invertir en noves coses i per amortitzar allò que ja es té, estem a més de cinc punts; concretament, l'any 90 va ser 4,67 —la relació despesa corrent-despesa de capital—; aquest any és 4,75. És a dir, hem pujat. Realment, hem millorat una mica però molt poc; hem millorat un 0,8 de dècima entre 1990 i 1991. Tendència a la millora però molt petita —encara a cinc punts de l'òptim.

Cal dir que les xifres d'inversió... En principi, hem de dir un altre comentari que és que se'ls ha de posar un parèntesi pel nivell incert de realitzacions. En les inversions reals, per exemple, consten CAP que ja és un any subsegüent, diem, consten ja fa dos, fins i tot tres anys —segons ens comentaven—, que consten en un pressupost. És a dir que no és que en una població s'hagin fet tres CAP, un al costat de l'altre, sinó que és el tercer any, probablement, que no es fa la reforma prevista en aquell CAP o la creació d'aquell CAP. Conseqüentment, hi ha una taxa de realització d'inversions incerta en aquest sentit; no està clar que totes les inversions previstes es produeixin. I també el fet que els fons destinats a inversió sovint s'utilitzen per a la despesa corrent no prevista o descontrolada que apareix, i en aquell moment, doncs, es posa mà dels fons previstos de la inversió per anar cap aquí. Segurament això es produeix menys en aquests moments; segurament. Però també hem de presumir que això es produeix perquè els informes que continuen arribant al Parlament de la liquidació de pressupostos de la Sindicatura de Comptes, que l'altre dia en vam veure un, doncs, continuen apuntant cap aquí.

Tornem al tema de la seguretat que tenim o no sobre si la llei permet introduir els compromisos de la Llei d'Ordenació Sanitària o no. Nosaltres diem: els introdueix en alguna part, alguns, però no els introdueix tal com els vam dir ni tots. Per exemple, primer de tot: atenció primària. Objectiu que marca el pressupost d'enguany: 10% de cobertura addicional; diu: «I crearem entorn de vint-i-cinc i trenta centres nous». Aquest és l'objectiu per al 1991. Però, és clar, si el juny la cobertura era d'un 18% de la població, hi ha un 18% de població coberta, vol dir que el juny faltava un 82% de cobertura poblacional, que si entenem o tenim en compte que l'acord era de liquidar el problema aquest de la cobertura al 100% en sis anys, ens surt una taxa anual del 13,2, que no és el que es preveu en el pressupost. I es dirà: «escolti, resulta que la xifra de cobertura el desembre és més alta». Si agafem la xifra que ens diu el pressupost, que és un 33,89 de cobertura en aquests moments, també ens surt una xifra baixa, del 10%. Es dirà: «potser és que en els pressupostos subsegüents posarem xifres més altes». Però, és clar, coneixent-nos i tenint la historicitat dels pressupostos anteriors nosaltres tenim una certa desconfiança d'això. Malgrat això, hem de reconèixer que hi ha un esforç. I, conseqüentment, hem de donar suport a aquest esforç, però a nosaltres se'ns crea un interrogant i, conseqüentment, l'interrogant, el fem constar.

Sobre atenció socio-sanitària —segon tema de gran importància, de gran importància. Doncs, sobre això, volem citar de nou la Moció, aprovada per unanimitat, de tots els grups de la Cambra al Parlament fa un any i mig, fa més d'un any. L'acord deia que en dos anys es construïen quatre mil llits addicionals als quatre mil ja existents en matèria d'atenció socio-sanitària. És a dir que començaríem la primera part de 1991, 1991, amb tres mil sis-cents llits més dels que tenim ara —la Memòria en reconeix quatre mil quatre-cents a Catalunya. Doncs bé, si resulta que en aquests moments n'hi ha quatre mil quatre-cents, després d'un any i mig d'aquest acord, vol dir que el 91 se n'hauran de construir tres mil sis-cents més. No els hem sabut trobar en el pressupost; no hem trobat els tres mil sis-cents llits més que té el Govern l'obligació legal de construir d'acord amb aquesta premissa, i se'ns genera un segon interrogant.

I un últim interrogant —hi torno de nou—: l'impacte pressupostari respecte a la universalització de serveis, on també hi ha l'obligació legal, moral i política de fer-la el mes de gener de 1991. Hi ha un impacte pressupostari del 2,5, perquè la població —o entorn al 2,5—, perquè l'impacte entorn de la població és justament del 2,5. Conseqüentment, en termes pressupostaris no sé si serà el 2,5, però serà entorn al 2,5. Hem de pressuposar que aquest 2,5 està incorporat en el 14,7 d'increment d'aquest any. Però tampoc ho sabem segur perquè la Memòria no ho diu. Tercer interrogant important —tercer interrogant important.

Podríem continuar comentant ara l'evolució del pressupost de la Direcció General de Salut Pública, però no ho faré. Només diré, per acabar, una última qüestió. El Conseller de Sanitat ha intentat dir, recentment, que aquests compromisos possiblement no es puguin complir del tot al·legant la «missa» aquesta o la cançó cíclica que apareix: «Ens fan falta més diners». Es diu: «Ens fan falta més diners». Jo, certament, el primer que li he de dir és..., recordar les paraules del Portaveu de la majoria d'ahir, que, de manera enfàtica, de manera enfàtica, deia: «els pactes són per complir-los», i ho va dir diverses vegades, que els pactes són per complir-los.

I jo els he de dir sobre el tema de les pessetes en concret que, segurament, en el futur caldran més fons per a sanitat a Catalunya i a tot arreu, en relació amb el PIB; caldran més diners per a sanitat però hem de dir que, actualment i de cara a aquests compromisos, el Conseller disposa de molts i molts i molts fons per afrontar aquests compromisos concrets que vam establir el mes de juny. Com a mostra direm que amb menys diners per habitant que Catalunya, amb menys diners per habitant que Catalunya, per exemple, la cobertura de l'atenció primària a Andalusia és del 85%, a València del 68, a Extremadura del 60, a Aragó del 60. Catalunya, 18 el mes de juny; ens diuen ara, el desembre, 33%. Però amb menys fons per habitant que Catalunya. Malgrat tot, hem de dir que, probablement, els recursos financers que en aquests moments es tenen i la música o, d'algun manera, l'afirmació aquesta de «no hi ha diners» com a excusa per dir «no podem assumir els pactes» no és res més que una cortina de fum per amagar una altra realitat, que és la incapacitat o la dificultat —no diré incapacitat perquè sembla molt gruixut—, la dificultat de posar solució a les pròpies limitacions de l'administració sanitària en la vessant de la despesa.

Tot això ens porta a la consideració que els problemes de gestió de la sanitat catalana se situen, fonamentalment, al costat

de la despesa i el fet ho demostra, que, malgrat els acords puntuals en matèria de finançament i els problemes...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Font, senyor Font, si es posa de costat no veurà mai la llum vermella, eh?

El Sr. FONT: Doncs, miri, ja l'he vista ara, senyor President, i acabo amb dues frases més, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. FONT: ...que, malgrat els acords en matèria de finançament, els problemes de fons subsisteixen. És un pressupost gran, 380.000 milions, 14,7 d'increment respecte al 90; té un pes relatiu respecte al conjunt del Pressupost de la Generalitat molt important, una tercera part, entorn a la tercera part, i, consegüentment, hem de dir nosaltres un gran marge de maniobra, que amb la decisió política adequada i la voluntat política de fer-ho, segurament podria permetre millorar considerablement alguns dels aspectes que més ens preocupen.

Consegüentment, i dit això, ens sembla..., ens ha semblat que era prudent i lògic i consegüent amb les nostres actuacions en matèria de política sanitària presentar aquestes esmenes de totalitat, que demanem a la resta de grups que hi donin suport.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. El Grup Socialista encara té dues esmenes més en aquest Departament: la 363 i la 366 seran defensades pel senyor Brunet; té la paraula. (Pausa.)

El Sr. BRUNET: Senyor President, senyores i senyors diputats, haig de confessar que aquest any hem estudiat amb apassionament el pressupost del Servei Català de la Salut —esmena 363—, del qual demanem el retorn, i el pressupost de l'Institut Català de la Salut —esmena 366—, que també en proposem el retorn al Govern. I l'apassionament venia per la novetat importantíssima com era que estem parlant del pressupost del Servei Català de la Salut; és a dir que el Govern ens proposa el naixement pressupostari del Servei Català de la Salut. A títol de mètode, vull advertir que, evidentment, sabem que vostès no acceptaran aquestes esmenes de retorn. La tècnica reglamentària en què m'estic movent m'imposa que el debat pugui ser ric, no obstant això agraeixo la presència del Conseller Trias en aquest debat, probablement, el doctor Colomines no em respondrà aquests temes, quedaran en el *Diari de Sessions*, i sí que m'agradaria i sollicitaria que, ja que avui no ens ho aprovaran, sí que les preguntes que farem o els comentaris que farem entorn els pressupostos poguéssim debatre-ho al llarg de l'exercici perquè en l'exercici proper el Servei Català de la Salut tingués un pressupost adequat. Dic això, senyor Conseller, ho dic seriosament, ho dic en un moment pensant..., no, que estem parlant d'un servei sanitari que, com vostè sap, arreu d'Europa hi ha recursos escassos i totes les autoritats públiques estan estudiant a través d'informes especialitzats: Gran Bretanya, *Mistress Thatcher*, que ja ha caigut, però hi ha un informe; Holanda; a Espanya, Comissió Abril Martorell i Servei Català de la Salut, com després també explicaré i donaré la versió que els socialistes donem a aquesta pretesa amagada Comissió d'Estudi del Servei Català de la Salut... Per tant, amb aquest enfocament metodològic faré les meves paraules.

Bàsicament, aquest apassionament ha acabat en una decepció, que és la prova que presentem el retorn, i resumiré la nostra consideració en tres grans blocs. El primer d'ells: entenem que el Servei Català de la Salut és importantíssim, però el naixement

pressupostari ha estat mal plantejat; s'hagués pogut fer molt millor. El segon gran ordre de consideracions: independentment que hagi nascut el Servei Català de la Salut, farem un comentari a la globalitat del Pressupost, és a dir, el document que se'ns ha presentat a la nostra consideració i vull dir, també, metodològicament, que jutgem el document rebut, no les intencions i treball que sabem que fa el Departament, però nosaltres tenim únicament per a l'anàlisi la documentació rebuda. I, en tercer lloc, si tinc temps i el President és generós, parlaré d'aspectes més sanitaris puntualment amb alguns indicadors.

Entrant en el primer bloc de temes: per què ha estat mal plantejat el naixement pressupostari del Servei Català de la Salut? Primer punt —parlaré de cinc consideracions, des d'aquest punt de vista. El primer punt: pel cantó dels ingressos.

Cal dir que a les memòries hi ha un ball de 10.000 milions de pessetes en l'estructura d'ingressos, segons els quadres. Nosaltres hem esbrinat i probablement respongui al fet que vostès, per primera vegada, posen en l'estructura d'ingressos —com després explicaré— la salut mental, que ho financen organitzacions territorials. I, d'altra banda, per la venda de béns i serveis a la iniciativa privada per part dels centres del Servei Català de la Salut o de l'ICS. Probablement no es creuen molt que això es produeixi; podria ser que en altres quadres un altre funcionari hagués considerat això en el cas que no es produís i faria que rebaixaria els 10.000 milions. No ho sé, és una pregunta que queda enlaira: és de to menor però important. Són 10.000 milions, probablement hi ha algun departament de la Generalitat que no hi arriba.

La dimensió pressupostària del Servei Català de la Salut representa un 97% del pressupost del Departament. Creix, o bé un 14,8, si té 10.000 milions menys, o si té 10.000 milions més, un 16,2%; per tant, superior en els dos casos al creixement mitjà del Departament. Representa, el Servei Català de la Salut, el 33% del Pressupost de la Generalitat comptant-hi la participació dels ajuntaments; en el cas que la traïessin —que, probablement, seria més útil— ens anem a un 38% del Pressupost. Per tant, estem parlant de la gestió d'un important nivell de recursos de la Generalitat de Catalunya.

Segona aproximació que vull fer: estructura d'ingressos. Segons la Memòria, que suposo que ha elaborat el Departament de Sanitat en col·laboració amb el Departament de Finances, hi ha uns quadres que diu que els ingressos del Servei Català de la Salut provenen de tres orígens: l'Administració central, l'Administració local i la venda de producte de béns i serveis. L'Administració central paga o finança el Servei Català de la Salut a través de dues maneres: la gran majoria, que és un 97,6%, a través de la Seguretat Social; un 1% el Ministeri de Sanitat, a través..., perdó, un 0,6 el Ministeri de Sanitat, a través de programes específics, xifra menor però important des del punt de vista de la partida que va posada; l'Administració local aporta un 1% —m'hi he referit abans, 3.500 milions de pessetes que diu que ho porten les Administracions territorials, no sabem quines perquè a les memòries no es diu, imaginem que, bàsicament, és la Diputació de Barcelona—, i, finalment, la resta per venda de serveis. L'Administració de la Generalitat no posa un duro en el finançament del Servei Català de la Salut, per tant el financen —resumeixo—, bàsicament, les Administracions central i local. No hi ha ni una xifra simbòlica que representi l'esforç

que dels ingressos generals de la Generalitat vagin al Servei Català de la Salut.

Tercer ordre de consideracions. La transferència de l'INSA-LUD al Servei Català de la Salut per a aquest any és menor en uns 25.000 milions de pessetes al que vostès pressuposten com a ingressos. Probablement, la resposta serà que és que calculem que la liquidació de l'any passat arribarà a aquesta xifra. Això es pot permetre —després m'hi referiré més extensament, o ara mateix—, però imaginem que no es produís —per una millora que tots esperem de gestió, imaginem que no es produís—, llavors tindríem un problema de tresoreria fumut.

I vaig al quart ordre de consideracions. Si agafem el compte compensatori, estudiat per la Sindicatura de Comptes l'any 88, l'ICS devia 27.000 milions de pessetes. Evidentment, és diferent el dèficit que presenten vostès a la liquidació provisional del 89, 23.000 milions, i el dèficit del primer semestre del 90, 18.000 milions. Si suméssim, que no són exactament les mateixes coses, però si suméssim aquestes xifres donaria una xifra entorn..., superior als 69.000 milions de pessetes. Aquí no em preocupa tant la quantitat com la tendència. Amb les dades que tenim de la participació en la liquidació dels pressupostos, que s'haurà de sumar al compte compensatori, i la liquidació dels pressupostos de vostè en l'exercici 89 i 90, ens dona que es produeix i apareix un dèficit que ningú pot pagar. Aquestes són les nostres xifres, estan a la disposició del Departament i de la majoria i les podem considerar. Però aquest és el nostre estudi sobre aquesta qüestió.

Passo ara a la banda de les despeses. Què fa el Servei Català de la Salut? Fa, bàsicament, tres coses: una, finança en un 43% l'Institut Català de la Salut; per tant, delega la gestió a l'Institut Català de la Salut i es reserva per a ell, directament, funcions d'agència pressupostària o finançadora, com són: paga concerts, compra serveis sanitaris per un 36%, paga receptes mèdiques per un 15%, i finança la inversió en entitats alienes en un 1,64%, 6.309 milions. Aquí volem dir el següent: que pel que fa referència a concerts i a finançament de les entitats alienes, la seva inversió, no s'indiquen els destinataris ni la distribució comarcal o territorial ni les finalitats, dintre de la primària i de l'atenció especialitzada a què es dedicaran aquestes quantitats. No presenta memòria justificativa de les subvencions aquestes, que, des del nostre punt de vista, això ve requerit per llei. Ahir el senyor Escudé —que ara no hi és— deia que no feia falta, perquè no cal, perquè hi ha una normativa general, però vostès en la part estrictament del Departament, que és la Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària, presenten la memòria justificativa de les transferències de capital que fan a l'entorn de 2.800 milions de pessetes. Demanem nosaltres, com a mínim per poder estudiar i opinar sobre el que pretenen, no solament volem saber-ho nosaltres sinó el Grup que els dona la majoria, i en un tema que és important afinar, demanem, simplement, la memòria del que pensen dedicar-hi, aquestes transferències de capital que superen el doble de les que fa a través del Pla de reordenació hospitalària la Direcció General d'Ordenació i Planificació.

Evidentment, no ens podem pronunciar ara sobre presumpcions i notícies fragmentàries que tenim perquè seguim la realitat però veiem que en el document pressupostari no hi és. I si hi fos ens pronunciaríem, probablement, en una direcció o en una altra. Voldríem pronunciar-nos positivament, constructivament,

cosa que no podem fer i assenyalem que manca aquesta informació.

D'altra banda, aquí vull dir que ahir, llegint els diaris, ens assabentem de què fa el Servei Català de la Salut, i salutem, evidentment, un consorci mixt que fa la Diputació de Girona i el Departament; ens sembla magnífic, però ens sembla que és molt estrany que els 300 milions que el Secretari General Tècnic diu que aniran a l'Hospital de Santa Caterina, hem analitzat la informació i no apareix l'Hospital de Santa Caterina ni en transferències corrents ni en transferències de capital. Ens sap molt greu que ens n'hàgim d'assabentar pel diari, molt respectable, però entenem que aquest Parlament es mereix poder veure les intencions del Consell Executiu durant l'any 91.

En un tercer ordre de consideracions del Servei Català de la Salut —ja vaig dir-ho ahir i no m'estendré—, vostès el presenten —ho salutem— però no han fet encara els òrgans de direcció i de participació. Per tant, no sabem a qui podem demanar responsabilitats de la gestió, no sabem quina participació democràtica hi haurà d'aquesta despesa perquè el Consell General de l'ICS té un treball acotat en el 43% del Pressupost, i, per tant, suggeriríem, recomanaríem —vam fer una moció..., una esmena ahir que vam perdre—, però suggeriríem que presentessin, ràpidament, aquests òrgans de direcció i participació.

Quart ordre de consideracions. Què farà el Servei Català de la Salut? Esmento: vam presentar una proposta ahir —que no costava res d'aprovar— sobre la realització del pla de salut de Catalunya. El Conseller ho ha dit diverses vegades, no obligava a res amb els mateixos diners i quedava molt bé haver-ho posat encara que fos repetir el que deia la Llei d'Ordenació Sanitària, però la Llei d'Ordenació Sanitària també deia presentar el Servei Català de la Salut, que s'hagués pogut dilatar en el temps. Per tant, si es presenta és útil dir que el pla de salut estaria bé, que, com que no hi és, hagués constatat. No hi ha un pla de sanitat ambiental i salut pública; hi ha un acord recent entre les administracions autonòmica i local —que celebrem— i això seria un bon instrument. No hi ha encara, tot i que l'Honorable Conseller ho va explicar que es faria en la presentació de la Llei que he esmentat, no hi ha encara el programa català «Estratègia i salut per a tots l'any 2000», que permetria quantificar el que demanava el senyor Pont anteriorment. I, a això m'hi he referit anteriorment, què fa el Servei Català de la Salut o què és? Aquí, la Memòria..., aquesta és la memòria que són seixanta planes que presenten per un terç de les despeses del Departament, diu: «D'altra banda, en l'àmbit de l'organització interna el Servei Català de la Salut, un cop definida la seva estructura orgànica, haurà de determinar els procediments necessaris per tal d'assumir el desplegament de funcions que li ha estat assignada per la llei corresponent.» I, d'altra banda, no he vist publicat en el DOGC —però sabem que existeix— una comissió d'experts que té per encàrrec estudiar quina serà la línia estratègica d'actuació —i, probablement, d'essència— del Servei Català de la Salut i estava en el tràmit recentment d'encarregar a uns experts consultors un estudi que els permetés concretar i prendre decisions. Per tant, vol dir que, d'alguna manera, no hi ha una claredat ni en els documents ni en el que coneixem de vostès respecte cap on anirà el Servei Català de la Salut i què serà.

Passant al segon gran bloc de consideracions al qual em referia, hi ha el document pressupostari. Vostès podrien dir: «Miri, és poc important el Servei Català de la Salut i l'Institut

Català de la Salut; l'important és la suma dels dos: ja anirem veient què passa.» Bé, anant veient què passa, a l'estructura d'ingressos vull esmentar aquests 25.000 milions que vostès no justifiquen, veurem què passa en la liquidació. Quant a despeses «Quotes patronals» i «Farmàcia»: són dues partides que el pressupost que posen vostès per al 91 ha estat superat per la liquidació de l'any passat i calculem nosaltres que necessitaran, amb una diferència molt conservadora, uns 37.000 milions de pessetes per poder cobrir aquests dos capítols «Quotes patronals i farmàcia». Em puc equivocar; la Sindicatura de Comptes, d'aquí un any i mig, probablement, ho dirà, i la liquidació abans, provisionalment.

Segon capítol de despeses importants: inversions. Posen 11.800 milions de pessetes a l'Institut Català de la Salut, al marge de les transferències de capital. És important, però el que ens preocupa a nosaltres és: la realitzaran o no? La sèrie de realització d'inversions, el període 85, 86, 87, 88, és 49,4, 70,36, 74,69 i baixa al 54,05 l'any 88, que és l'últim estudiat per la Sindicatura de Comptes. Per tant, inferint del passat tenim poca confiança que ens facin aquestes inversions. No se'ns demostra a la documentació rebuda que això es pugui fer.

Personal: a la Memòria que va presentar el Consell General de l'ICS l'increment de personal era del 17% i a la memòria que ens presenten a nosaltres ha baixat a l'11,73%. Si allí ja es veia difícil com podrien complir els compromisos de la mesa sectorial de sanitat, posar en funcionament els equips d'atenció primària, aplicar el conveni 90 de l'Institut Català de la Salut i l'homologació salarial, que apareix a la LLOS, veiem difícil que amb aquest increment de l'11,73, que, en realitat, és un 2,24, que això es pugui conjuminar, dificultats que estem disposats a tractar en el proper any.

Concerts: no m'hi estendré. Vostès no expliquen com es distribueixen els concerts en la primària. Per exemple, per no dir, no sabem amb la documentació el transport sanitari, la rehabilitació, la radiologia, els laboratoris d'anàlisis clíniques, quina és la informació.

Per tant, conclusió d'aquest segon gran bloc: entenem nosaltres que no compleixen, entre altres, els principis d'universalitat, principis d'especialitat, temporalitat, del pressupost brut i d'especificació —que no cal que expliqui per qüestió de temps.

Finalment, en el tema d'objectius de salut pròpiament dits: relació amb els ajuntaments, en *planning* familiar, salut laboral, salut pública, laboratoris de salut pública, no-compliment dels acords d'inversió a Prats de Lluçanès i Sant Boi, per exemple, que no ens van admetre en l'estat de despeses. Són elements que cito, no-admissió del programa de sanitat ambiental i salut pública; no apareix en la documentació un esforç decidit de col·laborar en aquesta funció de la sanitat, que és la salut pública. Salut mental: hi ha 6.000 milions de pessetes; assenyalen que vostès, si se li resten 3.500, aporten diners però no expliquen què pensen fer en salut mental ni com ho organitzaran. Recerca oncològica: quant a recerca oncològica no trobem que hi hagi una dotació pressupostària que vam perdre en l'estat de despeses i cito això, simplement, com a indicadors de temes de sanitat. De l'aplicació de la universalització, ja se n'ha parlat anteriorment. Insuficiència renal crònica: l'Associació de malalts estan, diguem-ne, poc contents, en el sentit que no poden col·laborar amb el Departament a l'hora d'explicació, d'educació sanitària respecte a les tasques que porten a terme. Quan

vulguin els representants de la majoria, els podrem donar més detalls.

Finalment, primària. Primària —i no em puc estendre més perquè el senyor President m'ha posat el llum vermell—: hem fet un petit estudi i veiem que a l'atenció primària la despesa per càpita a les comarques i als municipis en què vostès tenen majoria relativa en els municipis és més alta que a les comarques i als municipis on les forces d'esquerra tenen una representació més alta. Això també ho podem cotejar quan vostès vulguin.

Per tant, en conclusió: amb la documentació que vostès ens han proveït no ens queda més remei que sol·licitar el retorn dels dos pressupostos del Servei Català de la Salut i l'Institut Català de la Salut perquè el Grup de la majoria i el Departament de Sanitat tinguin l'amabilitat de donar-nos tota la informació perquè tant el Grup de la majoria com la resta de grups d'aquesta Cambra, en un tema tan delicat com la sanitat, que no s'hi poden fer demagògies, perquè les xifres són importantíssimes, és fonamental conèixer què pretén el Govern de torn durant un any pressupostari perquè al final de l'any puguem explicar a la població amb serietat i sense demagògia en què s'ha complert i en què no i perquè puguem enriquir i evocar sanitàriament també la part econòmica de la sanitat, que té un important cost.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Brunet. El Grup d'Iniciativa té quatre esmenes; per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Acumularia la 357, 64 i 69 i retiraria la 360.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La Sra. FABIAN: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'any anterior, millor dit, el mes de maig passat, en la defensa de l'esmena a la totalitat del Pressupost del 90 que presentàvem al Departament de Sanitat el Grup d'Iniciativa, vaig començar la meua intervenció fent una reflexió sobre els diners que l'Estat espanyol dedica a la sanitat, des del nostre punt de vista insuficients, i la forma en què condiciona a les comunitats autònomes l'actual model de finançament. I deia que a les comunitats autònomes amb un important àmbit de competències de protecció social transferides es produeix una distorsió greu, motivada pel fet que l'Administració que gestiona les prestacions —la comunitat autònoma— no té cap instrument d'intervenció en la recaptació dels fons del seu finançament ni en l'ordre de prioritats de la despesa que són marcades pels pressupostos generals de l'Estat. Deia també que la dependència de les comunitats autònomes dels pressupostos globals elaborats pel Ministeri de Sanitat és total. La tendència a elaborar pressupostos a la baixa, amb desviacions de la seva execució properes al 20%, la manca d'instruments àgils en l'actualització d'aquests pressupostos són altres dels greus problemes d'aquest model de finançament. En aquest sector, l'escassa despesa sanitària i un deficient sistema de finançament autonòmic ocasionen greus problemes de gestió.

Els referia llavors i els recordo ara que el Govern de la Generalitat és corresponsable també d'aquest model, especialment després dels acords signats el 28 de febrer de 1986 amb el Govern i el Consell Executiu. Aquest any tot això ha estat reconegut i ratificat pel Conseller senyor Trias quan ha presentat els

pressupostos de 1991 davant els mitjans de comunicació, que encapçalaven la notícia amb rètols com «Sanitat presenta un pressupost irreal per al 1991» o bé «Xavier Trias critica el maquillatge dels pressupostos dels Departaments de Sanitat». I té raó el senyor Conseller quan parla de pressupostos irreals i maquillats.

Si observem el capítol 1, veiem que les dades dels darrers anys mostren que el Pressupost aprovat conté una desviació estructural prèviament corregida de l'ordre del 50%. Pel que fa a 1991, la desviació prevista, extrapolant dades dels darrers anys, podria ser de l'ordre de 9.000 milions de pessetes. Quant a la despesa de farmàcia, l'evolució pressupostària dels darrers anys permet afirmar que 1990 es tancarà amb una despesa farmacèutica no inferior als 70.000 milions de pessetes; xifra que el Conseller també reconeixia en les seves declaracions. I jo afegiria que l'any 91, si no existeix un canvi substancial en les mesures de control, pot ser —aquesta despesa— de 83.000 milions de pessetes. L'avantprojecte presentat és de 55 milions de pessetes i, per tant, el dèficit, prèviament corregit, de l'ordre de 28.000 milions de pessetes. Només aquestes dues partides generen un dèficit de 37.000 milions de pessetes, que en el moment d'aprovar-se el Pressupost, ara mateix, avui, ja és assumit per part dels responsables de la Conselleria de Sanitat. Per tant, sí, senyor Conseller: pressupostos irreals i maquillats. I comprendran vostès que és molt difícil per a un diputat, en aquest cas una diputada, analitzar pressupostos d'aquesta mena i molt més difícil donar-los un vot favorable.

Diu el senyor Conseller que la despesa de farmàcia creixerà el 13%, a causa del creixement dels preus dels medicaments per la tendència a receptar productes més cars, perquè hi ha més receptes i perquè hi ha un preocupant —i són paraules de vostè— increment de l'ús de les receptes dels pensionistes, que permeten obtenir, gratuïtament, els medicaments. Segons el senyor Conseller, aquest fenomen és fraudulent perquè no coincideix l'increment d'aquestes receptes amb l'increment de pensionistes. També aquí li dono la raó, senyor Trias. En dades que nosaltres tenim, a la província de Barcelona, els darrers anys, entre el 88 i el 89, hi ha un col·lectiu de professionals que prescriuen més de 20 milions de pessetes l'any i s'ha donat casos de professionals que prescriuen 4 milions de pessetes el mes.

Però, més enllà de la urgent regulació per part del Ministeri de Sanitat i del llistat de productes exclosos, el Departament de Sanitat hauria d'incrementar les mesures de control per evitar aquesta hemorràgia financera i aquest frau que el propi Conseller admet.

Arribat aquest punt, quan es comprova que les crítiques que any rere any, les crítiques o els arguments que any rere any el Grup d'Iniciativa per Catalunya fa respecte als pressupostos de la Conselleria de Sanitat són reconeguts públicament pel Conseller de Sanitat en forma de queixa i lamentació, cal preguntar-se si és que el senyor Conseller està convençut que ell no pot fer res, que ell ni el Govern al qual pertany no té res a veure amb aquesta situació. Si creu que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya no dona altres possibilitats amb el sistema de finançament i, per tant, que s'ha utilitzat la Constitució i l'Estatut en el seu límit de possibilitats; si tal determinisme ha envaït l'ànim del senyor Conseller de Sanitat, no sé ni se m'acut com es pot convèncer els ciutadans de Catalunya perquè els seus impostos financin l'Administració autonòmica. Jo crec en el seny dels

ciutadans i crec que volen l'autonomia per incrementar l'eficàcia i el benestar de la població, no tan sols perquè els documents portin rètols de l'Administració catalana. No té, des del meu punt de vista, raó de ser un govern autonòmic que no tingui el convenciment que pot i vol governar i que no deixi d'utilitzar les seves energies a plànyer-se de Madrid, sobretot en una conselleria on sembla que les relacions amb Madrid són molt bones. També estem llegint a la premsa les amoretes que el senyor García Vargas li dedica al senyor Trias. Si s'estimen tant, per què no són capaços d'arribar a acords que millorin la situació actual de la sanitat?

Però, tornem al pressupost. L'increment del pressupost sanitari per al 1991, que és, en termes homogenis, del 16,23%, si es comparen els pressupostos inicials del 90 i del 91, però que tot just supera el 6% si es compara el pressupost del 91 amb la liquidació prevista per a l'any 90, és, des del nostre punt de vista, totalment insuficient per encarar la posada en funcionament del Servei Català de la Salut. Cal recordar que el febrer del 1991 ha d'estar completat el procés d'universalització de l'assistència sanitària a tota la població catalana. Així mateix, l'any 91 és el primer any que s'ha de començar a aplicar l'homologació professional i laboral del personal de la XHUP, que nosaltres vam votar no tant perquè ho proposés el senyor Conseller, sinó perquè estem convençuts de la seva justícia. I això, necessàriament, comporta una major despesa en els concerts hospitalaris, grup 02, del capítol 2.

El senyor Trias ja ha manifestat, o almenys així ho he llegit jo a la premsa, que els concerts de l'any 91 no podran incrementar el necessari per aconseguir aquesta equiparació. En el mateix àmbit l'ampliació de la cobertura socio-sanitària a la població catalana requereix l'aportació de recursos al programa «Vida als Anys». El pressupost no contempla diners per a la implementació de les estructures intermèdies del Servei Català de la Salut, com per exemple la regió, o bé, senyor Conseller, jo no he sabut trobar-los. No contempla, tampoc, la dotació pressupostària per a l'elaboració del Pla de salut a Catalunya i tampoc es dota de diners la implantació de la salut buco-dental a les àrees bàsiques.

Per tant, el pressupost presentat pel Departament de Sanitat és, des del nostre punt de vista, absolutament insuficient per donar compliment als mandats previstos a la Llei d'Ordenació Sanitària. No els estranyi, doncs, que no puguem donar suport a uns pressupostos que impedeixen complir una llei aprovada per aquest Parlament. Les lleis es fan per complir-les i el Govern és el primer obligat a fer-ho.

Aquest pressupost representa una insuficiència de recursos per aprofundir en la reforma sanitària. L'increment del 17,25% previst en el capítol 1, encara que aparentment sigui important, en realitat és inferior, perquè des dels nostres càlculs seria solament el 15,19% sobre el pressupost liquidat de 1990 —sempre, senyor Conseller, amb la precarietat de l'estimació que nosaltres som capaços de fer—, i no permet abordar els compromisos de política de personal que té el Departament de Sanitat: compromisos de cobertura de places vacants, del suplement de *cupos*, interinatges, eventuais, que formen part dels acords de la mesa sectorial de sanitat; posada en funcionament dels equips d'atenció primària que donin cobertura a les més de trenta àrees bàsiques de salut, que existeix el compromís de crear, acords sindicals en relació amb la consolidació del deute social dels

darrers anys en la revisió de 1990 i l'increment salarial previst per al 1991.

En el mateix sentit hem de dir que l'evolució de les despeses en inversió dels darrers anys deixa palès que el Departament de Sanitat desenvolupa una política d'inversions absolutament mi-sèrrima des del nostre punt de vista, ja que els darrers anys la tònica ha estat executar només entre el 40 i el 60% del pressupost d'inversions aprovat. Malgrat els compromisos assumits per al 1990, l'evolució de les dades sembla ser la mateixa, per tant, cal confirmar que la política d'inversions de sanitat condici-ona, des del nostre punt de vista, negativament qualsevol re-forma seriosa de la sanitat a Catalunya. Diem i afirmem que hi ha una insuficient dotació de recursos, però la plasmació d'una incorrecta política sanitària pressupostària no només és conse-qüència d'una insuficiència de recursos, sinó també d'una inco-rrecta utilització dels que es disposa.

El Pressupost d'enguany, previst inicialment en 383.446 mi-lions de pessetes, pot acabar confirmant-se, amb la tendència dels dèficits estructurals programats i pressupostats, entre 420 i 425.000 milions de pessetes. Aquesta és una xifra que hauria de permetre una major i millor utilització dels recursos. Al nostre entendre, les principals polítiques de control i contenció de la despesa haurien d'afectar béns i serveis, concerts extrahospita-laris, lliuraments per desplaçaments i farmàcia. En l'àmbit dels concerts extrahospitalaris, i, malgrat els objectius que des de 1986 vénen apareixent en els diferents pressupostos, la despesa continua disparant-se amb increments del 22% el 88 i del 20% el 89. Cal destacar el descontrol en els anomenats centres poli-valents, amb una variació del 31,78% en dos anys, entre el 88 i el 90, i l'increment desmesurat en laboratoris, un 107,4% entre el 88 i el 9, i en radiologia un 58,6%. Punt i a part mereixen les dades del transport sanitari, amb més de 50% d'increment en els dos darrers anys i amb una despesa prevista per al 1990 de 2.742,4 milions. Mostra del descontrol en aquest programa és la unitat de litrotrícia, on, malgrat un 20% de reducció en la tarifa de 1990, el pagament de l'Institut Català de la Salut està en un 30% per sobre del preu real, i les despeses fetes en aquesta uni-tat entre el 88 i el 90 permeten dotar el Servei Català de la Salut d'aparells suficients per cobrir totes les regions sanitàries.

Senyor Conseller, senyores i senyors diputats, des del nostre punt de vista sí que és possible fer política sanitària a Catalu-nya, i sí que es pot fer millor política sanitària, i, perquè estem convençuts d'això, presentem aquesta esmena a la totalitat, de la qual demanem el vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Resta a l'Agrupació parlamentària del CDS la defensa de les seves es-menes a aquest Departament, esmenes 358, 365 i 367..., i 359.

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable President, il·lustres se-nyores i senyors diputats, el primer que cal destacar en abordar la sanitat a casa nostra és l'absència d'autonomia financera: la recaptació es continua fent des de Madrid, amb una estructura administrativa ineficaç, que fa crear organismes sense cap mena d'autonomia. La nostra Agrupació parlamentària ha acumulat les esmenes de la Conselleria de Sanitat a les de l'Institut Cata-là de la Salut i el Servei Català de la Salut, perquè la pràctica totalitat d'ingressos, els 381.000, aproximadament, milions de pessetes que integren el pressupost de la Conselleria, i que rep-resenta un increment respecte a l'any anterior del 14,6%, dels

quals es traspassen, aproximadament uns 369.000 milions, a l'Institut Català de la Salut, que representa un increment, res-pecte a l'any anterior, també, del 14,5%. I també hem demanat l'acumulació d'aquestes esmenes perquè l'any 1991 es posa en marxa el Servei Català de la Salut, sense que tingui un reflex clar en els pressupostos, la qual cosa ens fa dubtar seriosament de la seva futura eficàcia.

L'increment pressupostari abans esmentat per a l'any 1991 en sanitat és clarament inferior a l'increment del pressupost de sanitat de l'any 1990, en què vostès incrementaven els pressu-postos en un 19,3%, és a dir, estem gairebé 5 punts per sota de l'esforç pressupostari fet l'any anterior. Seguim, doncs, amb una participació de la despesa sanitària, amb el PIB molt per sota del que és la mitjana europea, de la qual cada any ens anem allunyant. Les inversions totals en utilitats i edificis per a aquest any se situen en 20.000 milions de pessetes, la qual co-sa representa un increment del 17,6% respecte a l'any 1990, amb un percentatge d'inversions sobre el total de la despesa que és per al 1991 del 5,28%, mentre que l'any 1990 era del 3,9%.

El percentatge d'increment de les inversions continua essent molt baix, sobretot tenint en compte que s'hi engloben les repo-sicions, que són inversions previstes que no milloren ni la capa-citat, ni la qualitat dels serveis sanitaris en termes generals, i, això sí, han de restar les actualitzacions de preus d'inversions anteriors, amb la qual cosa ens quedem amb un percentatge d'increment de les inversions reals d'un 3,1% dels pressupos-tos, xifra totalment inadequada al que és la realitat sanitària de Catalunya. És a dir, aquest 5,28% d'increment de les inversions és fals; si es dedueix l'increment de cost de la vida i les revi-sions de preus veiem que se situa en un 3,1% del total dels pres-supostos, xifra que s'allunya dels termes reals, de l'incial 5,28%.

En programes sectorials vostès tenen previst gastar 358 mi-lions de pessetes, la qual cosa representa un 8,5% d'increment per a l'any vinent. Dins d'aquests programes sectorials, vostès destinen, però, tan sols 22 milions al programa CRONICAT, de malalties cardíaco-vasculars, és a dir, un irresponsable increment si tenim en compte que aquestes malalties constitueixen la pri-mera causa de mort al nostre país.

L'increment global en programes sanitaris, el 8,5%, és clara-ment menor que l'increment dels pressupostos, que se situa en un 14,6%, però, a més a més, aquest increment és poc equitatiu, per no dir força irracional: mentre es deixen molts programes sense cap mena d'increment, altres pugen per sobre de la mitja-na. En uns pressupostos on es dedica al Programa d'Atenció Oncològica tan sols 10 milions de pessetes, xifra no tan sols ri-dícula sinó preocupant, tenint en compte que aquestes malalties constitueixen la segona causa de mort en el nostre país.

La nostra Agrupació parlamentària ha presentat una Proposi-ció de Llei per tal que es creï l'Institut Català d'Oncologia, or-ganisme que existeix a tots els països del nostre entorn, i vostès es neguen a la creació d'aquest Institut, absolutament necessà-ria per afrontar una problemàtica molt greu, tant des del punt de vista sanitari com social, i que genera despeses molt importants, com és imprescindible ampliar i potenciar el Pla d'Atenció On-cològica. A vostès, evidentment, no els interessa la lluita contra el càncer.

A campanyes sanitàries es destinen 805 milions de pessetes, sense massa èxit: després de deu anys de Govern conservador

no han aconseguit no ja disminuir sinó tan sols estabilitzar el consum de tabac i de l'alcohol.

Pel que fa al pla de reordenació hospitalària, baixen sensiblement els fons destinats a hospitals municipals: de 967 milions es passa en aquest pressupost a 795 milions de pessetes, i és clarament insuficient l'increment d'1,38% dels fons destinats a hospitals i institucions sense ànim de lucre: 1.593 milions de l'any 90, 4.615 milions de l'any 91.

Sorprèn, d'aquests pressupostos, sense que el Govern es prengui la molèstia de donar-nos cap mena d'explicació, que no es dediqui cap partida pressupostària —ni un pesseta— per al Consorci Hospitalari de Barcelona, ni per a l'Hospital de la Santa Creu i Santa Pau.

Seguim amb un increment absolutament immoderat de despesa de farmàcia, 55.000 milions de pessetes, que representa un 10% d'increment sense poder, de cap de les maneres, esbrinar quina és la despesa real per a aquests conceptes.

Per concloure, seguim amb una Conselleria incapaç d'aconseguir un finançament adequat a les necessitats que en sanitat té Catalunya; seguim amb un Govern incapaç d'aconseguir autonomia financera en aquesta matèria, i tornem a denunciar, un cop més, la irresponsabilitat política del Govern en els traspassos de sanitat: amb vostès al davant de la sanitat mai podrem gaudir d'autonomia sanitària i financera. Seguim sense tenir una política de sanitat, vostès practiquen una política d'anar fent, sense definir objectius sanitaris clars, incapaços de contenir la despesa en farmàcia, incapaços de portar a terme uns esforços seriosos en formació continuada, i tot això es manifesta en el pressupost, un pressupost on l'increment real és inferior al de l'any 1990, un pressupost on el percentatge de noves inversions en termes reals —no de reposicions— és ridícul; un pressupost on les campanyes de prevenció de malalties o la rehabilitació segueixen totalment excloses, etcètera.

Per tot això, senyor President, senyores i senyors diputats, l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social mantenim l'esmena de retorn.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors diputats, quantes esmenes tinc? (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Tinc la temptació d'enganyar-lo, eh?, però en té una, dues, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou, deu, onze, dotze, tretze, catorze.

El Sr. COLOMINES: Quin temps em toca?

El Sr. PRESIDENT: Doncs, li toquen uns seixanta minuts, però...

El Sr. COLOMINES: Això amb les rebaixes de Nadal...

El Sr. PRESIDENT: Bé, amb les rebaixes...

El Sr. COLOMINES: Senyores i senyors diputats, la Llei d'Ordenació Sanitària, aprovada el 14 de juny d'aquest any, en aquest Parlament, en el seu capítol setè configura el règim financer pressupostari i econòmic del Servei Català de la Salut. Com que la Llei fa coexistir el Servei Català de la Salut amb l'Institut Català de la Salut, l'entorn dels recursos econòmics es veuen configurats, a més del pressupost propi del Departament, amb el pressupost del Servei Català de la Salut i el de l'ICS.

Aquest fet ha produït una configuració pressupostària que ha fet que moltes de les esmenes tradicionals que any rere any es

plantegen aquí, i que plantegen alguns grups parlamentaris, a cop d'ull puguin semblar raonables. Per exemple, quan sempre es demanen arguments i augments a l'ICS per a inversions, resulta que aquest any l'import total de l'ICS és, a 1991, el 50% inferior al de 1990, i és evident que no hi ha tal reducció. Passa que l'import —i això és el que s'hauria d'haver vist— és a una part del capítol segon, del capítol quart i del capítol setè del Servei Català de la Salut. La suma total representa no una disminució, sinó que representa un augment del 16,23%.

Voldria explicar breument tot això. El Servei Català de la Salut és un ens públic configurat per tots els centres, tots els serveis i tots els establiments sanitaris de Catalunya. Li corresponen per llei les funcions de gestió, d'administració, les funcions d'ordenació, de programació i d'avaluació sanitàries, socio-sanitàries i de salut pública, així com la distribució dels recursos econòmics a efectes del finançament. El Servei Català de la Salut s'estructura territorialment en regions sanitàries, en sectors sanitaris i en les àrees bàsiques de salut.

L'Institut Català de la Salut, per la seva banda, rep del Servei Català de la Salut els crèdits necessaris per al finançament dels serveis i prestacions sanitàries que el Servei Català de la Salut ofereix a la població mitjançant els centres de l'Institut Català de la Salut. Aquesta filosofia global configura, doncs, tres pressupostos —com he dit abans—: el del Departament de Sanitat, el del Servei Català de la Salut i el de l'ICS, com han previst molt bé i ho han defensat independentment els del Grup Socialista.

Per tant, queda en mans del Servei Català de la Salut, en relació amb l'antiga estructura sanitària de l'ICS, l'administració dels concerts, les prestacions farmacèutiques i ortopèdiques, els desplaçaments, les noves inversions, les noves accions, sobretot, les subvencions corrents i de capital, a més de les pròpies despeses. I en canvi, l'ICS gestiona un pressupost de continuïtat dels centres propis de la Seguretat Social, les inversions de reposició d'aquests centres i tot allò que el Servei Català de la Salut li pugui encarregar.

Amb això ja es veu per on poden anar les diferències que aquí s'han observat. Dit en xifres —encara que sembli estrany que les xifres siguin més demostratives que les paraules— això encara queda més clar: el pressupost de l'ICS de 1990 fou, més o menys, de 327.000 milions de pessetes; el del 91 és de 165.000 milions, però són 165.000 milions que li cedeix el Servei Català de la Salut, que en el seu pressupost primer de 1991 és de, més o menys, 379.000 milions. El circuit és el següent: el sistema de la Seguretat Social passa un import a la Generalitat de Catalunya, aquest el passa al Departament de Sanitat, aquest el passa al Servei Català de la Salut, i aquest el distribueix entre l'Institut Català de la Salut i en queda una resta, que són més o menys 214.000 milions, que segurament són els que les senyores i els senyors diputats que han estudiat això potser han trobat a faltar.

Dit això, permetin-me que els digui que la Llei d'Ordenació Sanitària és un pas cap a una nova ordenació sanitària, que, sense sortir del marc bàsic de la Llei General de Sanitat, reconeix i fa servir els trets diferencials que Catalunya té en relació amb la seva estructura sanitària, en un sistema sanitari mixt, fins ara basat en la Xarxa Hospitalària d'Utilitat Pública —el que en diem la XHUP—, i ara fonamentat, gestionat i controlat pel Servei Català de la Salut.

Jo no voldria semblar triomfalista, sobretot quan entenc que l'entorn econòmic de la sanitat és més aviat complicat i cada cop més oneros. Ho és per l'extensió del sistema, per l'envelliment de la població, pels avenços de la tecnologia mèdica, per l'increment de les patologies, per l'aparició de noves malalties, pel nivell cultural de la població..., i tot això ha representat un fort increment de la utilització dels serveis sanitaris. I també ho ha representat —i també ho ha representat— una cosa que vostès critiquen molt aquí, i que no volen reconèixer, i que és el millorament que s'ha fet de les prestacions.

També ho complica, ara, els problemes econòmics globals, el baix índex de la despesa sanitària, que a Espanya és del 4,5 amb relació al PIB, quan en el món la mitjana és del 5,7, i que a Suècia, per exemple, és el 8,3, i que a Grècia —que va immediatament darrere d'Espanya— és de 3,7, i Espanya i Grècia són els dos vagons de cua d'aquest tren.

I la participació de Catalunya en la prestació dels serveis sanitaris de la Seguretat Social se situa, el 1991, en el 3,54%. El panorama, doncs, no és gaire optimista i requereix un esforç solidari basat en una política de contenció de costos i de racionalització de la despesa, i és això el que pretenen aquests pressupostos. Amb tot, jo voldria dir a les senyores i els senyors diputats que no han de considerar el sector sanitari únicament com un sector de despeses per lamentar-nos-en, sinó que l'han de considerar com un sector creador de riquesa. La vida, l'energia, l'ajuda al limitat, la qualitat del viure no tenen preu, i sobretot en segons quins moments. A mi m'agradaria estendre'm, senyor President, cap a aquest sector, però hauré de passar a qüestions una mica més prosaïques. Per exemple, a parlar de les despeses que algun diputat d'aquí ja ha mencionat.

Evidentment, el capítol 1 augmenta un 17,87%; en el capítol 2 —i aquí hi ha inclòs no només el personal, sinó noves accions— els concerts augmenten un 21,04% i aquí, a més a més de tots els concerts que en aquest moment hi ha a través de la XHUP, hi ha el conveni amb la Diputació de Barcelona per al finançament dels concerts dels centres d'atenció psiquiàtrica —són els 3.500 milions de pessetes dels quals després parlarem—, que les despeses de capital augmenten un 20,12% i l'augmenten, doncs, per a CAP, per a nous CAP, per a remodelatge de CAP, per a hospitals com el de Blanes, per exemple, o el de Tremp o el de Vilafranca, el remodelatge de tots els hospitals de l'ICS —de tots—, la consolidació dels consorcis hospitalaris: el de Barcelona, el de Vic, el del Parc Taulí, el de Terrassa.

Tinguin en compte que la mitjana global ja he dit abans que era del 16,23%; en el Ministeri, aquest augmenta el 14%, i tot el que jo ja els he parlat aquí, aquí els he parlat de molt més amunt, d'aquests acords, no solament del 14%, sinó del 16,23%.

El nou entorn institucional, o sigui, el del Servei Català de la Salut, configura un marc general per a una política d'assignació de recursos, per a una política diferent d'assignació de recursos i de gestió dels centres encaminada a potenciar l'ajustament entre l'activitat i el pressupost. S'estudia actualment un model de finançament de les regions sanitàries del Servei Català de la Salut per quan siguin posades en funcionament.

Es pretén el que jo ja vaig dir en l'exercici passat, en la defensa dels pressupostos del 1990, que s'avançava en la incorporació de mecanismes de gestió empresarial, no obstant la naturalesa pública de l'Administració sanitària.

He escoltat atentament les propostes dels grups parlamentaris; les propostes del Grup Socialista, en les quals el senyor Font ha trobat aspectes positius en aquests Pressupostos, i hi ha trobat aspectes polèmics, per exemple, quan parla de les partides del calaix gros, i parla d'una partida, els 55.000 milions... De seguida que ha parlat dels 55.000 milions, jo penso que s'ha referit a la partida «Farmàcia». La partida de farmàcia va catalogada així, vull dir..., a Madrid la farmàcia també va catalogada en una sola partida i és una sola ratlla. És a dir que això és així, ho aprovarem així i nosaltres ho posem així. És a dir, no sé si hi ha moltes més partides que aquestes, però aquesta és la primera que un veu —l'any passat eren 50.000 milions per a farmàcia, aquest any són 55.000 milions, amb una previsió que siguin més.

La preocupació de si els compromisos presos es pagaran... Es pagaran si el Ministeri paga el que ha de pagar. Ahir, al Senat, per exemple, es va produir una votació —el seu Grup Socialista, doncs, va guanyar— que impossibilita l'automatisme dels increments de les desviacions. I, és clar, aleshores, aquesta frase que vostè ha dit, realment una frase important, molt ètica: «Els pactes són per complir-los», doncs, miri, ara li diré una cosa: l'automatisme era un pacte que hi havia entre el Grup que ara ha aprovat això, en contra, al Senat, i és un pacte que no s'ha complert. Aquesta és una cosa. I vostès saben què significa això de l'automatisme per a l'increment de les limitacions? La picaresca! Ho he explicat molts anys; no em costa res, de tornar-ho a explicar. És a dir, l'increment i les desviacions en farmàcia, a Madrid, doncs, les resolen amb una telefonada, i aquí nosaltres tenim la part que ens correspon d'aquesta telefonada, però resulta que el missatge el rebem un any després.

La gran preocupació de vostè, senyor Font, és l'aplicació de l'increment de la despesa. De seguida intentaré esbossar tot això, i que les inversions també..., i com han de ser aquestes inversions. Bé, jo li vull dir... Vostè ha trobat que eren poques, en segons quines coses. Li vull dir que nosaltres invertim més que INSALUD, molt més, i jo li puc assegurar que, a més a més d'invertir molt més, s'inverteix molt més eficientment. Jo, això li puc dir perquè sóc partícip d'un programa sanitari, i això li asseguro que ho conec a fons. De tota manera, ara, abans d'acabar, li donaré resposta primer, global, a això, i després resposta una mica concreta per a alguns punts que he vist que vostès enumeraven i que em sembla que tenen dret a conèixer-los. El senyor Brunet m'ha parlat una mica, primera, dels tres grans blocs i de les seves tres grans preocupacions, i ha estat més detallista en algunes coses. Aleshores, això, ja li ho contestaré al final.

I a la senyora Rosa Fabian, jo només li haig de dir que li haig de fer una gran barretada; li haig de fer una gran barretada perquè tot això que va dir l'any passat i que aquest any ha tornat a dir, doncs, a mi em sembla que té absolutament tota la raó: els diners que l'Estat espanyol dedica a sanitat són insuficients, els pressupostos sempre són a la baixa, el dèficit dels finançaments és evident, i aquests pressupostos són uns pressupostos de maquillatge, i en tot això té tota la raó. No li vull donar la raó quan diu que nosaltres podem ser copartíps d'això; nosaltres intentem que tot això no modifiqui els criteris de prioritats dels nostres pressupostos i ens en sortim com podem, però, realment, en això vostè té raó.

El maquillatge no hi és, en tot, el maquillatge..., és a dir, que això pugui obstaculitzar-la a vostè de la lectura dels Pressupos-

tos..., el maquillatge només és estrictament en farmàcia i el maquillatge és en tot el que són quotes patronals, però no és en tot, no.

Ens parla de la necessitat de mesures de control, i d'un nou finançament. Evidentment. Tothom està d'acord amb el canvi de model del finançament de la sanitat, i que esperem que això es pugui resoldre el 1991. La senyora Fabian ha fet una proposta i ha dit que, home, ja que el senyor Vargas s'estima tant el senyor Trias, a veure si això ho podríem resoldre de tu a tu... Però jo opino que això no va per aquí; això no va per aquí. No va per aquí perquè, en tot cas, el senyor Trias a qui ha de seduir és el senyor Solchaga. (*Remor de veus.*) I a més a més, ha de procurar que no desperti la gelosia del senyor Borrell; és a dir que aquí hi ha tot un embolic una mica gros, que em sembla, senyora Fabian, que més val que el deixem i veiem com es produeixen les coses dintre de l'àmbit normalment parlamentari i de Govern, perquè això és molt diferent. De tota manera, per al 1991 està previst el refinançament de la sanitat; veurem en què cau tot això i veurem en què es pot resoldre. I finalment, de les intervencions que hi ha hagut aquí, dels costos globals, el senyor Joan Martín Toribio, ja en Comissió va expressar les seves preocupacions laborals i després va expressar també les preocupacions d'autonomia financera. Bé, és clar, l'autonomia financera és una gran preocupació, ja ho acabem de dir ara; però aquesta va començar quan manava el senyor Suárez, eh, senyor Joan Martín? No sé si ho sabia, vostè. Doncs, passa això. Jo crec que el senyor Martín ha fet una bona anàlisi de les inversions. A mi m'ha agradat l'anàlisi que ha fet de les inversions perquè respon a una realitat. El que passa és que..., el que no té raó és quan parla dels increments reals, i em sembla que les xifres que dóna, no sé com les treu, però no són les xifres que, almenys a nosaltres, ens surten com a reals. I tampoc és real la seva preocupació quan parla de programes com el CRONICAT, però sobretot quan parla d'oncologia. Home, vostè, aquesta partida que ha agafat, d'oncologia, és una partida que correspon a un aspecte parcial de planificació, estrictament de planificació, perquè, en oncologia, li asseguro —i ara no li puc dir cap xifra; però, si ho vol, doncs, ja la hi diré després— que es dediquen milions i milions de pessetes, no solament al que en podríem dir al centre d'oncologia màxim, sinó a tots als hospitals d'oncologia, que tenen bombes de cobalt, que tenen tota la mena d'instruments per resoldre aquesta qüestió, i que realment, doncs, si ens posem a comptabilitzar tot això, això té una importància molt gran.

Dit això, senyor President, deixi'm dir el que a mi em semblen les grans prioritats, i que contestaran les coses globals del que han dit les senyores i els senyors diputats, del Departament, i que són que els objectius del 1991, d'atenció primària —ja que això ha estat un aspecte molt comentat en les exposicions dels grups—, doncs, que fins al 1990 s'havien creat noranta equips d'atenció primària, que això és una necessitat i una creació que anem fent progressivament; no es pot posar, doncs, tot alhora, i que aquest 1991, com ha dit molt bé —em sembla que ha estat el senyor Font—, es crearan vint-i-cinc o trenta equips, i que, fixin-se, a final del 1991, la creació d'aquests equips representaran la cobertura total de gairebé dos milions de persones: 1.960.287 habitants. Es crearan noves plantilles dels equips d'assistència primària, de deu a quinze; s'atendrà el funcionament de les cent quinze que hi haurà, cent quinze o cent vint, segons si són vint-

i-cinc o trenta, equips d'assistència primària que hi hagi en funcionament.

És clar, atendre el funcionament d'això són molts duros, eh? Vull dir que crear..., molt bé, són pessetes; però mantenir, encara ho són molt més, i de veritat que el que cal és mantenir. I a vegades, aquestes partides de manteniment aquí són menystingudes: «Escolti, i per què són, aquestes partides? No, no, aquestes partides són...» Els que són alcaldes ja ho saben: quan va un i els les regala, i els diu: «Escolti, els regalo aquell museu que hi ha allí». Diu: «Què costa de mantenir?» «Doncs, costa tant.» «Doncs, no el vull.» És clar, això és una cosa que és així. Per tant, les partides de manteniment són unes partides que cal considerar molt.

Per al 1991 es preveu la cobertura de set o deu serveis d'odontologia, i això és important, serveis —no dic «odontòlegs»; «serveis»—, i de sis a nou noves assistents socials dintre dels equips d'assistència primària, i, naturalment —com he dit abans—, s'ampliaran aquests equips. I un dels aspectes nous i suggestius, sobretot, sobretot per als que som professionals de la santedat, de la sanitat (*remor de veus*), és que el nou model d'atenció de la salut té un fort contingut funcional, amb docències, amb programes, amb realització de nombroses activitats, a més de les activitats estrictament assistencials. I, en canvi, hi ha una altra cosa molt suggerent, i que a mi m'agradarà que aquesta Cambra conegui, que és la implantació del Programa d'Atenció Domiciliària - Estructura de Suport, allò que en diem el PADES, i això és per a persones grans amb malalties, amb malalts crònics i amb malalts terminals. El 1990 ja se n'implantaren, de PADES: s'implantaren quinze PADES; però el 1991 s'incrementaran fins a vint-i-cinc, vint-i-set o trenta PADES, és a dir, es doblaran. I ara potser els diré una altra cosa que potser no els agradarà, però la contractació del personal de les PADES, saben a càrrec de qui va?; doncs, va a càrrec de la Conselleria de Benestar Social, que a nosaltres ens mereix tota la garantia.

I tot això és molt important, com ho és l'atenció a la dona, com ho és la psiquiatria infantil, la psiquiatria juvenil, la cobertura dels col·lectius no protegits, la comarcalització de les estructures de gestió, la concertació ambulatoria extrahospitalària amb els consultoris municipals.

I en relació amb l'atenció hospitalària —això ho diré molt breument, i jo penso que entenedorament—, a part del que és habitual, a part del que és habitual en l'atenció hospitalària, hi ha el següent: nosaltres hem de sostenir, des del Departament, a través del servei que sigui, hem de sostenir 17.463 llits de la XHUP, que espero que, quan algú de vostès els necessitin, doncs, en trobin algun de buit, i perquè en trobin algun de buit, hem de procurar que l'estada mitjana en aquests llits no superi els 9,6 dies, i això és, doncs, l'estalvi de la despesa. I, a més a més, volem que l'oferta de llits sigui de manera que cada àrea de gestió disposi, com a mínim, de 2,9 llits per cada mil habitants, i que aquests llits no només es trobin a Barcelona o l'àrea comarcal de Barcelona.

I ara permeti'm, abans d'acabar, senyor President, que intenti parlar d'alguna cosa concreta que aquí s'ha dit, i que jo penso que val la pena que es digui. Per exemple, s'ha parlat de la implementació de les estructures intermèdies del Servei Català de la Salut i del Pla de la Salut, una mica per sobre; abans n'havíem parlat també..., la veritat és que, amb el senyor Brunet i

amb el senyor Font, no estem distanciat, i parlem, i parlem d'aquestes coses, i, per tant, a ells els interessa i a mi també m'interessa; aleshores, nosaltres hem de transmetre a la Cambra..., perquè vostès, pel que diguin aquí, el que hagin dit ells i el que digui jo, vostès ho notaran.

Aleshores, la veritat és que s'ha previst la creació del Servei Català de la Salut, per decret —per decret—, i s'ha previst per al gener del 91, i llavors és quan es farà una estructura marc, és quan es farà una estructura marc que preveurà el funcionament i l'estructuració global d'això, i la previsió pressupostària és el pressupost del Servei Català de la Salut i és el de l'ICS, i són fons que actualment s'utilitzen segons l'estructura i la seva funcionalitat, i aquests mateixos fons, quan sigui, s'aplicaran allà on s'hagin d'aplicar. I llavors diu: «Com és que aquí no hi han posat...?» «Home, no, perquè estan en un altre lloc; perquè en aquest moment funcionen d'una altra manera i perquè, en el moment que funcionin així, els agafarem i els posarem allí, i aquí no ha passat absolutament res».

I quant al Pla de la Salut, igualment, també s'està elaborant el disseny, les bases d'aquest Pla de la Salut, d'acord amb una planificació marcada pel Departament, que és el que defineix la regió i el sector sanitari, que això, doncs, és una qüestió que en aquests moments està en discussió.

També s'ha parlat en algun moment —en vam parlar abans— sobre l'equiparació salarial dels hospitals de la XHUP. Aquest és un problema molt gros, aquest és un problema molt gros; és evident. La llei preveu l'homologació salarial progressiva, a tres anys —això ja ho saben, vostès—, a tres anys, i això ho sap tothom; però és clar, el que ha de cobrar, i ha de cobrar més, doncs, se n'oblida, d'això, se'n vol oblidar, d'això. La situació actual..., jo opino que pot accelerar una mica això: vostès saben que ara s'han de fer nous concerts; és a dir, no és que s'hagin de fer nous concerts, el que s'ha de fer és..., s'ha de fer una renovació de les condicions dels concerts dels seixanta-sis centres de la XHUP. Aleshores, es preveurà la inclusió, la possibilitat de la inclusió d'aquest augment progressiu, de manera que això, doncs, satisfaci la major part de la gent, i no satisfarà tothom: aquí hi haurà problemes, aquí vostès llegiran, doncs, coses, de gent que protesta, etcètera, però les coses són així.

En relació amb la universalització de prestacions, que s'ha dit un parell de vegades: «On era la partida que preveia la universalització de les prestacions?». Mirin, la universalització és una mena..., tothom la veu com una mena de fantasma: la universalització, escolti, una mena de fantasma. Doncs, miri, sap què és? Doncs, la universalització és un llençol; no és un fantasma, és un llençol més de la bugada, perquè en aquest moment ja s'està donant cobertura al 98% de la població; però és que, a més a més, el 2% que resta, des de tot el que pugui ser, doncs, per beneficència o per prestacions, etcètera, també queda cobert. Jo els puc dir solemnement —i, en tot cas, si l'any que ve això no s'ha fet, m'ho atribueixen a mi, perquè jo em preocuparé que sigui així— que, aquest any, aquesta univer..., uni... (veus de «Universalització»), bé, allò que he dit abans (rialles), doncs, sigui realment completa, que ho sigui al cent per cent. Naturalment, perquè sigui completa, també ens han d'enviar l'import d'aquest 2%... (Veus de fons.) Sí...! No, vostè diu que no, però jo dic que sí. Doncs, potser no; però és igual. De tota manera, nosaltres, això ho farem, perquè això són *peccata minuta*, és un llençol, no és un fantasma, i això, ho farem.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

I, finalment, hi ha algunes preguntes que, si els sembla, per no allargar ara massa això, per no deixar que s'encengui la bombeta...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perfecte, perfecte... (Rialles.)

El Sr. COLOMINES: Doncs, no els contestaré directament, no? (veus de «Molt bé!»); però n'hi ha una que sí que els voldria contestar, que fa referència... —un moment— a la salut mental.

Com es distribueixen els 6.000 milions de la salut mental? Primer, els diré l'aportació d'aquests 6.000 milions de la salut mental: aquesta aportació és a càrrec de les quatre diputacions, que aporten aportacions diferents, naturalment; la que és molt, molt més majoritària és la que dedica la Diputació de Barcelona, encara que l'aportació que fa és una aportació que, en relació amb els recursos per càpita, és la més petita; és la més gran, però mirant els recursos per càpita és la més petita; això són números, no? I bé, aquesta aportació, doncs, que habitualment és de 3.500 milions, que és el que sempre havia aportat, aleshores continua aportant això, però el Departament aquest any hi afegeix, en la seva aportació, 2.500 milions, i això fa que la salut mental aquest any tingui un fort increment pressupostari.

Dit això, senyor President, només... —ara he perdut els papers... A veure...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Aquesta Presidència espera que els trobi aviat, perquè els senyors diputats estan molt impacients...

El Sr. COLOMINES: Oh!, s'han d'aguantar. (Fortes rialles.) Ja veurà... Escolti, els que manem poc, en el moment que podem manar, ens ho fem valer.

Bé, ja he trobat el paper.

Dit tot això, només em resta dir que intentaré satisfer tots els senyors diputats, i les senyores diputades, que tinguin alguna necessitat d'informació que no hagin trobat en els pressupostos. No és que jo tingui uns pressupostos diferents, ni més clars, ni més daixò, sinó que els tinc assenyalats, els tinc estudiats, me'ls han assenyalat, i me'ls han estudiat i me'ls han explicat, i jo els puc donar a vostès més informació. I al senyor Brunet i al senyor Font, i a la senyora Fabian —que també m'ha demanat algunes coses—, després, si vostès volen, jo els podré donar tota mena d'informació; però abans de donar-los aquesta informació, els votarem en contra les esmenes de retorn. (Rialles.)

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Votarem, per tant, les esmenes a la totalitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social —no sé si hi ha algun grup que desitja que se'n voti alguna separatament... (Veus de «No, no!») Per tant, votarem globalment totes les esmenes d'aquest Departament.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest conjunt d'esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 21 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Entrem ara ja a la discussió i el debat corresponents a les esmenes corresponents al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

La primera d'elles és l'esmena 370, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la —prego silenci als il·lustres senyors diputats—, per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, per anunciar-li que defensaré conjuntament, segons el número del Dictamen de Comissió, 659, 742 i 744 —gràcies, Conseller, per haver vingut al debat.

Bé, en principi, intentaré ser al màxim de breu, perquè penso que a les hores que som, sempre ens toca fer la discussió pràcticament tancant la sessió del dia, però, a més a més, perquè el tema d'obres públiques i política territorial és un tema permanent, i, per tant, no queda tot reclus en el tema pressupostari. Però sí que és cert que aquest any el nostre Grup, una de les raons per les quals ha presentat una esmena a la totalitat és perquè hem cregut que no hem estat tractats correctament, des del punt de vista de la informació, del coneixement de causa, i més quan ha estat un any francament interessant. També és cert que, en obres públiques, que les coses són lentes, és a dir, que s'aproven, que s'executen o si es modifiquen polítiques, passen mesos, i aquest any, havent-hi hagut dos pressupostos el mateix any, encara dificulta més una discussió, si és que l'hem de centrar en el tema pressupostari. Però, en qualsevol cas, dir que ha estat un any molt ric, molt interessant en matèria de política territorial: hi ha hagut tots els temes dels problemes dels abocadors de residus, hi ha hagut el tema de l'aigua, del transvasament, el tema de la creació d'ens, d'infraestructures, etcètera, lleis que aquí hem discutit; hi ha hagut tot el tema de la discussió dels impactes ambientals —és a dir, la incorporació dels impactes en grans obres públiques, com és l'autopista Terrassa-Manresa, el Garraf, etcètera.

Però, en qualsevol cas, sí que hi havia un tema que «axava», al nostre entendre, el discurs, i també la presentació dels pressupostos, que era el tema rel·ligat amb les conclusions que vam aprovar en el debat de política territorial. Va ser un debat, el de política territorial, molt interessant, que vam coincidir pràcticament totes les forces parlamentàries, i en el qual es van prendre un conjunt de resolucions i un conjunt de votacions. I nosaltres creiem que els pressupostos han d'anar vinculats a una part dels pressupostos, i això no s'ha fet.

Per exemple, jo només per recordar, i també de forma molt breu, que un dels temes històricament reclamats en aquesta Cambra és el Pla Territorial General de Catalunya. El senyor Conseller es va comprometre de paraula, i després en la Resolució, que abans del 31 de desembre aquest Pla Territorial estaria en la «consulta institucional preceptiva», però ja s'hauria presentat en aquest Parlament, ja s'hauria discutit a la Comissió corresponent; això, jo li llegiré exactament el tema: «I, una vegada acabats aquests treballs, fer l'aprovació inicial del projecte de pla, presentar-lo a la Comissió de Política Territorial del Parlament i sotmetre'l a la consideració institucional preceptiva» —tot això, abans del 31 de desembre del 90—, és a dir, abans; per tant, conèixer el contingut del Pla..., perquè aquest és un pla que tots els grups parlamentaris sempre han dit que és molt important, perquè condiciona totes les polítiques d'inversions en el país, tota la correcció dels dèficits que tenim d'infraestructures, etcètera, etcètera.

Un dels segons elements que tampoc ha anat pel camí de l'aprovació va ser la resolució número 3, quan diu que —o la número 4—, «en el termini més breu possible», es presentaria un pla on es consideressin les prioritats en matèria de carreteres i en matèria d'obres de caràcter de regadius. Tampoc aquest ha estat un tema que s'hagi presentat.

En el tema de sanejament, que abans de l'octubre hi hauria un informe sobre l'estat de realització actual del Pla de Sanejament i que s'adjudicarien tots els recursos econòmics disponibles, recaptats abans que finalitzi l'any en curs, és a dir, aquest any... Això també era un tema molt important, perquè el sanejament ocupa un part molt important del pressupost d'Obres Públiques. I en el tema del medi ambient, la creació, perquè aquesta va ser la gran afirmació del Conseller en aquell debat, la creació durant l'any en curs de l'Agència del Medi Ambient, un dels temes que després ja en parlarà més a bastament el meu company Rafael Madueño.

I finalment també, com a incompliment, incompliment almenys en matèria pressupostària —ja no dic d'execució—, era la presentació d'un pla plurianual d'habitatges de demanda..., d'habitatges socials, que també en parlarem de forma sectorial més tard, i també ho farà el meu company Joan Oliart.

Per tant, aquest era un dels elements que havien de lligar aquest debat de política territorial, que no s'ha fet, i més tenint en compte que tampoc el projecte presentat, de pressupostos, és un projecte que tingui informació. Jo recordo que el Conseller, el senyor Molins, en el seu moment ens va dir: «L'any que ve», ens ho va dir potser a la Comissió o ens ho va dir, doncs, més directament, «l'any que ve farà un esforç i farà allò que nosaltres considerem que s'ha de fer, que és que a la Comissió es vindrà, s'explicarà projecte per projecte, programa per programa, direcció general per direcció general, empresa per empresa». A nosaltres ens va semblar molt bé, perquè, si d'una cosa té ganes el Grup Socialista és de participar, com a mínim, en la discussió de les inversions, de les prioritats d'un departament tan important; perquè jo els voldria recordar que, si és cert que el pressupost de les direccions generals és un 7-8%, si sumem totes les empreses —i d'això, també en parlarem més tard—, ve a ser el 20% del Pressupost de la Generalitat, i amb un pressupost d'1 bilió 100.000 milions, ja són xifres molt importants i que cal que en aquest Parlament tractem de forma molt acurada.

Doncs, no tan sols no hem rebut aquesta informació, sinó que, senyor Conseller, jo li demanaria una cosa: no admeti més que se'ns presentin els projectes de pressupostos d'aquesta manera.

Miri, estan copiades, però, a més a més, aquest any —les he comptat— tenim disset pàgines menys que l'any passat. Dient el mateix, s'han arrencat disset pàgines per dir coses que signifiquen un increment de pressupostos de 12.000 milions, i amb empreses de bastants desenes de milions de pessetes. No pot ser. Però és que, a més a més, amb incorreccions que ofenen gairebé els diputats.

Per exemple, si agafem la Junta de Residus —ara per agafar, n'he agafat dos, aquest i el dels Ferrocarrils— és copiat; l'únic que han retirat és dir que, on diu: «un abocador d'alta seguretat a Rubió», han suprimit la paraula «Rubí», com si amb això haguessim suprimit la discussió, quan queda el mateix concepte, el mateix programa, el mateix número; és a dir, el mateix.

Després del debat que hi ha hagut de residus, després del conflicte territorial que hem tingut, ni la modificació dels pro-

grames, ni la modificació dels continguts. Però si agafem, per exemple, els Ferrocarrils —ja he dit que n'he agafat dos, eh!, per no allargar-me; en tinc més a la cartera, per no allargar-me—, si agafem Ferrocarrils, veurem que fins i tot hi ha coses tan sorprenents com les següents: diu, en el pressupost —a més els he copiat, és a dir, he fet allò, agafar el 90 i el 91—, el 90 diu, sobre el videotext de l'usuari: «Finalment, cal destacar la instal·lació, etcètera, etcètera, que es pensa tindrà una primera fase operativa cap a l'any 90»; això ho deien l'any passat. Pressupostos d'aquest any: «...que tindrà una primera fase operativa cap a finals del 90». És a dir, ni modificar l'any, no modifiquen ni el número, ni dir: «Escolti, ja que passa un any, en comptes de 90, posi-hi 91», ni això sols. I això és bastant greu perquè significa que no es té gens en compte que els debats de pressupostos són debats molt importants, que en aquesta Cambra es fa el control democràtic, i sembla que s'hagi de complir, purament, des dels departaments un ritual que és presentar uns papers, uns fulls, grapar-los, entregar-los, i ja s'ha complert amb el tema pressupostari. Jo crec que això és un mal procediment, que diu molt poc en favor del control i la discussió democràtica dels pressupostos.

Tampoc en aquests pressupostos es contempen les que nosaltres considerem que són les prioritats del país; no hi ha una priorització. Per exemple, en el tema del medi ambient —ja en parlarem més tard—; en tot cas, el tema del conflicte de l'Agència de Medi Ambient, crec que avui els diaris en parlen, no sé si de forma voluntària o no, algú, doncs, treu el tema, però és un tema preocupant, que hi ha conflictes en el Govern de la Generalitat de com tractar el tema ambiental, que és un dels temes que més importen a la població catalana en aquest moment.

El tema del trànsit. El tema del trànsit, el Departament pràcticament no el toca. La Generalitat és responsable dels problemes de trànsit que hi ha en aquest país. Una de les conseqüències dels, entre cometes, «embotellaments» és la concentració de camions, que no tenen unes centrals on anar, diguem-ne, a situar-se: les centrals de mercaderies. I això és responsabilitat de la Generalitat. Això significa el 70 o el 80%, torno a repetir, entre cometes, dels «embotellaments» que es donen a les entrades de les grans ciutats, i molt especialment de Barcelona i de la seva conurbació.

I aquest any surt, per primera vegada, una partida de 380 milions de pessetes, em sembla, que comença a tractar aquest tema; però purament sense explicació. És a dir, com es visualitza, pressupostàriament, des del Departament tot el problema del trànsit, tot el problema del transport de mercaderies, de les centrals de mercaderies, en tant que això és un dels problemes més importants que té Catalunya, que ha tingut un creixement del seu parc mòbil importantíssim en els darrers quatre o cinc anys.

El tema de carreteres. No entraré en el conflicte, sinó simplement que, si hem de fer una lectura de quines són les pitjors carreteres que en aquest moment hi ha a Catalunya, són les carreteres que depenen del Departament. És a dir, anar a l'A-18, per exemple, l'autopista... —segurament el portaveu de la majoria la veu molt ve—, és una aventura: és una autopista plena de forats, de clots...; és una autopista mal cuidada, mal cuidada. No és una autopista; serà qualsevol altra cosa, però no és una autopista.

O bé anem el tema de les carreteres. Com es pot dir que es fa una autovia de l'Eix Transversal, de dues calçades, etcètera, i

resulta que, allà on comença l'autovia que depèn de la Generalitat, es converteix en una carretera normal de dues calçades, una per anar i l'altra per tornar. És a dir, són coses que, el dia que es tractés en els pressupostos...

Bé, finalment, finalment, per no allargar-me, voldria dir el tema de la burocràcia. És un departament que ha fet una cosa, segurament, que jo no criticaria —el nostre Grup tampoc—, que és anar —i això ho hem dit sempre—, que és agafar el tractament de cada una de les matèries sectorials que componen un departament tan complicat i tan complex com és Política Territorial, i crear empreses o entitats. Hi estem d'acord; l'INCASOL, la Comissió de Ports o GISA..., hi estem d'acord.

El que passa que estem creant aquestes empreses o entitats sense corregir la pròpia estructura burocràtica del Departament. Això ens porta que, ja si quedava una direcció general que no tenia la seva duplicat, no?, que era Carreteres, avui ja tenim la Gestió d'Infraestructures, que no criticarem —en tot cas, criticarem si està ben feta o no, però no la seva creació—, però que ja duplica la funció de la Direcció General de Carreteres. Però jo m'he dedicat, simplement, a sumar el que pot significar capítol 1 i capítol 2, direccions generals, que no fan res més que agafar aquells diners i portar-los a l'INCASOL o portar-los a la Comissió de Ports, o portar-los a la Junta de Sanejament, o portar-los tal..., i després podrem fer un repàs d'això, molt breu, i veurem que aquesta estructura de fer això sol costa, capítol 1 més capítol 2, direccions generals, simplement, 6.600 milions de pessetes. Vol dir que aquí està passant alguna cosa; no està malament l'enfocament, però sí que continua estant malament el manteniment d'unes estructures que mereixerien una reforma en profunditat per part del Consell Executiu de la Generalitat.

Finalment, per mostrar-los el que nosaltres considerem que és un pressupost no adequat a les demandes actuals, vull fer un petit repàs —ho repeteixo— de coses que, per falta d'informació, potser, o perquè, doncs, encara que no s'està en condicions de donar-nos-la, apareix en els pressupostos. Quina és aquest organisme de nova creació que ocupa 177 milions en el capítol 4 i 132 en el capítol 7, que depèn del Gabinet del Conseller? Quin és aquest nou organisme? No es pot presentar un pressupost amb 300 milions de pessetes dient simplement «Organisme de nova creació». Què és això? Caldria que es clarifiqués.

O bé, per què, de cop i volta —nosaltres no hi estavem a favor, quan hi havia altres prioritats—, de cop i volta desapareix el ferrocarril de Montserrat. No hi érem favorables, no érem favorables...; és a dir, nosaltres dèiem: «Escolti, no podem gastar-nos 9.000 milions de pessetes quan les demandes de transport i d'inversions són moltes, i no sé si aquesta és la prioritària.» «Doncs, va, tractem-ho.» Vostès ho han tractat, han recollit la nostra suggerència i, de moment, ho han apartat, ho han congelat. Molt bé, d'acord. Però el que no pot ser és que no se'ns expliqui, en els pressupostos, per què allò ja no es posa en marxa. On són els 400 milions de l'any passat? Per què s'ha fet? Això s'ha de contemplar en un pressupost de Política Territorial.

O bé, per exemple, com és que a Medi Ambient es destinen 150 milions de pessetes a empreses privades per a auditories ambientals? Escolti, és sospitos; perquè, és clar, un, no fa massa, en un diari de nova..., que ha sortit fa poc, resulta, doncs, resulta que hi ha un conjunt de persones que coneixen molt bé, que són el senyor Miró i Ardèvol, que té una assessoria privada d'estudis ecològics, i diu taxativament que és una empresa que

espera els encàrrecs de l'Administració. No dic que sigui aquesta empresa; però, en qualsevol cas, sí que nosaltres estarem molt amatents que IMASA no sigui una de les empreses que rebi aquests recursos: 150 milions de pessetes. Però quines empreses? Em penso que no pot quedar així, pressupostàriament dir: «150 milions per a empreses privades per a auditories ambientals». És que no es suficient la Direcció General del Medi Ambient? És que no serà suficient aquesta Agència que es vol crear? Quines mancances té d'origen? És que té dificultats, senyor Conseller, per crear aquesta Agència? Tot això s'ha de dir pressupostàriament.

En fi, si agafem, finalment, el tema de Ferrocarrils, veurem que Ferrocarrils, que és una de les matèries que nosaltres hem estat observant molt atentament la seva evolució i que hem esperat, doncs, un conjunt d'anys per veure si la gestió era correcta o no... En primer lloc, dir-li que, del tractament informatiu de totes les empreses, la pitjor és la de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, la nostra amonestació al conseller-delegat d'aquesta empresa, al gerent o al president, perquè no pot tractar d'aquesta manera els representants del poble de Catalunya en un tema tan important com és el tema dels Ferrocarrils de la Generalitat, i que ens costa molts diners. Però, per exemple, veiem que la mateixa empresa ja preveu un increment molt petit de viatgers/quilòmetre; vull dir, tenim xifres mitjanes d'un 2%, la previsió, no si complementarà... Veiem que l'increment d'ingressos decau d'un 16%, l'any passat només en un 8..., 8,7, aquest any. Veiem que, dels pressupostos, per al seu manteniment, cada vegada l'aportació de la partida pressupostària és més elevada...

Per exemple, si agafem l'any 83, són vuit anys només -83-, l'aportació dels ingressos dels usuaris eren de 1.245 milions de pessetes i als Pressupostos de la Generalitat vam pressupostar 538 milions. Per tant, cada 2,31 pessetes que pagava l'usuari, la Generalitat, nosaltres, des dels pressupostos, n'hi posavem una. Any 87, al cap de quatre anys, els usuaris només van aportar 2.000 milions de pessetes i els pressupostos de la Generalitat, 4.150 milions; és a dir, mitja pesseta els usuaris, una pesseta els pressupostos de la Generalitat. I l'any 91 ja està previst que aquesta relació sigui de 0,43 pessetes els usuaris contra una només..., i una els Pressupostos de la Generalitat. Vol dir que l'aportació de l'usuari cada vegada va decaient, cosa que no passa en altres empreses, i en canvi, l'aportació dels pressupostos cada vegada va creixent. Vol dir que han multiplicat només els ingressos dels usuaris per 2,37, quan la dels pressupostos l'hem multiplicat per 12,54. És bastant escandalós en una empresa de recent constitució, no quant a l'empresa, que era privada, o sigui, des del moment que es va acabar la seva concessió administrativa i que va caure en bones mans -se suposa-, que són les mans del Consell Executiu de la Generalitat.

El nombre d'empleats de la plantilla ha davallat, no ha crescut; vol dir que cada vegada té més deutes d'explotació, cada vegada té menys ingressos, no l'agafen més usuaris...; vol dir que hi ha algun problema del funcionament d'aquesta empresa. Però com que, en aquest moment, jo ja voldria acabar, perquè crec que no és el moment oportú, sí que els garantim que el nostre Grup, a partir del febrer, presentarà la demanda d'un debat del funcionament, de les perspectives, del futur d'aquesta empresa, d'una empresa que creiem molt important per solucionar els problemes de trànsit que està aguantant el nostre país.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, el nostre Grup ha considerat la necessitat de presentar aquestes esmenes a la totalitat, amb un criteri que, inicialment, hauria estat que, per primera vegada, si hi hagués hagut més informació, si s'haguessin seguit les pautes que nosaltres esperàvem, per primera vegada, no les hauríem presentades; però, vistes aquestes mancances, ens hi hem vist obligats, i esperem les respostes escaients per demostrar, en tot cas -i estariem satisfets-, que ens hem equivocat presentant aquestes esmenes, però si no és així -jo sé que el vot favorable serà impossible, per raons de majoria-, però sí que ens agradaria de continuar participant en política territorial, de continuar opinant sobre el que cal fer a Catalunya i d'intentar que, des de la majoria, s'acceptin plantejaments del nostre Grup, que pensem que hem demostrat que són molt raonables, molt sensats i, a més a més, molt eficaços per al conjunt de la política territorial del país.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'esmena 371, del Grup Popular, ha estat retirada. Correspon l'esmena 372, del Grup Mixt, sector Esquerra Catalana; no havent-hi cap diputat, queda decaiguda aquesta esmena. Correspon ara l'esmena 373, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Defensaré conjuntament totes les esmenes del nostre Grup a aquest Departament.

Coincideixo molt amb tota la intervenció del senyor Esteve Tomàs, especialment en allò que ja vam denunciar nosaltres en l'esmena a la totalitat del Pressupost, i que ha estat motiu també de debat en el text articulat, que és en general el baix nivell de qualitat dels documents presentats; el senyor Esteve Tomàs feia referència a uns quants..., la Junta de Residus, ja ho ha dit ell, però no només des del punt de vista de presentació, sinó que hi ha una certa incongruència entre el que és la proposta del Govern en aquesta Junta de Residus i les manifestacions que han fet públicament de retirada del Pla.

Quant al tema dels Ferrocarrils, que, per insistir més en aquesta idea que el senyor Esteve Tomàs llançava, jo vull tornar a repetir aquí que se'ns presenta un pressupost d'una empresa, que no quadren els números de l'empresa amb els números del pressupost, i això sí que ja a mi m'agradaria que ho expliqués algú: és a dir, com és possible que la petició que fa l'empresa de pressupost no quadra -i no quadra no per un o dos milions, si no ho recordo malament, per cent-cinquanta o dos-cents- amb la proposta que es fa, però com és possible, insisteixo, que el Consell d'Administració de Ferrocarrils de la Generalitat no s'hagi reunit per aprovar aquest pressupost? Perquè aquest és un consell que no s'ha reunit des del mes de juny; si s'ha reunit fa dos dies, retiraria això, però, en tot cas, no s'ha reunit abans de l'entrada dels pressupostos.

I jo també coincideixo amb el senyor Esteve Tomàs que aquest ha estat un any que hem parlat molt de política territorial: en vam parlar en el debat de pressupostos del 90, vam fer el debat de política territorial, en vam tornar a parlar en el debat de política general, i n'hem tornat a parlar, o n'estem parlant molt, en aquest Pressupost del 91. I en el text articulat, molt grups, especialment el Grup Socialista i jo crec que el Grup

d'Iniciativa, hem aportat multitud de dades en relació amb habitatges construïts, inversions fetes, què passa amb les carreteres..., és a dir, tot un seguit de dades importants. I també hem vist, com també s'ha dit pel senyor Esteve Tomàs, que allò que va ser anunci de compromisos importants per part del Conseller de Política Territorial, no es pot dir exactament que s'han incomplert, perquè és possible —hi ha uns dies perquè es compleixin—, però des del punt de vista polític, des del punt de vista polític, sí que estan incomplerts, ja. I es van anunciar coses importants: la presentació de l'Agència del Medi Ambient, el Pla Territorial, el tema de carreteres..., compromisos en la intervenció inicial i compromisos en la intervenció o en les propostes de resolució aprovades.

Tot això fa que, jo que acostumo o intento, en els temes territorials, a donar números i posar exemples, no ho faci, aquest any, perquè tinc una certa sensació que estic repetint el mateix fa un any —ho continuarem repetint—, però sí que em semblava important fer algunes reflexions generals en relació amb aquest pressupost i amb la política territorial.

En primer lloc, quan diem que n'hem parlat molt aquest any, el que estem dient és que aquest any ha estat un any que han esclatat molts conflictes i problemes territorials, eh?, és a dir, jo diria —i aquí discreparia una mica del senyor Esteve Tomàs—, que, per desgràcia, n'hem parlat molt, aquest any: hi ha hagut el tema de les aigües, amb algun tema conflictiu, hem tingut el tema de residus, hem tingut el tema del Pla d'Espais d'Interès Natural, que no sabem com està; en el tema de l'aigua, vull recordar que la comissió d'estudi que es va formar no ha començat a treballar: fa sis mesos que es va aprovar la Llei i no ha començat a treballar, no hi ha res; o, per exemple, dir que ahir o abans-d'ahir —no recordo quan— vam aprovar un ajornament de l'entrada del famós cànon que havia de ser una de les fonts de finançament important per al tema de les infraestructures hidràuliques. Hem vist com, de cop i volta, un dels temes denunciats repetidament per bastants grups d'aquesta Cambra, el tema de l'habitatge, de cop i volta, amb el que ha passat al Turó de la Peira, s'ha posat a sobre la taula la necessitat d'una intervenció que no s'ha fet... És a dir, hi ha hagut tot un seguit, un seguit de temes que jo crec que el que han posat sobre la taula són les insuficiències i les incapacitats de la política territorial d'aquest Govern des de fa molts anys, i que aquest ha estat un any en què han començat a aparèixer i tinc la sensació o tinc el convenciment que, si no es rectifica, en continuarem parlant molt, en els propers anys, dels temes d'ordenació territorial.

I he de dir, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup té una percepció dels problemes territorials de Catalunya preocupant, i preocupant no perquè no s'hagi fet res —és a dir, seria fals qui digués que aquest Govern no ha fet res—: aquest Govern ha fet bastants qüestions, bastants actuacions en política territorial, però jo crec que, aquest Govern, el que no ha fet han estat dues qüestions fonamentals per afrontar qualsevol política territorial: primera, no ha anat a afrontar de soca-rel algun dels problemes importants de política territorial, i ha tingut una total o una gran mancança de perspectiva i horitzó en els temes de política territorial. Aquest Govern ha fet actuacions disperses en política territorial; moltes d'aquestes actuacions disperses són actuacions positives, però una política territorial global, que contempli els grans problemes de Catalunya i que intenti, a poc a poc, anar a fons, no s'ha fet, i és per aquesta raó per la qual,

com deia abans, aquest any ha estat un any especialment conflictiu en política territorial, i jo crec que ho continuarà essent.

Perquè, quins són els grans temes que, des del nostre Grup i des d'altres grups, s'han anat reclamant com a temes prioritaris en política territorial? Quins són aquests? Jo crec que podríem resumir en cinc grans temes les peticions, les reclamacions que els grups de l'oposició han fet: planejament territorial, el tema de les infraestructures, el tema de l'habitatge, el tema del transport i el tema del medi ambient. Jo crec que en aquestes cinc grans qüestions ha estat el conjunt de reclamacions que els grups de l'oposició hem fet. Cinc grans temes que donaven com a conclusió dues grans idees: una, hem denunciat repetidament, i ja ho fem des d'alguns estudis d'entitats financeres o universitats que ho demostren, que, a Catalunya, els desequilibris territorials augmenten, que en deu anys d'una determinada política territorial, els desequilibris augmenten; i hem vist que un altre gran objectiu de la política territorial, que és tot el tema del medi ambient, no ha estat un tema tractat.

I d'aquestes cinc qüestions —planejament, infraestructures, habitatge, transport i medi ambient—, fins i tot, jo crec que en podríem avui fer una classificació, en funció de quina ha estat l'actitud del Govern davant d'aquests cinc temes. I podríem fer una classificació —i permetin-m'ho— en tres blocs: un primer bloc és en tema de les infraestructures, i aquí reconec que, des de l'oposició diem —i dic— que la política del Govern ha estat insuficient, però reconec que el Govern pot dir que n'ha fet, de coses, i podem discutir quines, i si més tard o no més tard.

Hi ha un altre tema, una altra classificació, que és el tema del medi ambient, que durant molts anys el Govern ha fet *oídos sordos* al que deia l'oposició: encara en aquesta legislatura, al començament de legislatura, a les peticions dels grups de l'oposició, d'una política integral de medi ambient, d'una agència de medi ambient, se'ns va contestar, fa dos anys i escaig, que no, a la reclamació de tots els grups de l'oposició que aquest Govern tingués més sensibilitat ecològica, i que una política ambiental no es podia fer des de la segmentació, hem passat del «no», des de fa sis o set mesos, al «sí», amb paraules, però avui, ni pressupostàriament, ni des del punt de vista organitzatiu, aquest Govern està donant respostes. La notícia d'*El Periódico* avui, independentment que surti, és bastant *vox populi*, que hi ha problemes reals en aquest Govern per fer una agència de medi ambient, i, en el cas que no hi haguessin problemes, el que hi hauria seria una greu incompetència, perquè aquest és un tema repetidament anunciat. Per tant, en el tema de medi ambient, jo crec que ens hem de felicitar que en allò que el Govern deia que «no», hagi dit que «sí», però el pas següent que manca és una traducció pressupostària i una organització de l'Administració en funció d'això.

Però hi ha tres temes, tres temes, que jo diria que pràcticament no s'ha fet res o que en aquests moments s'està sense manca de polítiques: planejament territorial, deu anys de Pla Territorial i no tenim Pla Territorial. Política d'habitatges, en un determinat moment, i molt a remolc del que va ser un pla quadriennal del Govern central, es va impulsar a Catalunya i es va efectuar un pla d'habitatges, quadriennal —petit, però era quelcom—; en aquests moments estem, de fet, amb una política d'habitatges que ha desaparegut: no existeix política d'habitatge. I en el tema del transport, no els tornaré a dir el que he repetit contínuament, però vull, més enllà de passar més del 50%

del pressupost a l'empresa de Ferrocarrils de la Generalitat, no existeix, no es coneix, no té traducció pressupostària la política de transports.

I jo els vull dir, en aquesta intervenció meva moltes reflexions, que jo entenc que, en alguns temes de l'acció de govern, sigui impossible mai que aquest Govern canviï d'orientació: aquest Govern, per la seva composició política i la seva orientació política, mai prioritzarà l'ensenyament públic sobre el privat, no ho farà mai —són opcions de govern—; aquest Govern, evidentment, no serà mai sensible o molt sensible als temes socials o laborals —en tot cas, aquesta és la nostra percepció—, però nosaltres creiem que alguns temes de política territorial, fins i tot des de l'orientació política d'aquesta majoria, s'han d'abordar, i en altres llocs s'aborden, i aquí no s'estan abordant. I són temes que, irreversiblement, s'hauran d'abordar: el tema de tenir —després m'hi referiré— un programa, una política de transport integrada, això, no és que ho faci només l'esquerra, sinó que ho han fet i ho estan fent els partits més de dretes d'Europa. Una preocupació més gran en els temes de medi ambient, més gran, també ho han de fer, fins i tot, opcions conservadores o opcions no d'esquerreres. I, en aquest sentit, en aquest sentit crec important —i els vull fer la reflexió— que hi ha alguns temes que, tard o d'hora, fins i tot vostès els hauran de fer, i el que els vull dir és que no perdin més temps, perquè el problema no és que vostès perdin més temps: el problema és que, en els temes territorials, allò que no es fa és molt difícil recuperar-ho després.

I la segona part de la meva intervenció —més que fer números, que és el que inicialment tinc preparat o tenia preparat—, m'ha semblat interessant, perquè no sembli que som només els grups de l'oposició els que diem això, és llegir algunes de les conclusions del que ha estat, jo crec, un fet, des del punt de vista de política territorial, important a Catalunya: en el mes de juny, es celebrà el Congrés d'Urbanisme i Territori de Catalunya, en el qual participaren l'Ajuntament de Barcelona, el Departament de Política Territorial, la Federació de Municipis, l'Institut del Territori i Urbanisme del MOPU, la Universitat Autònoma, la Politècnica, el Col·legi d'Arquitectes, el Col·legi d'Economistes, el d'Advocats, el d'Aparelladors, el d'Arquitectes, l'Associació Catalana de Tècnics Urbanistes..., etcètera, és a dir, de fet, tothom que tenia alguna cosa a dir en relació amb aquests temes estava en aquest Congrés. I aquest Congrés va fer una declaració final, una declaració final, amb nou conclusions, amb les típiques declaracions finals molt genèriques, és a dir, cal arribar a fer un determinat consens en aquests temes, però que jo crec que és —la meva opinió— una excel·lent declaració final, que té nou punts, i que —permetin-m'ho— els farà una petita contrastació entre què és aquesta declaració —hi insisteixo, no hi havia cap entitat, cap organització, a Catalunya, que tingués quelcom a dir en els temes territorials que no participés aquí—, i, evidentment, no els estic llegint la intervenció o determinades ponències que podrien dir que responien a posicions polítiques: els estic llegint o intentant llegir quines són les nou conclusions. D'aquestes nou conclusions, n'hi ha algunes..., la primera, que parla del planejament municipal, que no és el tema; la segona, sobre la necessitat del planejament territorial de Catalunya, redactat amb la participació dels ajuntaments, té quinze o vint línies, però el que em sembla important és la consideració del planejament territorial com una eina de coordinació de les

polítiques sectorials i en el seu cas, també, d'orientació dels planejaments municipals. La manca d'aquest planejament global i l'escassa coordinació entre la Generalitat i els ajuntaments i amb la Administració central ha donat lloc a un planejament sectorial insuficient i conflictiu i a una acció pública dispersa i poc articulada.

Quina és la tercera resolució d'aquesta declaració sobre la manca d'un model integrat de política d'habitatge i de sòl per a Catalunya? Amb quatre punts diu: «Considerem important reclamar l'atenció de les administracions sobre la manca d'un model integrat de política d'habitatge. Punt primer: cal establir una política d'habitatge a llarg termini; punt segon: cal col·laborar amb l'Administració local; punt tercer: cal un marc legislatiu propi; punt quart: cal augmentar els recursos destinats a la política d'habitatge; punt cinquè: cal incrementar els estàndards de normalització; punt sisè: cal desenvolupar una política de sòl per a habitatge.»

Quarta resolució d'aquest Congrés: consideració global i integrada en el planejament dels problemes —el senyor Esteve Tomàs també hi feia referència—, dels problemes de circulació, trànsit i els transports de les nostres ciutats. Els estalvio llegirlos-la: necessitat d'una autoritat única; necessitat d'una política tarifària integrada.

Cinquena resolució: el tema de les infraestructures. Insisteixo que en aquest tema no vull entrar avui; reconec que és discutible si se'n fan moltes o poques. En tot cas, sí que em sembla oportú dir que hi ha una frase que diu: «A tal efecte, considerem necessària una gestió més planificada i projectes tècnicament més complets».

La resolució sisena fa referència al tema de l'ordenació del subsòl.

La setena, a la necessitat de la protecció del medi ambient amb un punt, dels tres punts de què consta la resolució, tan clar com aquest: «Reclamem una major atenció a aquests temes en els plans d'ordenació del territori, sobretot per la transcendència que poden tenir en la redacció del planejament i, especialment, del Pla Territorial General, Pla d'Espais d'Interès Natural, Llei Forestal, Pla d'Aigües, Pla de Residus».

Punt vuitè, sobre el dret a la propietat i la jurisprudència, que en tot cas no és el motiu del nostre debat, i punt.

I l'últim punt, el planejament i la gestió en la nova etapa urbanística.

En tot cas, el que em sembla important, hi insisteixo, d'un congrés important per a Catalunya, amb la participació de tothom que tenia alguna cosa a dir, és que dels nou punts d'aquesta resolució n'hi ha cinc —planejament, política integral d'habitatges, política de transport, política d'infraestructures i política de medi ambient— que el que diuen, de forma molt suau, molt suau, és que en alguns d'aquests temes no s'està fent allò que cal fer; de forma suau, dir que no hi ha política d'habitatge integrada, que cal una política de sòl a llarg termini, que cal incrementar les inversions —és a dir, allò que no es fa—; dir que cal una política de transports integrada, amb inversions, amb sistema tarifari integrat —és a dir, allò que no es fa. I així successivament.

Sé que o m'imagino que el portaveu de Convergència que ens replicarà em podrà explicar que el Pla Territorial es presentarà d'aquí a uns dies o d'aquí a unes setmanes; que em podrà dir que de transports, s'està fent el metro de Santa Coloma, eh?

Que podrà contestar qüestions d'aquestes. Però avui, ningú, ni de la majoria del Govern ni de fora del Govern, pot contestar aquestes grans argumentacions en contra de la política territorial. No es poden contestar, ningú. Es podrà dir que es fan coses concretes, però avui no es pot contestar que existeix una política d'habitatge a fons, perquè no n'hi ha. O no es pot contestar que hi haurà planejament, perquè durant deu anys no hi ha hagut planejament; o no es pot dir que es farà el metro a Santa Coloma, perquè no existeix una política de transports integrada. I en aquests grans temes, hi insisteixo, avui, a Catalunya, no és només l'opinió dels grups de l'oposició, és l'opinió del conjunt de les entitats i associacions que tenen coses a dir en aquests temes.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, demanem l'esmena..., el retorn d'aquest projecte al Govern; reclamem i demanem allò que diu el Congrés d'Urbanisme i Territori, i ho demanem sabent que, evidentment, avui el Grup de la majoria no acceptarà aquest retorn, no l'acceptarà, però que voldríem que, en el proper Pressupost, vostès no fessin la política de transports de l'oposició, perquè no la faran mai, que vostès no facin el planejament de l'oposició, perquè tampoc el faran mai; el que ens agradaria és que en el proper debat de pressupostos la discussió pogués ser què opinem d'un pla d'habitatges, que pogués ser aquest el terreny de la discussió; que vostès diguessin: «per quatre o cinc anys fem aquestes inversions; aquestes són públiques», i nosaltres en diguéssim unes altres, però que tinguéssim un terreny de joc amb l'existència de polítiques per vostès de temes que avui no en tenen. Pensem que si és possible que dintre d'un any el debat sigui, no sobre el buit de polítiques amb contestes d'actuacions concretes, sinó sobre el debat de programes en aquests temes importants que, hi insisteixo, avui reclama una part important de la societat catalana, les esmenes, que avui demanem els grups de l'oposició, de retorn hauran servit per a alguna cosa.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara la defensa de l'esmena 374, de l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Si vostè m'ho permet i telegràficament, procediria a la defensa de les esmenes corresponents al Departament de Política Territorial i Obres Públiques a la Junta de Sanejament, a la Junta de Residus, a la Junta d'Aigües, a l'INCASOL, a la Comissió de Ports de Catalunya, als Ferrocarrils de la Generalitat, als Ferrocarrils de Grans Pendents i a la empresa Gestió d'Infraestructures, SA...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: És a dir, totes les del Departament.

El Sr. LATORRE: Exactament, totes les que tenim presentades al Departament; sí, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

El Sr. LATORRE: I a més a més intentaré no ser ni recurrent amb argumentacions ja exposades pels il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, ni amb argumentacions ja formulades per part nostra en anteriors debats, en anteriors debats d'enguany, que ha estat un any prolífic —evidentment en debats corresponents a política territorial i obres públiques.

Hi ha una primera raó —n'hi haurà divuit; hi haurà divuit

raons per demanar el retorn d'aquests pressupostos—, hi ha una primera raó a bastament exposada: la manca de política territorial, la manca de planificació territorial. Fa uns dies parlàvem aquí de la necessitat d'incrementar els nivells de competitivitat. Al Congrés dels Diputats ahir també es parlava del «pacte de la competitivitat». I sempre, aquí i allà, parlem de les infraestructures, però sempre també, aquí i allà, parlem de les infraestructures de l'any que ve, i jo crec que, aquí i allà, hem de parlar de les infraestructures, de la política territorial dels propers deu anys, i no ho fem i suposo que això és culpa de tots. Telegràficament, aquesta seria la primera raó.

Segona raó —també ha estat defensada per l'Il·lustre Diputat senyor Tomàs—: la brutal i progressiva burocratització d'aquest Departament. Efectivament, fins ara el Departament s'estructura en una secretaria general, vuit direccions generals, cinc entitats autònomes i tres empreses. I tot això sense l'Agència del Medi Ambient, que s'ha de crear, i de l'empresa de regadius. Ja hem exposat, doncs, dues raons justificatives de la demanda del retorn. La resta fins a divuit —ja ho he dit— seran de tipus sectorial, en cinc grans blocs: política de comunicacions, carreteres i transports; segon bloc: política de ports i costes; tercer bloc: política hidràulica; quart bloc: política d'habitatge; cinquè bloc: política ambiental.

Primer bloc: política de comunicacions, carreteres i transports. Tercera raó justificativa —i jo crec que bàsicament defensada en el debat de política territorial i, fins i tot, en el debat de política general d'enguany—: la manca de coincidència entre les inversions que es programen en matèria de carreteres amb les previsions del Pla de Carreteres, sense més, tot i reconeixent l'important esforç inversor que representa l'increment important que es produeix en matèria de carreteres. Enguany, l'any que ve, s'invertiran 28.000 milions de pessetes en obres de carreteres, que això és una xifra molt i molt important per a Catalunya.

Quarta raó: el pressupost de la Direcció General de Carreteres és un pressupost equívoc. Mirin, amb les dades a la mà, *Diari Oficial de la Generalitat* del 16 de novembre: s'anuncien tot un seguit de licitacions d'obres de carreteres i d'altres, però bàsicament de carreteres, que òbviament no repetiré; no ho sé, tot això no hi té res a veure: no n'hi ha cap ni una que coincideixi, al començament de l'exercici, amb les previsions, amb la llista d'inversions que figura com a annex del Projecte de Llei de Pressupostos. I si al començament ja les coses varien, fixin-se vostès com acabarà la cosa.

Cinquena raó —també bàsicament defensada pel senyor Tomàs—: la manca de consignacions pressupostàries per a la conservació de la xarxa viària de Catalunya. Jo crec, senyors del Govern, que estaran d'acord amb mi que amb una consignació de 1.158 milions de pessetes és impossible de mantenir la xarxa viària de Catalunya, ni tan sols al voltant del mínim de conservació i de seguretat de la circulació.

Sisena raó: Gestió d'Infraestructures, SA, creada per la Llei de Pressupostos del 90 amb un pressupost de 8.094 milions de pessetes, dels quals 7.690 corresponen a inversions. Ja avancem —ho varem dir l'any passat i ho tornem a dir ara— que nosaltres no estem d'acord amb la creació d'aquesta empresa. Doncs bé, d'aquests 7.690 milions de pessetes, 2.500, o sigui hi ha inversions per al nus Diagonal-Collblanc, per a la carretera de Collblanc-via RENFE, per a la via RENFE-camí del Mig, i pre-

visió de noves actuacions en xarxa viària: 2.500 milions de pessetes. A més a més, amb un petit problema: es produeix una duplicitat d'inversions; si es mira, si es té la paciència de mirar l'annex d'inversions de la Direcció General de Carreteres, allà apareix l'obra del desdoblament de Girona-Banyoles i variant de Banyoles amb una consignació per a l'any que ve de 656,1 milions de pessetes. I aquest també jo crec que és l'objectiu d'una obra que ha de fer aquesta empresa, perquè es va crear per fer això. Quines de les dues? Quina de les dues inversions correspon a cadascun dels dos organismes? Perquè jo crec que la carretera no es farà dues vegades.

Parlem de transports –setena raó–: bàsicament, encara que no amb una coincidència total, bàsicament en la línia de la defensa que ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Saura: el creixement desmesurat de les subvencions per als Ferrocarrils de la Generalitat, que tindran un increment del 50%. I una reflexió que m'agradaria que quedés penjada aquí, sobre la conveniència que una empresa pública, adscrita al Departament de Política Territorial i Obres Públiques a través del seu departament de muntanya, es dediqui a explotar dues estacions d'esquí. Jo no estic en contra que una empresa pública ho faci, el que no em sembla massa adient és que ho faci una empresa del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Jo crec que aquesta empresa hauria d'estar adscrita al Departament de Comerç, Consum i Turisme; però això és una opinió.

Vuitena raó: el pressupost de la Direcció General de Transports és un pressupost equívoc i em passa una mica el mateix; és a dir, hom que té la paciència de mirar-se les coses, mira també el mateix *Diari de la Generalitat* del dia 16 de novembre, que és el diari del «rasclet», eh? –es passa el rasclet per totes les obres que queden penjades. Aquí hi ha alguna petita coincidència però hi ha moltes discrepàncies entre la llista d'inversions –full trenta-quatre corresponent a la Direcció General de Transports; els estalvio de repetir-los totes les obres que figuren en un document i altre.

Política de Ports i Costes, pressupost de la Direcció General 988 milions de pessetes, dels quals 788, doncs, corresponen a operacions de capital; 493, a inversions i 295 a transferències de capital. Les inversions són totes corresponents a passejos marítims i a redacció de projectes i plans, i les transferències de capital, doncs, van a parar a la Comissió de Ports de Catalunya, amb la qual cosa es produeix que, per invertir, doncs, 1.500 milions de pessetes, tenim dos organismes pràcticament coincidents; ja sé que tenen característiques nítidament diferenciades, administrativament diferenciades; fins aquí hi arribo. Doncs, novena raó, que no hi insistiré: la política de ports i costes de la Generalitat és purament testimonial, i d'això tampoc en tenen vostès tota la culpa; això ho reconec jo també. El que passa és que uns, en aquest cas, en tenen més que uns altres.

Passem ara a l'altre bloc: política hidràulica. Desena raó per demanar-me el retorn: la planificació hidrològica. Hem parlat diverses vegades del Pla Hidrològic de les Conques Internes i hem parlat, també... –ho ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Saura, perquè l'altre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, doncs, potser no era massa convenient que ho fes–, ha parlat també de la Comissió d'Estudis del Pla, l'eficàcia de la qual –i això no és, probablement, culpa només del Govern– no ha estat fins ara una de les seves característiques més significatives.

Onzena raó, justificada en el debat de l'any passat, de pres-

supostos, en el debat de Política Territorial i en el debat de l'esmena a la totalitat del Pressupost del 91: la manca de voluntat política per lluitar contra els desequilibris hidràulics de Catalunya. El que passa és que això ho han complicat una mica. Jo li parlava ahir al Conseller i li feia una referència parcial del que havien fet vostès amb aquest pacte de passadissos que havien fet amb el Grup Socialista. I jo crec que vostès, si fan les coses bé, sí que han de fer una cosa, i és que han de retornar el projecte corresponent als pressupostos de la Junta d'Aigües, de la Junta de Sanejament, al Govern, perquè introdueixi les modificacions tècniques que vostès han introduït pels passadissos. De veritat, tots dos pressupostos han minvat en 1.125 milions de pessetes; en això estem d'acord, i en què? És clar, finalment un pressupost no és només la xifra final; aquests 1.125 milions de pessetes, d'on els deduïm? De l'Ens d'Abastament d'Aigua? De la Junta d'Aigües? I en tot cas, de què? En quines inversions?

Doncs bé, si no ho fan vostès així, hauran de donar instruccions, vagin vostès a saber per quines vies, als serveis corresponents de la Cambra perquè ho facin, perquè jo crec que tindran problemes tècnics per fer-ho.

Anem per la raó número 12. Dotzena raó: la inexistència parcial pressupostària de l'Ens d'Abastament d'Aigua; un ens que varen aprovar amb urgència ara farà un any, una llei tramitada per urgència, que no s'ha posat en marxa, que pressupostàriament és un fantasma, que al principi tenia unes aportacions –parlaré una mica de memòria– de 2.000 milions de pessetes de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, 2.200 milions de pessetes de la Junta d'Aigües per la via de la recaptació del cànon d'infraestructura hidràulica, més un aval que varen vostès aprovar de 2.500 milions de pessetes per endeutar-se a compte de la disminució d'ingressos que es produirà... Bé, i amb això ja en tenim prou, i jo crec que, almenys, vostès podien haver-hi «figurat» un pressupost de 1.000 pessetes i després implementar, per la via de les modificacions pressupostàries, doncs, totes aquestes coses que van fer vostès al llarg del debat d'ahir.

N'hi ha més. N'hi ha més; hem parlat abans del respecte parlamentari. I jo aquí vull també insistir una mica, si trobo els acords que varem prendre curiosament per unanimitat. Curiosament, aquesta vegada, per unanimitat. I varem quedar el juny passat en el debat de política territorial que es promulgarien en el termini de quatre mesos les disposicions reglamentàries de desenvolupament de la Llei 5/90, d'Infraestructures Hidràuliques, per tal de fer-ne efectiva la immediata aplicació. Això ho varem aprovar tots plegats i ahir, amb la nostra abstenció, perquè volem continuar sent seriosos en la mesura que puguem, doncs, ho varen canviar; un acord unànim de d'aquest Pressupost, d'aquest Parlament, bàsicament unànim. No vull ficar-hi a tots. Ahir, alguns es van ficar, potser sense adonar-se'n. Potser sense adonar-se'n.

Sí, però aquesta unanimitat encara no la tindran, encara que sigui per poc. Ho van canviar; ho van canviar en cinc minuts. I també varem quedar que es posaria en funcionament en el termini de tres mesos, que jo crec que han passat una mica més. Del 14 de juny al dia que ens trobem jo crec que han passat sis mesos i uns pocs dies; doncs, han doblat el termini. L'Ens d'Abastament d'Aigua, doncs, bé, no existeix.

Anem ara al Pla de Sanejament; no insistiré més que per formular la tretzena raó: manca de compliment de resolucions

d'aquest Parlament. Torno a referir-me a les conclusions aprovades al debat de política territorial. (*Pausa.*) Deia que vàrem aprovar entre tots plegats que el Govern de la Generalitat envia-ria a la Comissió de Política Territorial del Parlament en el ter-
mini de tres mesos, lleugerament superat, un informe sobre l'estat de realització actual del Pla de Sanejament i sobre les se-
ves previsions d'acabament. Que jo sàpiga, el Govern, doncs, encara no ha complert amb aquesta obligació que tenia d'enviar aquesta informació.

Catorzena raó: obscurantisme pressupostari de la Junta de Sanejament. El programa d'inversions, bàsicament, es confor-
ma mitjançant 3.800 milions de pessetes que es transfereixen a la Junta d'Aigües per a inversions. I efectivament, doncs, aquí apareixen unes determinades estacions depuradores: Sabadell-Sant Quirze; depuradores residuals de la Garriga, primera fase; depuradores residuals Terrassa i Sant Quirze-les Fonts, i una partida de gran precisió pressupostària: «Plans sanejament plu-
rianual», 2.186 milions de pessetes. Afegir aquesta concreció a la transferència de 14.350 milions de pessetes, que sense cap ti-
pus de detall es farà a les corporacions locals per obres incloses en el Pla de Sanejament.

Quinzena raó —com vostès veuen, doncs, ja anem acabant—: la gran dispersió d'òrgans competents en matèria d'habitatge, també ja defensada jo crec que una mica l'any passat; evident-
ment, són competents la Direcció General d'Urbanisme, la d'Arquitectura i Habitatge, l'INCASOL i també ADIGSA, em-
presa pública, ara en el Departament de Benestar Social, com-
memorant eufòricament el cinquè aniversari de la seva constitució.

Setzena raó, ja defensada íntegrament —jo crec—, íntegrament amb motiu de la defensa de l'esmena a la totalitat del pressu-
post referent al dèficit d'habitatge públic de Catalunya. No tor-
naré a insistir. I finalment, senyores diputades, senyors diputats, fer-los recordatori de la meua intervenció, també en el mateix debat de Política General, sobre la seva política mediambiental, la manca d'aquesta política i acabar, i acabar... No, ens en que-
den dues.

La dissetena seria la manca de referència pressupostària de l'Agència del Medi Ambient; compromís de creació que tenen
vostès un cop superin —jo els desitjo molt cordialment que sigui aviat— aquestes petites discrepàncies interconselleries.

I, finalment, no es pot acabar aquest bloc ni aquesta inter-
venció sense dedicar, ni que fos una breu referència, d'altra banda obligada, a la Junta de Residus, que constituïria la fona-
mentació de la divuitena i última raó per demanar la devolució d'aquest conjunt de pressupostos. Podríem entrar a considerar el llistat d'inversions de la Junta per al 91 i potser serà millor no fer-ho amb massa profunditat, perquè en definitiva el llistat d'inversions del 91 és el del 90 amb un increment de preus i
fent desaparèixer per la via del Tipp-ex les correccions d'algunes de les ubicacions —en particular de la de Rubió—, d'algunes de les instal·lacions.

Aquest llistat es contradiu amb les paraules del Molt Hono-
rable President de la Generalitat, segons les quals les instal·lacions derivades de l'aprovació de la Llei de Residus Industrials, que esperem, aquesta vegada sí, que surti consensuada d'aquest Parlament amb totes les forces polítiques, es farien a poc a poc. I no és aquesta la previsió de les inversions de la Junta de Resi-
dus.

De tota manera, la tramitació d'aquesta nova llei no és excu-
sa per a la no-aplicació de la vigent Llei del 83, i potser hi ha una dada que és més significativa que mil paraules, quan veiem les previsions d'ingressos de la Junta de Residus pel concepte de multes i sancions al llarg del 91: 3 milions de pessetes. Aquesta serà l'aplicació sancionadora de la Llei del 83.

Doncs bé, senyor President, senyores diputades, senyors di-
putats, per totes aquestes divuit raons formulades i defensades telegràficament —crec—, demanem el retorn al Govern dels pres-
supostos del Departament de Política Territorial i Obres Públi-
ques, de la Junta de Residus, de l'INCASOL, de la Comissió de Ports de Catalunya, dels Ferrocarrils de la Generalitat, dels Fer-
rocarrils de Muntanya de Grans Pendent i de Gestió d'Infra-
estructures. I suposo que vostès demanaran també després els corresponents a la Junta de Sanejament i a la Junta d'Aigües.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'esmena 377 decau. De tota manera, aquesta Presidència no observa cap diputat del Grup Mixt per defensar-la.

Correspon, ara sí, l'esmena 378, del Grup Socialista. Per de-
fensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i se-
nyors diputats, defensaré conjuntament l'esmena a la Junta de Sanejament, a la Junta d'Aigües, a la Comissió de Ports de Ca-
talunya i a la empresa GISA, Gestió d'Infraestructures, SA.

Bé, en primer lloc, faré referència a la política hidràulica del Govern de la Generalitat, que és evident que s'ha d'estudiar de manera global i no es pot estudiar separatament entre la Direc-
ció General d'Obres Hidràuliques, la Junta de Sanejament i la Junta d'Aigües; un pressupost que sumats aquests tres organ-
ismes seria de 60.000 milions de pessetes, però com que hi ha un transvasament de diners d'un a l'altre, doncs, l'hauríem de re-
duir a la realitat que seria d'uns 43.000 milions de pessetes per a obres hidràuliques.

Bé, és un pressupost important, però ens trobarem que part d'aquest pressupost no es pot aplicar perquè algunes de les me-
sures legislatives, que havíem d'introduir en funció de les lleis que es van aprovar en aquest Parlament l'any passat, doncs, en-
cara estan en una fase d'elaboració reglamentària, el que sigui, però no s'han desenvolupat suficientment.

És a dir, ens trobem amb dos organismes que són l'Ens d'Abastament de l'Àrea de Barcelona i l'Ens Gestor de la Pro-
moció i Execució de Regatges que encara no han estat consti-
tuïts; potser han estat creats per llei, però no han estat constituïts formalment. Per tant, ens trobem que aquests dos or-
ganismes hauran d'administrar 2.000 milions de pessetes, un, i 2.200 milions de pessetes, l'altre, però estan esperant, doncs, que entre tots plegats acabem de configurar aquests organismes. Aquest seria, per tant, un primer apartat, si volen, anecdòtic, d'aquesta crítica a la política hidràulica del Govern de la Gene-
ralitat, que seria els retards en la posada en marxa d'aquesta or-
ganismes; retards que s'han d'imputar al conjunt de les administracions que l'han de constituir.

Dit això, entrem en el primer punt de crítica important. He dit que aquesta era una crítica anecdòtica que s'imputava al conjunt de les administracions que n'han de formar part. Però l'anècdota passa a ser en aquesta moments, ja, categoria. Ens trobem amb el pressupost de la Junta d'Aigües. La Junta d'Ai-

gües ha d'administrar un pressupost de gairebé 18.000 milions de pessetes; d'aquests 18.000 milions de pessetes, 9.000 provenen del cànon d'infraestructures hidràuliques que vam aprovar l'any passat, és a dir, gairebé la meitat. I el Grup Socialista, que va aprovar aquesta Llei, va aprovar l'aplicació d'aquest cànon i va aprovar, encara ahir, una esmena transaccional perquè s'apliqui aquest cànon aquest any, però que s'apliqui de manera progressiva. Aquí el senyor del Grup del CDS, el senyor Latorre, plantejava una crítica als acords que es van arribar en aquesta Cambra ahir. Jo crec que és positiu que es formulï una aplicació progressiva del cànon d'infraestructures hidràuliques; doncs, això és el que es va fer ahir, demanar una aplicació progressiva per tal que el Govern de la Generalitat pugui disposar d'aquesta 9.000 milions de pessetes.

Però, és clar —dic—, el Grup Socialista està d'acord amb aquest Cànon; però està d'acord condicionat a l'existència d'un programa d'obres hidràuliques; programa d'obres hidràuliques que està establert en la Llei que vam aprovar l'any passat i que a més estableix molt clarament com s'ha de fer. La labor a la Junta d'Aigües, l'aprova el Consell Executiu i la presenta amb posterioritat perquè la conegui el Parlament. El Programa d'Obres Hidràuliques no s'ha fet i aquesta és la crítica més important en el tema de la gestió de la Junta d'Aigües.

El Grup Socialista creu que, perquè es pugui aplicar el cànon, hi hauria d'haver coneixement de quin és el programa d'obres hidràuliques, perquè, a més, aquest programa ha d'establir —i així ho diu la mateixa Llei— la relació d'obres, les inversions anuals, l'administració que executarà les obres, etcètera, i totes aquestes obres són molt importants, i aquests 9.000 milions de pessetes han d'anar en funció de l'aprovació d'aquest programa d'obres hidràuliques. Per tant, aquesta seria la primera crítica bàsica del Grup Socialista en matèria hidràulica: l'exigència de l'aprovació del programa d'obres hidràuliques.

Entrem molt ràpidament al segon capítol —la gran gestió d'obres hidràuliques seria la gestió en obres de sanejament—: la Junta de Sanejament, gairebé 35.000 milions de pessetes. Aquest any, el Grup Socialista canvia els arguments, i no perquè no estigui d'acord amb els anteriors, perquè també els repetim, però la primera crítica que formulem al pressupost de la Junta de Sanejament és que aquest pressupost ja no s'adiu a les necessitats reals de sanejament de Catalunya. Els plans de sanejament aprovats són obsolets, i aquesta és una crítica que formula el Grup Socialista i que formulen els representants de les federacions de municipis en la Junta de Sanejament, i aquest any, per primera vegada, per primera vegada —i el senyor Masó així ho podrà corroborar—, els representants de la Federació de Municipis a la Junta de Sanejament no han aprovat l'avantprojecte de pressupost. Per què? Repeteixo: perquè considerem —i el Grup Socialista coincideix, en aquest cas, amb la Federació de Municipis—, considerem que cal el replantejament, la reformulació dels plans de sanejament. I en quina línia? Jo li donaré tres orientacions: fonamentalment, en la línia de la millora de la qualitat de l'aigua, millora de la qualitat de l'aigua; els plans de sanejament es marcaven uns objectius, que eren possibles i que eren positius, però avui dia, a Catalunya, en èpoques de sequera, com hem passat, ha quedat evident que l'aigua dels nostres rius necessita una millor qualitat perquè pugui ser utilitzada per al consum humà, perquè pugui ser potabilitzada amb facilitat per les diverses entitats potabilitzadores de l'aigua. I això, què

vol dir? Vol dir, per tant, millora dels objectius de qualitat en els diversos plans de sanejament. També, què vol dir? No solament la millora en els objectius, sinó plantejar-se un reequilibri en les inversions en els plans de sanejament. Vol dir que, fins ara s'han prioritzat les inversions en zones costaneres, i tenim, en moltes zones costaneres, una qualitat d'aigua depurada molt enveuable, molt positiva, però és aigua que, finalment, va al mar, i, per tant, què hem aconseguit? Hem millorat l'aigua de bany, però no l'aigua dels rius, i nosaltres necessitem millorar l'aigua dels rius perquè a l'estiu pugui ser utilitzada per al consum industrial, humà o el que sigui necessari.

Per tant, diríem, primer, millora dels objectius de qualitat. Segon, reequilibrant en les inversions; per tant, inversions en el territori en la zona costanera?, sí, no diem que no es facin inversions en la zona costanera, sí, però també reinversions a les zones interiors, en els cursos alts i mitjans dels rius, i així evitaríem espectacles com els del pantà de Sau i Susqueda o com les dificultats que en aquests moments es tenen en determinades potabilitzadores que subministren a la conurbació de Barcelona.

I tercer punt, també referent a les aigües de les zones costaneres: moltes vegades, massa vegades, les aigües de les zones costaneres són enviades al mar a través d'emissaris. Nosaltres pensem que caldria plantejar-se seriosament si no seria possible una millor reutilització de les aigües de les zones costaneres, i, per tant, que molts dels emissaris que avui existeixen fossin transformats o recreats, diguem, les seves depuradores.

Per tant, aquestes serien les tres línies que nosaltres apuntaríem de reformulació en els plans de sanejament, per tal que poguem disposar de més aigua per al consum industrial, humà o de regadiu, i que aquesta aigua no es perdi, com es perd avui dia, cap al mar.

Aquesta és la nova formulació del Grup Socialista, i diria que és una formulació important. Per tant, què vol dir? Que els plans que vam aprovar fa cinc, fa sis, fa set o vuit anys ja són obsolets i que els hem de tornar a plantejar de nou, i segurament plantejar-nos noves inversions en noves zones.

Però tornem ara a la crítica tradicional del Grup Socialista. En els pressupostos d'aquest any de nou ens trobem amb la contradicció que figura una partida d'ingressos per interessos de 475 milions de pessetes, i una partida de despeses per interessos de 306 milions de pessetes, i, de nou, la Junta de Sanejament sol·licita endeutament, sol·licita crèdits. Vaig plantejar aquesta crítica en l'articulat; el senyor Escudé va dir que el diputat que contestés les esmenes de Política Territorial explicaria aquest tema. Espero que ho expliqui seriosament, perquè aquesta no és una petició del Grup Socialista, sinó que és una petició de la Sindicatura de Comptes, que no comprèn com, tenint romanents de tresoreria, de 2.225 milions de pessetes, ens haguem d'endeutar. I no ens diguin, i no ens diguin que el problema és que cal invertir per a depurar, perquè, en això estem d'acord: el Grup Socialista està d'acord que s'inverteixi per a depurar, però en aquests moments —i això és un tema reconegut per tothom, per la mateixa Junta de Sanejament—, avui dia no hi ha capacitat de gestió de més diners dels que es disposa. Per tant, si no poden gestionar més diners dels que tenen, no en demanin més; si s'han de quedar a la caixa, no en demanin més, o, si no, facin més infraestructura del Departament o de la Junta i podran fer més obres, però avui dia ens diuen: «Oh, no trobem contractistes; oh, no hi ha projectes; oh, no hi ha no sé què...», i

avui, per tant, nosaltres els diem: no val ja la crítica tradicional de dir-nos: «Els ajuntaments no ens donen terrenys», perquè avui la crítica és una altra: vostès han reconegut públicament, més d'una vegada, que no hi ha capacitat de gestió.

Per tant, aquest és un tema clar que aquí es planteja. I aquesta incapacitat de gestió no solament està en l'execució de les infraestructures, sinó que també està en la incapacitat de recaptar. I aquí ens trobem amb un problema molt seriós. Ens trobem, el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió, amb molts alcaldes que ens vénen a dir que no comprenen per què hem de pagar el cànon de sanejament, i ens trobem que hi ha a Catalunya, encara, molts alcaldes socialistes, molts alcaldes de Convergència i Unió i molts alcaldes d'altres partits que encara no cobren el cànon de sanejament als seus municipis. I aquí cal una acció, jo diria, política clara i contundent d'explicació que si es cobra el cànon és perquè es realitzen unes obres, però moltes vegades –vostès ho saben, i el senyor Borràs sap que les comarques de Lleida són unes de les comarques exemplars en què està passant això avui dia, que hi ha una rebel·lió en contra de l'aplicació del cànon–, si no expliquem nosaltres, tots plegats, no expliquem als ajuntaments la necessitat de l'aplicació dels plans de sanejament, i, per tant, que s'estan fent infraestructures, no podem exigir-los que paguin el cànon. I el que passa als ajuntaments de Catalunya és que no veuen les obres –el que els deia abans–, hi ha incapacitat de gestió, i com que no veuen les obres, no paguen el cànon.

Per tant, jo diria, crítica a la Junta d'Aigües per la falta de programa d'inversions, programa d'infraestructures hidràuliques; crítica a la Junta de Sanejament, perquè és necessària una reformulació dels plans de sanejament.

Pel que fa referència a la Comissió de Ports de Catalunya –molt ràpidament–, fa deu anys que existeix la Comissió de Ports; tenia dos objectius: primer, la coordinació, diríem, de la gestió dels ports traspassats, i, en segon lloc, la coordinació d'aquests ports traspassats amb els ports autònoms de Barcelona i Tarragona, per fer el front portuari català. Aquest front portuari català, que hauria d'ajudar el comerç de Catalunya, jo crec que no és cap realitat, avui dia, després de deu anys de gestió de la Generalitat. La Comissió de Ports de Catalunya té la gestió d'un conjunt de ports, que es divideixen en tres branques: ports comercials, ports comercials i pesquers –pesquers, fonamentalment–, i ports nàutico-esportius. Els ports comercials –molt ràpidament–, ho saben vostès, s'han estancat, i el port de Sant Carles de la Ràpita, que era un port d'una certa activitat comercial, avui ha perdut pràcticament la seva activitat; Palamós es manté equilibrat, Sant Feliu, igual, i Vilanova, també –a més, amb un cert monocultiu: a Palamós, fusta; a Sant Feliu, caolí; a Vilanova, ciment, etcètera. Caldria, diguem, un major dinamisme en els ports comercials. Els ports pesquers jo diria que en aquests moments estan funcionant, i suposen un nivell d'ingressos important, un nivell d'ingressos important per a la Comissió de Ports de Catalunya, però el tercer tema que hauria de tocar la política de ports –i la Comissió de Ports també, d'alguna manera, ho toca– és el tema del sector nàutico-turístic. I jo només voldria citar unes xifres: de 1982 a 1989 –deu anys– hem progressat: de 10.000 amarratges a 15.000; la previsió del Pla de Ports de Catalunya era que n'hi hauria d'haver 16.000, i ens hi hem aproximat bastant, però tenim deu anys per arribar a l'any 2000 en què es preveu que, a Catalunya, hi haurà 63.000 em-

barcacions i 24.000 amarratges necessaris –estem a gairebé 10.000 amarratges de distància del que prevèiem. Cal fer ports, hi estem d'acord –ho hem dit–, ara, on? Ports esportius a les zones on es contempla que són habilitades en el mateix Pla de Ports Esportius de Catalunya. El Grup Socialista està d'acord que es facin els ports, i ens sembla que és una acció que s'hauria de dinamitzar, que no ho està suficientment, però que siguin ports respectuosos amb el medi ambient, tal com preveia el Pla de Ports de Catalunya.

Finalment, també referent a la Comissió de Ports de Catalunya, hi ha un tema que jo diria que s'arrossega de molt de temps, que és el tema del port de Sant Feliu. El port de Sant Feliu, que jo he llegit les memòries de la Comissió de Ports i ens diuen: «Ara ja l'hem solucionat, ja el solucionarem...», i encara avui, doncs, es diu que a Sant Feliu de Guíxols continua l'anàlisi de la solució que caldrà donar al port. Esperem que aquest any sigui l'any definitiu de la solució del port –esperem que sigui així. El problema del port que recordin vostès que en aquest moment es planteja per l'existència d'un estudi d'impacte ambiental, d'un estudi d'impacte ambiental que no garanteix, que no garanteix, diguem-ne, que el port de Sant Feliu no deteriora la zona de la badia de Sant Feliu de Guíxols. Jo diria, per tant, que vostès saben que a Sant Feliu de Guíxols hi ha voluntat de fer un port esportiu, però no hi ha voluntat de fer qualsevol port esportiu –i el somriure del senyor Conseller..., sap que en aquests moments hi ha, potser, més voluntat de fer un port esportiu per part del Grup Socialista que no pas pel Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara la defensa de l'esmena 381, del Grup Mixt; atès que no hi ha cap diputat, decau aquesta esmena.

Correspon ara la 382, de la Junta de Residus; per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, fa, a aquestes hores, una certa angúnia de parlar del pressupost de la Junta de Residus. I dic que fa una certa angúnia de parlar d'un pressupost, un pressupost bastant elevat –pràcticament 5.000 milions l'any passat i 5.000 milions aquest any–, perquè un organisme, un ens autònom que té un pressupost d'aquesta categoria té un nivell d'incompliment tan elevat que pràcticament es pot dir que aquest pressupost és un fantasma, més que una autèntica realitat. I direm per què: perquè una de les entitats que destina més a inversió –pràcticament, del seu pressupost, el 80%–, resulta que, de la realització d'aquest pressupost, se situa en un nivell d'incompliment del 75% del seu pressupost global. I, si parlem de la partida més important, que són les inversions, estem en una realització propera al 0%.

I ens trobem que, pràcticament, això no és d'aquest any ni de l'any passat: des de l'any 1987 –quatre anys, ja– que pressupostem per realitzar unes inversions que no es fan. Un nivell d'incompliment que jo crec que cap organisme de l'Administració de la Generalitat té. No s'ha materialitzat el pressupost, no s'han fet infraestructures..., res de res, i és clar, es podrà dir: «És que fem els pressupostos, i els pressupostos que fem aquí no són per realitzar-los; són pressupostos orientatius, són pressupostos orientatius». És evident que, després de fer aquesta orientació durant tants anys, més que una orientació, jo diria

que és una certa desorientació. I, és clar, aquesta desorientació que pateix la Junta de Residus, l'estem pagant tots, la paguem tots perquè, després d'aquesta desorientació que té, que s'ha dedicat durant set anys, més que a realitzar allò que pressupostava, a realitzar uns certs estudis —és veritat: en aquests moments coneixem millor que ningú la situació dels residus, la provocació, la realització, el que es fa, el que no es fa... Ara bé, després de set anys, conèixer-ho tot perfectament i no realitzar res, realment ja els vam avançar nosaltres, ja els vam dir que fer aquest tipus d'operacions, realment, és perillós, és perillós perquè, d'aquesta certa frivolitat, durant tants anys, de fer uns pressupostos i no realitzar-los, es generen després unes certes actituds que, realment, no afavoreixen ningú.

I la primera cosa concreta que han fet vostès ha estat la realització d'una actuació, d'un pla que ha generat més conflictes que solucions, i jo crec que això ve d'aquesta forma frívola que, de vegades, vostès tenen de fer els pressupostos; forma frívola i, de vegades, irresponsable —no és la primera vegada que utilitzo aquestes paraules per parlar de la Junta de Residus. Podria haver-me limitat a repetir la intervenció que vaig tenir l'any 1988, i estaríem fent la mateixa del 89, la mateixa del 90 i la mateixa del 91, perquè vostès no han canviat ni el pressupost ni l'actitud. I és veritat que vostès han variat la seva política en retirar el Pla de Residus, però ens costarà molt remuntar una situació tan problemàtica, i entre altres coses perquè vostès a vegades fan una política poc prudent, fins i tot jo diria temerària, perquè, com s'ha dit abans aquí, aquest any no han tingut ni la prudència de retirar dels pressupostos el programa d'inversions, on tornen a sortir les mateixes ubicacions, pràcticament, que l'any passat.

Jo, senyor Conseller, li ensenyaria el programa d'inversions on es repeteix el mateix de l'any passat a l'entorn de Tarragona, a l'entorn de Girona, a l'entorn de Barcelona, excepte algunes petites variacions. Ara bé, jo això no ho dic com a base fonamental; he dit abans que vostès haurien de ser prudents i no temeraris i, per tant, abans he explicat a bastament que vostès en el Pressupost han estat temeraris i irresponsables. I comentant el Pressupost d'aquest any: vostès destinen per al proper any —i això que no hi ha partides, ubicacions, ni res d'això—...; han passat de 2.400 l'any passat, que no han materialitzat, han passat a 3.250 milions per al proper any; una quantitat realment considerable per a infraestructures, ho reconec. Però és que si repassem el que vostès han destinat des del 1987, ens trobem que ja disposen de 9.549 milions de pessetes, que si hi afegim el 30% que hi ha de posar l'Estat —i vostès diuen que per al proper any, diuen vostès, que l'Estat posarà 740 milions de pessetes—, ens trobem una quantitat d'11.498 milions de pessetes pressupostats per aquest Parlament, aprovats per aquest Parlament, i mai materialitzats pel Consell Executiu i per la Junta de Residus, que és qui l'hauria de... És a dir, unes quantitats considerables que, per fer una política ben feta, una política d'infraestructures, una política d'infraestructures amb garanties, una política de minimització, una política de recuperació, realment seria molt important. Però, bé, en el pressupost d'aquest any vostès destinen una partida nova —que jo me n'alegro moltíssim—, que és una partida per a residus hospitalaris, que realment és un problema que tenim i m'agradaria que, evidentment, aquesta partida servís per materialitzar la solució d'un problema. Perquè, per poc que fem en aquest tema, per poques infras-

tructures, per poques aportacions que fem a la solució d'aquest problema, nosaltres ho valorem positivament; des d'aquesta tribuna ho hem dit més d'una vegada: nosaltres volem solucions, no només pressupostos no realitzats.

Després, vostès destinen 550 milions per a recuperació de zones, que nosaltres ens n'alegrem, però hem de pensar que, sense una política correcta de tractament global del tema dels residus, amb la política actual que tenim, d'escampada dels residus, serà difícil que allò que recuperem per un cantó no ens ho tornin a embrutar per un altre, però, de tota manera, és positiu, també, per part nostra.

A l'Administració local, pocs diners, senyor Conseller, per a les competències que aquest Parlament els va traspasar. Nosaltres vam decidir aquí, a la Llei de Residus, una sèrie de competències importants i creiem que vostès hi destinen poc. Els ajuntaments col·laborarien molt més —molt més— amb uns recursos molt més importants i, per tant, els valorem insuficientment.

I, per altre cantó, per a la prevenció, què? Per a la prevenció, vostès —creiem nosaltres que va en aquesta direcció— destinen 500 milions de pessetes cap a les indústries per fer el tema, suposo, de la minimització, que nosaltres valorem positivament; o sigui, que les indústries s'adaptin pràcticament a l'origen i es valori això i es faci, ho valorem positivament. Si això no es fa correctament i es converteix en una certa repartidora, això no ho valoraríem positivament, però creiem nosaltres que s'hauria de fer una normativa, unes fórmules perquè aquelles indústries que s'adapten, realment rebin aquesta —suposem— partida considerable de 500 milions de pessetes i no passi com en alguna indústria que per un cantó contaminava i per l'altre rebia una certa compensació. Per tant, això positivament, també. Al costat d'això, veiem que si hi ha una política de fomentar les que ho tracten bé, una política de correcció a aquelles que ho tracten malament. I, tres milions de pessetes, sincerament..., després del que hem vist de la fiscalia, de les multes, de la situació en què ens trobem, no només pel tema de residus industrials i la Junta de Residus, sinó en el tema de sanejament, en el tema de la contaminació atmosfèrica, en el tema general de l'aigua, etcètera, en què hi ha una sèrie d'incompliments molt elevats i que afecten el nostre medi ambient i el nostre entorn, que està molt degradat... Situar això en tres milions de pessetes, considerem sincerament que el qui ha fet aquest càlcul, una de dues, o no hi vol fer res o realment no hi hauria de posar res, perquè seria més seriós que posar tres milions de pessetes.

Ara bé, creiem nosaltres que el que falta aquí —i això s'ha dit abans per tothom— és que falta una política ambiental, i esperem tots amb gran desig que al final es puguin posar d'acord i entri aquí una proposta de coordinació, d'orientació política correcta, i no aquest desgavell d'uns per aquí, uns altres cap allà, a través de l'Agència del Medi Ambient, que nosaltres —ja ho dic— esperem que vostès ho aprovin al més aviat possible.

I, per tant, aquí ens trobem una qüestió, i aquest any es tornarà a repetir el mateix de l'any passat, i és que aprovarem un pressupost que no s'ajusta a la realitat. Jo, nosaltres creiem que, per una certa salut mental d'aquest Parlament, hauríem de fer un pressupost real i no adaptat a les fantasies que més o menys tenen dintre de la Junta. I el més greu de tot això és que per al proper any tampoc es complirà el pressupost, i vostès ho saben, i ho sabem, i l'aprovarem. I, d'això, nosaltres, sincerament, senyor Conseller, li vull dir que nosaltres no ens alegrem en abso-

lut que passi aquesta situació. En primer lloc, perquè som els primers interessats a resoldre un dels problemes que vostès, i nosaltres, sobretot, fa ja molts anys, hem qualificat dels més greus que tenim a Catalunya. I, en segon lloc, perquè si vostès, amb el seu pressupost i la seva política no tenen una credibilitat, és evident que costarà molt més de resoldre aquest tema i ens ho faran molt més difícil als que algun dia ens tocarà substituir-los. Per tant, nosaltres no ens alegrem en absolut que aquest pressupost no es torni a complir, i li demanàvem –i amb això acabo–, senyor Conseller, que al pressupost que féssim l'any que ve no haguéssim de dir el mateix que estic dient aquest any i el mateix que vaig dir el 89, el mateix que vaig dir el 88 i espero que no sigui el mateix que vaig dir el 90..., el desembre del 91, quan fem els propers pressupostos, perquè això no diu res a favor de la dignitat d'aquest Parlament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspondrien les esmenes del Grup Mixt... En constatar, una vegada més, que no n'hi ha cap diputat, decauen les esmenes a la totalitat. Queden ara, per tant, dues esmenes del Grup Socialista, que defensarà tot seguit l'Il·lustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Sí, gràcies, senyor President, però les dues esmenes no són les dues del mateix Departament, sinó que una és la 468 –la que afegeixo–, que és d'Administració i Gestió, SA, ADIGSA, que pertany al Departament de Benestar Social, però que com que tracta d'habitatge, doncs, les acumulo. I aquesta acumulació no és solament per unitat, diguem, de la matèria, sinó que és també per motius polítics, perquè nosaltres sempre hem mantingut que tot l'habitatge –ADIGSA inclosa– havia d'estar en un sol departament, i si els fets ens han de donar la raó, no hi ha dubte que el cataclisme que hi ha hagut al Besòs, doncs, ens l'acaba de donar del tot.

I ara entrem en el que és la defensa del Departament de l'Institut INCASOL. L'any passat recordo que vaig començar dient que se'ls havia «desmadrat», a l'INCASOL, la llei de Parkinson, perquè s'havien apujat les despeses burocràtiques, comparades amb l'any 1984, s'havien multiplicat per quatre. Però, pel que s'ha vist, a aquesta opinió, o aquesta constatació, doncs, no s'hi ha fet gens de cas perquè aquest any ha ocorregut una cosa increïble: ara s'ha multiplicat per sis, en relació amb el 1984. I per què? Doncs, perquè ha pujat un 50% sobre els pressupostos de l'any passat. Indubtablement, no ho podem entendre. Capítol 1, capítol 2 d'aquest any, 1.479 milions de pessetes. Espero que el senyor Masó ens pugui donar, doncs, una contesta a aquesta perplexitat que nosaltres tenim.

I bé, tot això, per què, aquestes despeses? I entràrem en el que jo diria l'eficiència, és a dir, la relació que hi ha entre els mitjans i els resultats. I el primer que mirem, que observem, és que hi ha una activitat decreixent. És a dir, estan pensats, 12.000 milions de pessetes previstos per a vendes de terrenys –20% menys que l'any 1990–; els estudis tècnics passen de 56 a 80 milions, és a dir, tenen un increment d'un 45%, amb una plantilla –entre la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, Urbanisme i INCASOL– de 400 tècnics de grau superior i mitjà... No podem entendre aquest increment, com ja no vam entendre que l'any passat tingués aquests 45 milions.

La partida de propaganda també s'incrementa un 50%: passa de 60 a 90 milions, i els lloguers, els lloguers passen de 41 milions a 224 milions. No deixa de ser, també, perplex, que un

institut que construeix hagi de pagar aquests lloguers. A mi em sembla que pagant aquests lloguers el que pot tenir és un edifici propi. Si no immediatament, al cap de cinc anys. Que això es pagués per a amortitzacions es podria entendre, però que es pagui com a lloguers, no.

I ara entràrem en el que jo dic l'eficàcia. És a dir, l'eficàcia és diferent de l'eficiència, perquè l'eficàcia és la relació que hi ha entre els objectius que un es proposa i els que realment s'aconsegueixen o aconseguix. I no hi ha dubte que els dos objectius que hauria d'aconseguir l'INCASOL –dic «hauria d'aconseguir», i segurament que aquí no devem de coincidir– seria la lluita contra l'especulació del sòl i aconseguir un habitatge assequible per a tothom, per a tots els ciutadans, per a tots els segments. No hi ha dubte que cap d'aquests dos objectius, senyores i senyors diputats, s'ha aconseguit. A Catalunya és on el sòl és més car, on la inflació ha sofert una espiral més espectacular, i aconseguir un habitatge, per a moltes capes, avui dia a Catalunya, indubtablement és un miracle. No m'hi estendré més perquè ja el senyor Saura n'ha parlat molt, d'això, i jo mateix ahir en el decurs de les esmenes a l'articulat també en vaig parlar, i aleshores la pregunta és: el pressupost de 1991, serà més eficaç? Més eficient, ja hem vist que no ho és, però serà més eficaç? Aconseguirà aquests objectius que no ha aconseguit fins ara? De moment, he de dir, o he d'assenyalar, que manca una memòria d'objectius clars. Les memòries que s'acompanyen són quasi fotocòpia d'un any per l'altre, com si res no hagués canviat, quan han canviat moltíssimes coses, moltíssimes coses, entre elles el preu del sòl, entre elles aquesta mancança d'habitatge per a tothom.

Les alienacions en sòl residencial disminueixen de 4.400 a 3.000 milions de pessetes, i passen del 30% del total al 25%. És a dir, parlant clar, que només la quarta part del sòl que es pensa vendre l'any 1991 serà destinat a la construcció d'habitatge, tot al contrari del que hauria de passar. És una cosa que no podem entendre. En canvi, el sòl destinat a serveis, és a dir, sector terciari, creix espectacularment, i passa al primer lloc del rànking amb el 42% del total. Pel que es veu, el senyor Masó, que està prenent notes, tenia raó quan a Comissió em va contestar una esmena i em va dir: «És que l'INCASOL és com una empresa qualsevol: ha d'adaptar-se a la llei de l'oferta i la demanda i ha de mirar de ser competitiva.» Naturalment que deu tenir raó, el senyor Masó.

Quant al capital d'inversions..., el capítol d'inversions –perdó–, és veritat que ha augmentat de 20.000 a 25.000 milions de pessetes: és un fet, és aquí, naturalment no es pot negar..., ens alegràrem que fos molt més. Però les partides destinades a construcció i habitatges sumen 8.500 milions de pessetes, i estan molt lluny dels 30.000 milions de pessetes anuals que nosaltres creiem que són necessàries, necessàries per arribar ni més ni menys que al mateix nivell que una comunitat com Andalusia, que construeix de 3.000 a 4.000 habitatges anuals. Només per això són necessaris aquests 27.000 o 30.000 milions de pessetes. I nosaltres no compremem com no poden estar consignades, tenint en compte que les inversions en urbanisme –sobretot en compra de terrenys que després es torna a vendre– i en habitatge són inversions recuperables, no són inversions com en carreteres, que ja no es recuperen.

Per tant, al cap dels anys s'haurien d'anar incrementant, i després d'onze anys d'existència, almenys onze anys quant a

exercici, doncs, a mi em sembla que demanar 30.000 o 35.000 milions de pessetes per a inversions en habitatge, donada la situació actual, a mi em sembla que no és demanar res de l'altre món. I aquí passariem ara a la memòria d'inversions comarcalitzada. Bé, és difícil de valorar, però permet, no obstant això, pel que hem pogut anar sumant i restant, afirmar que no s'aparta de la seva germana, del pressupost de 1989, de la qual tenim les xifres exactes. I què diu? Doncs, aquella memòria ens diu que de tot el sòl residencial adquirit sols el 12% correspon a l'àrea metropolitana de Barcelona, quan en aquesta zona hi viu el 52% de la població, i la seva piràmide d'edats és la més jove de tot Catalunya.

Però ara fem una altra constatació: en canvi, es dedica la meitat de la inversió en la compra de sòl per a indústria i sector terciari en aquesta zona, és a dir, una vegada més el senyor Masó té raó, anem a cobrir la llei de mercat, la llei de l'oferta i la demanda, i hauria de ser completament al revés, amb una política territorial, de veritat, ben programada.

Manquen programes específics, que venim demanant ja fa molt de temps, programes de construcció d'habitatge de règim especial, no en fa pràcticament ningú. Si es fa algun és perquè els ajuntaments se'n preocupen —pocs se'n poden preocupar—; no se'n fan, ja vaig donar arguments, no vull repetir-los. Programa de construcció d'habitatge en règim de lloguer; li he fet a vegades preguntes per escrit, m'han contestat sempre dient-me: «No n'hem fet ni un», és a dir, es pot afirmar que, des de l'any 1981 fins a l'any 1991, l'INCASOL no ha construït ni un sol habitatge de lloguer, sabent la necessitat que hi ha; programa d'adquisició de sòl i construcció d'habitatge a l'àrea metropolitana de Barcelona en funció del que acabo de dir.

Senyores i senyors diputats, senyor Molins, senyor President, aquest és un pressupost regressiu en l'aspecte social, que no correspon al que ha de ser un pressupost de l'INCASOL. I què és el que ha de ser l'INCASOL? L'INCASOL ha de ser l'instrument d'una política urbanística d'edificació al servei de les demandes socials d'habitatge i de sòl més insatisfetes, no a cobrir la llei de l'oferta i la demanda.

I ara passem a ADIGSA. La manca d'informació jo crec que ja seria una poderosa raó que per si sola justificaria la no-acceptació del pressupost. Se'ns tramet un pressupost, senyores i senyors diputats, de 6.150 milions de pessetes, amb unes inversions de 4.857 milions, sense cap més explicació. Els recordo que l'article 25 dels mateixos Estatuts de la societat els obliga a elaborar anualment un programa d'actuació d'inversions i de finançament que respongui a les previsions plurianuals i ha de contenir, entre altres qüestions, les següents: un estat que detalli les inversions reals i financeres a fer durant l'exercici; l'expressió dels objectius a assolir; una memòria relativa a l'avaluació de les inversions a començar durant l'exercici. Res de tot això: tres fullets amb uns numerets, cap explicació, cap més explicació. És indubtable que —ho repeteixo— aquest és un argument més que suficient per dir: «Això, senyores i senyors diputats, senyors del Govern, no és de rebut: tinguin!».

Però n'hi ha més. També parlarem de l'eficiència, entesa com a relació entre els mitjans i els resultats. Regularització dels habitatges que van ser transferits l'any 1985; decret de traspàs, es posava un termini de dos anys per a la regularització completa; quants en portem?, i la regularització no està feta. Vostès mateixos poden comptar.

Ingressos propis —que vol dir el que cobren dels llogaters: any 1990, 1.800 milions—; any 1989, 1.780 milions. Només ha augmentat 20 milions; aquesta és l'eficiència de la societat ADIGSA. Però, en canvi, despeses burocràtiques també inflades; capítols 1 i 2, de 998 milions, del 1990, ha passat a 1.292 milions el 1991, és a dir, un increment del 30%.

Estudis tècnics, ens tornem a trobar amb la mateixa qüestió: 52 milions de pessetes, i doblen la consignació anterior, la de l'any passat; un pressupost semblant a l'anterior, de 6.000 milions de pessetes en xifres totals, globals, i naturalment si no puja el pressupost algun capítol ha de baixar, doncs, li toca, com sempre, rebre les conseqüències d'aquesta ineficiència al capítol d'inversions, que disminueix un 3%, quan el pressupost general d'enguany ha tingut un augment global del 12%.

La política d'ADIGSA: adjudicacions al marge de les llistes d'espera elaborades pels ajuntaments; denúncies seguides de molts ajuntaments; desconeixement dels criteris que presideixen el procés de reparacions dels habitatges —n'hem parlat moltes vegades, segurament que en parlarem properament, segurament demà o demà passat, amb el senyor Comas—; l'actitud exasperant en les millores urbanístiques i la seva cessió als ajuntaments; no es demanen ni els permisos d'obres preceptius en la majoria dels casos; una publicitat injustificada —les campanyes del cinquè aniversari—; es prescindeix dels ajuntaments en les relacions amb els veïns; política d'enfrontament entre els veïns; creació de noves associacions de veïns, quan les existents no són prou dòcils —quan les existents no són prou dòcils— i, notablement, un tipus de política que no té res a veure amb la d'habitatge, però que la fa ADIGSA. Cap consignació per a la rehabilitació del patrimoni públic municipal —greuge comparatiu—; abans es rebien unes partides que venien de l'Administració central finalistes per a aquesta matèria, en el moment que hi va haver el concert econòmic de les comunitats autòniques això va quedar subsumit; s'ha presentat moltíssimes vegades, pels grups de l'oposició, una esmena, encara que fos simbòlica, de 1.000 pessetes per a aquest concepte, sempre s'ha rebutjat, s'ha dit que no, és a dir, la Generalitat no es vol fer càrrec del patrimoni d'habitatge municipal. I, per últim, ADIGSA no paga l'impost que ara se'n diu IBI, l'impost de béns immobles.

Uns pressupostos, senyores i senyors diputats, que no satisfan la necessitat de la nostra societat, sobretot la de les capes més desfavorides. La política de govern ha deixat lliures les forces del mercat, sense intervenir per corregir ni els desequilibris territorials, ni els socials que s'han produït, i aquests pressupostos tampoc no posen remei a la situació creada.

I no poden al·legar ignorància, senyores i senyors diputats, senyors del Govern. El senyor Ràfols, Director General d'Arquitectura i Habitatge durant molts anys, ja anunciava l'any 1987, al Col·legi d'Economistes, que a la dècada dels noranta les grans manifestacions públiques serien per demanar habitatge i no per demanar treball. Potser va dimitir, el senyor Ràfols, quan es va convèncer que no se li prestava la suficient atenció.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyor Diputat.

Havent estat defensades totes les esmenes a la totalitat, correspon el torn en contra. L'iniciàrà l'Il·lustre Diputat senyor Ricard Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor President, abans que res jo faré el torn en contra de les esmenes de retorn del Departament, de la Junta de Sanejament, de la Junta d'Aigües, de l'Institut Català del Sòl, i de GISA, perquè em sembla que la de l'Institut Cartogràfic va quedar retirada, oi? Les de la Junta de Residus, Comissió de Ports i Ferrocarrils, en les seves dues branques, la farà la Diputada Maria Gràcia Bosch, i la d'ADIGSA, en el moment que correspongui pel Departament de Benestar Social, les farà el senyor Jaume Padrós.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Molt bé. Moltes gràcies, senyor Diputat.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, diuen d'un personatge públic d'un país del nord que en una ocasió que era acusat pels seus adversaris polítics, d'una manera corrosiva, de fer les coses malament, responia amb un seu tarannà, amb un seu to contundent i afable, diu: «Senyors, jo no sóc cap geni; tindria massa mèrit que ho sabés fer tot, absolutament tot tan malament com diuen vostès.»

Senyor President, les intervencions dels il·lustres diputats que han proposat el retorn del pressupost d'aquest Departament, si bé no han estat ni de bon tros universalment desqualificadores, no han deixat d'atribuir al Govern un mèrit que ben segur que no té: l'habilitat de fer les coses justament com no havien d'haver estat fetes.

En aquestes intervencions, he sentit, hem sentit tots plegats, em sembla, el dring d'arguments que semblaven el ressò d'expressions dites i repetides una i altra vegada en tots els anteriors debats de pressupostos fets en aquest Parlament, però no he sentit, ni vàrem veure en les esmenes de l'estat de despeses, cap proposta constructiva, cap proposta per ser estudiada, cap proposta que es configurés com una alternativa a aquest pressupost. (*Remor de veus.*) No vull dir que els grups que han intervingut no la tinguin, una alternativa; en qualsevol cas, tanmateix, tinc la impressió que no han volgut o, en el millor dels casos, no han sabut expressar-la.

És clar que és ben legítim dir que el model polític de Convergència no ens agrada, ni ens agradava l'any passat, ni l'altre, ni l'altre, ni l'altre, i per això cada any repeteixen, poden dir: «Ho repetim: en volem un de diferent.»

Senyor President, el nostre model de país és un i el de cadascun dels grups que han intervingut és un altre; representen diferents opcions, i potser sigui per això que l'any 80, l'any 84 i el 88 en aquest país algú devia guanyar i algú devia perdre les eleccions.

M'hauran d'excusar, senyores i senyors diputats, si davant d'arguments que hem sentit repetits una i altra vegada jo també em repeteixo en alguns termes en defensar els pressupostos d'enguany, uns pressupostos que, he de dir-ho d'entrada, i per al nostre Grup, compleixen una condició essencial: malgrat les sempiternes limitacions pressupostàries, són els adequats per garantir la continuïtat d'una política, una política que correspon al compromís adquirit amb els nostre poble d'estructurar el seu territori per fer-ne, de Catalunya, un lloc on realment s'hi pugui viure en tots els sentits. I com? Tendint a reequilibrar el territori, procurant proporcionar els mitjans necessaris perquè cada comarca, cada ciutat, cada poble, cada nucli habitat, sigui allà on sigui, pugui ser un focus de vida per a aquells que hi tenen l'estada i el treball.

Vàrem heretar el país amb una situació de greus descompensacions geogràfiques i la nostra voluntat és que les inversions que faci el Govern, al qual donem suport, tendeixin a restablir un determinat equilibri, i evitar l'excessiva colonització del creixement a l'entorn d'aquelles zones ja molt saturades, com a les poblacions de l'entorn del Barcelonès i les seves conurbacions, tot i ésser conscients que en els propers vint-i-cinc anys, arreu del món la tendència serà d'importants creixements a l'entorn de les zones actuals de concentració demogràfica. També procurem integrar els darrers potencials del país, i fer les inversions allà on calgui, per tal que després d'haver estat fetes amb l'ajuda dels recursos que proporcionen la varietat del nostre territori i amb la suma del treball de tots els catalans, la capacitat productiva del país augmenti i beneficiï tots i cadascun dels ciutadans de Catalunya. I finalment, adaptant les comunicacions i els serveis, perquè ningú quedi lluny de les possibilitats que el progrés proporciona, perquè els qui viuen i treballen a Catalunya disposin no només de mitjans dignes de subsistència, sinó també dels legítims i més alts possibles nivells de benestar social.

Per aconseguir tot això, és necessari actuar més i més en les comunicacions dintre de les grans aglomeracions urbanes i entre tots els nuclis habitats, però també en les xarxes de connexió amb l'exterior, bàsiques per a les futures relacions comercials i per a la producció de riquesa.

En resum, fer que el país sigui accessible i fer possible que tothom tingui més a prop els serveis. I a més a més és necessària una política de sòl adequada i una política d'habitatge adient, que ara en parlarem, i en un país com el nostre, de cara al mar, no podem oblidar la funció paisatgística, ecològica i generadora d'activitat econòmica del litoral. I finalment, hem de vetllar dos aspectes fonamentals, que són els que pertocquen a la política hidràulica i a la política del medi ambient.

Voldria i em toca fer una explicació de com els pressupostos d'enguany responen, sempre d'acord amb el nostre projecte polític, a aquestes necessitats del poble de Catalunya. M'agradaria saber-los convèncer, i espero que ho faré, i si malgrat tot i pel fet d'haver presentat esmenes de retorn se'ls fes molt costa amunt votar-les en contra, també espero que, si més no, els hauré fet més fàcil entendre per què nosaltres les rebutjarem.

Hauria volgut fer un esquema de defensa seguint els serveis d'aquest Departament, però per ser més breu miraré de seguir l'ordre de les intervencions per poder donar resposta a tot allò que han dit els il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Senyor Tomàs, diu que un argument bàsic per a vostè per retornar el pressupost és la poca informació, diu que el Pla territorial s'havia de presentar abans del 30 de desembre, abans del 31 de desembre —encara no hi som—, però a més a més deia que s'havia de presentar en aquest Parlament la prioritat en inversions de regadius i l'estat de compliment del Pla de Sanejament. Això, senyor Tomàs, ja ha estat presentat, això ha estat presentat.

No li contestaré una altra observació que ha fet, que es lamentava que tingués menys pàgines, perquè, és clar, si és que haguéssim de valorar l'eficàcia i la bondat d'un pressupost pel nombre de pàgines, em sembla que no caldria que estiguéssim aquí discutint. (*Remor de veus.*)

Voldria agrair al senyor Saura el seu reconeixement que les actuacions són bones, i, és clar, ell diu que no contestarem amb

grans arguments, sinó que contestarem dient que farem actuacions concretes aquí i allà i més enllà: és clar, perquè el pressupost és el pressupost per fer unes execucions durant l'any 1991, i són aquestes, les que es poden concretar en les partides. El mateix hauria pogut dir a l'Il·lustre Diputat del CDS, que s'ha excusat perquè ha dit que havia de marxar, que deia que aquí no parlàvem de les inversions d'aquí a deu anys: no, senyor, no en parlarem, perquè estem parlant del pressupost de l'exercici que començarà d'aquí a un parell de setmanes.

Uns pressupostos, aquest any, que, com a mínim, no poden negar que posen de manifest la voluntat inversora del Govern, més que res la voluntat de reforçar, d'actuar amb energia en el capítol de dotar el país de les infraestructures que li són necessàries.

Enguany, els pressupostos dels departaments creixen globalment un 12,7% —incloent aquest Departament—, i el Departament de Política Territorial i Obres Públiques creix un 16,7%; vol dir quatre punts més per sobre de la mitjana. Però si féssim la mateixa comparació incloent-hi les entitats autònomes, passaríem d'un 13,8% a un 21,3%. És a dir, superarien de 7 punts i mig els pressupostos generals amb aquest Departament i les entitats que hi són adscrites. Aquest creixement tan important percentualment, en xifres absolutes encara és més evident, perquè del pressupost del 90, que era de 67.937 milions, passem a 79.297; és a dir, un augment de 11.360 milions i, si hi sumem també el de les entitats autònomes adscrites al Departament, sense comptar les empreses, passaríem de 75.040 milions a 95.202 milions de pessetes i, per tant, amb un augment respecte a l'any passat de 20.162 milions.

Globalment, les xifres... Aquestes eren les entitats autònomes, i les xifres globals seria passar de 142.977 milions de l'any passat als 174.499 milions de pessetes d'enguany. Bé, deixem estar aquestes xifres, que vostès mateixos les poden comprovar i que són àrides, i a aquestes hores de la nit, a més a més, cansen, i passem, en tot cas, a parlar dels aspectes més concrets, seguint una mica l'esquema dels grans eixos d'actuació d'aquest Departament i de les entitats autònomes.

Parlem, per exemple, de comunicacions. L'accessibilitat del territori és una de les preocupacions del Govern al qual nosaltres donem suport, i és també una preocupació del Grup. Podríem parlar molt del pressupost de carreteres d'aquest Departament; no ho faré perquè, entre altres coses, se m'acabaria el temps, i els il·lustres diputats i diputades, quan sortís d'aquí, me'n demanarien raons. (*Remor de veus.*)

És un pressupost, de tota manera, el de carreteres... La Direcció General, sense comptar GISA, que creix d'un 21,8%; no és poca cosa, i amb un capítol primer... El senyor Esteve Tomàs, el representant del Grup Socialista, ens deia que, en això de GISA..., diu: «estem complicant l'estructura administrativa del Departament i de la gestió de carreteres», diu, perquè, «com a mínim, dupliquem». Miri, el Departament, amb l'augment inversor important que té, només augmenta el capítol primer en un 3,8%. I GISA, sap quina és l'estructura de GISA? Un director, dos enginyers i un administratiu, tots ells funcionaris, que vol dir que el dia que GISA plegués retornarien a l'Administració, però no són compromisos nous, i tres mecanògrafes que, en aquest moment, no sé si són funcionàries o no en són. Però això no representa cap complicació en l'estructura administrativa, ni cap sobrecost.

Em vénen temptacions de parlar del pressupost de carreteres... (*Forta remor de veus.*) És clar, perquè té un pes específic molt important dintre el Departament. (*Remor de veus.*) I sobretot perquè s'ha dit i s'ha comentat per algun il·lustre diputat que ha parlat abans que jo, que no es complien les previsions del Pla de Carreteres, per exemple, tenint en compte que el Pla de Carreteres és un pla que té fix un escenari, un horitzó, l'any 2004, i que les actuacions, majoritàriament, encaixen en aquest Pla de Carreteres, més la resolució dels problemes puntuals per comunicar nuclis que evidentment s'han de comunicar.

Jo no els llegiré aquesta llista que estic tan temptat de llegir..., i que encara no sé si ho faré, eh? (*Veus de «no!».*) Però sí que una de les obres que hi ha, per exemple, en aquesta llista, que és l'eix transversal, vull fer, si més no, la referència, perquè l'Il·lustre Diputat del Grup Socialista deia que, és clar, que no complíem el Pla de Carreteres perquè havia de ser una carretera amb quatre vies i no sé quantes coses més ha dit, a veure si quan puguem veure el *Diari de Sessions* ho podrem verificar, però és el que el Pla de Carreteres, això, no ho ha dit mai: l'eix transversal serà i es farà, exactament, com està previst en el Pla de Carreteres.

S'actua en tots els eixos, i em salto la llista. Aquesta vegada seré disciplinat amb les instruccions que sento rebre del sentiment d'aquesta Cambra en aquestes hores de la nit, que em diuen que no la llegeixi. (*Remor de veus.*) Si calgués, en tot cas, hi podríem tornar. (*Remor de veus.*) El senyor Latorre ens deia... (*Remor de veus.*) Però ho deia, que no hi havia consignaació per a conservació de la xarxa viària. Diu, és que «per mi, els 100 milions no són res». Però és que n'hi ha 2.500 més per a reforç de «ferm», que sumats a aquests volen dir 3.600 milions de pessetes, més altres partides que sumades fan un total molt important.

Fet aquest parèntesi, aquesta vegada sí que giro la pàgina i mirarem les observacions que han fet al capítol de transports. El problema del trànsit, al qual ha fet referència, em sembla, més d'un il·lustre Diputat, el senyor Esteve Tomàs i també el senyor Saura, no és un problema pròpiament del Govern de la Generalitat. En tot cas, amb la millora de la xarxa viària de carreteres es resolen els problemes de trànsit, és evident, però els problemes específics de trànsit que normalment s'originen dintre dels teixits urbans de les grans ciutats —i de les petites ciutats també—, aquesta és una competència estrictament dels municipis, que són els qui han de resoldre la seva xarxa interior, que és allà on es creen els nusos i els colls d'ampolla. De tota manera, de tota manera, ell deia, l'Il·lustre senyor Tomàs deia: «És clar, per exemple, això es resoldria», diu, «fent centrals de mercaderies». Escolti'm, hi ha una partida de 385 milions de pessetes —i si no és ben bé aquesta, em disculparà, perquè per guanyar temps..., no me la faci buscar tant i tant, però... (*Remor de veus.*) Sí, és la partida, exactament, 771.01, 382 milions de pessetes, que els posa ja a disposició per construir-ne dues, inicialment, una en el Vallès, que l'Il·lustre senyor Tomàs sap molt bé que no s'ha pogut tirar endavant per una crisi municipal que hi ha en aquests moments en el municipi allà on hauria de fer-se, però que està tot a punt per poder-se començar. (*Remor de veus.*) Una situació inestable, diguem-ne.

Hi ha la previsió de fer-ne dues, de centrals de mercaderies, una al Vallès i l'altra al Baix Llobregat, 382 milions de pessetes; si és això el que vostè volia dir, senyor Tomàs; si això era,

per exemple, el que portava el seu Grup a votar en contra els pressupostos ara, si és per això, ja els pot votar a favor. (*Remor de veus.*)

També, encara que els Ferrocarrils els defensarà la Il·lustre Diputada senyora Bosch, deixin-m'hi fer una referència: quan parla de l'augment de les tarifes dels Ferrocarrils, que deia que havien augmentat. No és que hagin augmentat, el que passa és que els primers anys es va haver de pagar amb un finançament, que ara, evidentment, aquest finançament s'ha de tornar perquè és habitual que, quan els diners es deixen, llavors es tornen. I, és clar, en aquest cas, el sobrecost no és que s'hagi apujat l'import del cobriment de les tarifes, sinó que el que passa és que, de fet, ara estem pagant aquelles que anys enrere vàrem pagar a través d'un sistema de finançament.

Em saltaré, també, molts aspectes: el de tarifació social, els diners destinats a això, les estacions d'autobusos, els heliports que s'han fet i els que s'estan fent... Voldria fer una referència, que no n'ha parlat ningú, perquè nosaltres n'estem molt satisfets, que el Govern al qual nosaltres donem suport ha estat l'impulsor d'una obra que em sembla que tothom reconeix que és molt important, que és el tren de gran velocitat, que en aquests moments ja hi ha feta la reserva urbanística, s'estan ultimant les avaluacions per fer l'estudi d'impacte ambiental, per al qual el projecte contempla ja una partida de 6.000 milions de pessetes, per minimitzar aquests impactes i d'acord amb el compromís amb el Ministeri de Transports, a primers d'any aquest projecte estarà acabat. O sigui que ara ens ve un any molt decisiu per veure si aquesta gran via de vertebració que ens ha d'enllaçar amb Europa s'acaba..., vaja si s'acaba tot aquest procés i pot tirar endavant. Per als estudis del projecte i per anar pagant les despeses que hi ha, hi ha consignada a la partida 741.03, exactament, 900 milions de pessetes.

El senyor Saura deia: «És que no entenem per què hi ha consignació a la Junta de Residus si, com està», diu, «ara, no hi ha pla». És clar que no, però és que en el moment en què estigui la llei aprovada i s'hagi de posar a funcionar, que serà —espero— dintre d'aquest any 1991, alguna consignació ha de tenir la Junta de Residus, o, si no, amb què podria funcionar? Llavors, la Junta de Residus existeix, l'objectiu em sembla que és reconegut per tothom, malgrat que hi hagi hagut discrepàncies en la manera d'aplicar el sistema d'actuar..., és reconegut que s'ha de fer i que la Llei s'ha de tirar endavant i que el Pla de Residus existirà i que això suposarà unes inversions, per tant, aquestes partides havien d'existir i havien d'aplicar-s'hi.

El senyor Saura, i també el senyor Latorre, que no hi és, trobaven a faltar consignació pressupostària per a l'Agència del Medi Ambient. Miri, l'Agència del Medi Ambient, com sap molt bé, quan es creï s'haurà de crear per llei d'aquest Parlament, però és que en aquest moment no té entitat jurídica. No té entitat jurídica. Com que és un organisme autònom, haurà de ser forçosament per llei. Llavors, en aquell moment es podrà consignar partida, però és que ara no pot ser; en tot cas, en el moment en què es constitueixi s'haurà de dotar, en aquell moment, de la integració, de la suma integrada d'aquells serveis que reculli, més llavors, si és el cas, s'haurà de votar un pressupost especial per poder-la dotar, però el que és evident és que en aquest moment no tindria sentit dotar una partida per a una agència que en aquests moments no té entitat real perquè no ha estat votada per aquesta Cambra.

El Pla d'Espais Naturals, que també hi ha fet referència el senyor Saura, s'ha complert el que s'havia dit i en aquests moments està en mans del Consell de la Natura, que són els qui han de dictaminar, però aquest, que era un dels compromisos presos, també s'ha complert.

També em saltaré totes les explicacions que m'hauria agradat poder fer sobre actuacions en matèria de contaminació atmosfèrica, les xarxes que s'han construït i les que s'estan construint, sobre actuacions en matèria de contaminació industrial... (*Remor de veus.*) El que sí que voldria és fer un comentari..., no sé qui ha estat que ho ha citat, a veure per què hi havia una partida per fer auditories ambientals. És que és molt important.

Miri, el pressupost de la Direcció General de Medi Ambient té una partida bastant important de publicitat i propaganda, perquè hi ha un acord d'aquesta Cambra que diu que una de les coses importants és mentalitzar la població de Catalunya que aquest és un problema important, i llavors per fer-ho un dels sistemes em penso que és universalment reconegut com a vàlid és fer-ne publicitat pel sistema que sigui, pels mitjans d'informació o bé pels sistemes de conferències i xerrades, que també té una partida expressa per a això.

Bé, però, és que aquesta és una via i aquesta ja té consignació pressupostària, perquè és un compromís pres en aquesta Cambra de fer esforços per donar a conèixer al país la necessitat d'aquestes actuacions, però també és important que les indústries vulguin fer-se una autoauditoria per dir: «A veure jo què contamina», i en lloc de dir allò que durant tant de temps s'havia fet, doncs: «Miri, escolti, jo em penso que no contamina gaire» i anem passant, anem tirant, tot aquell que digui: «No, jo estic disposat a fer-me fer una comprovació de fins a on contamina, fem una auditoria», llavors a qui vulgui fer això és normal que se l'ajudi també econòmicament. Aquest és l'objectiu d'aquesta partida, senyor Tomàs.

Podríem parlar de la política hidràulica, perquè el meu il·lustre contradictor, senyor Manuel Nadal, cada any des d'aquesta tribuna tenim una conversa que seria lamentable que aquest any, doncs, em saltés la resposta, i em sembla que parlamentàriament i personalment he de contestar. Diu: «No es pot aplicar el pressupost —diu el senyor Nadal— de la Junta per falta de creació, de constitució de l'ens d'abastament»; però vostè, jo no sé si ho sap, però, si és que no ho sabia, ara ho sabrà, que si no s'ha pogut constituir és perquè no hi ha designats representants de corporacions que tenen..., que estan controlades, diguéssim, que estan governades, per dir-ho així, per companys polítics de vostè, eh!, i és per aquesta raó que no està constituïda. Per tant, no ens ho digui a nosaltres, digui'ls a ells per què no els designen, i llavors en podríem tornar a parlar. Però aquest és el motiu.

I l'ens de regatges és aquella societat que s'ha de constituir, que em consta que a finals d'any estarà constituïda. Hi havia consignació pressupostària per fer-ho, però em sembla —pel que jo tinc entès i conec— que és un simple..., doncs, fins ara hi ha problemes d'agenda d'aquí a finals d'any per ser presents davant del notari i deixar-la constituïda definitivament.

Deia també, senyor Nadal, que feia una lamentació de la manera com hauríem d'aplicar el cànon. Deia: «Nosaltres els hem demanat que aquest any el cànon no s'apliqui ara de seguida, en una esmena vam demanar que s'apliqués a partir del primer de juliol», perquè, és clar —diu—, sense una sèrie de coses que vostè

ha explicat molt bé, diu: «No tindria sentir cobrar-lo». Jo voldria recordar-li —i no li ho llegiré, estigui tranquil—, però sí que li cito el *Diari de Sessions* núm. 61, del 15 de maig d'aquest any, que en el debat pressupostari de fa uns mesos vostè deia: «Escolti, estan desaprofitant...» i aquesta referència la van fer el senyor Tomàs i vostè mateix, «estan desaprofitant l'oportunitat d'una llei que acabem d'aprovar, doncs, amb molt bona voluntat tots els membres d'aquesta Cambra, i havien d'haver posat ja 6.000 milions de pessetes per a aquest any, i on son?» I què passa? Tot això que ens demanava, llavors no en tenia necessitat? El que passa és que no ho he entès. Senzillament, aquesta contradicció no acabo d'entendre-la, suposo que deu haver-hi arguments que espero que surtin aquí. Me'ls explicarà, perquè, si no, realment és una contradicció tan grossa que no l'entenc. Si llavors, fa uns mesos, volia que hi poséssim 6.000 milions de pessetes, i ara vol que dels 9.000, en principi amb l'esmena que vostès presentaven, es comencés a cobrar a partir del primer de juliol, que vol dir que només se n'haurien ingressat 4.500, menys que els que ja volia que s'ingressessin en el pressupost del 90, això personalment, senyor Nadal, no ho entenc.

També deia que la Junta de Sanejament canvia els arguments i que ara s'oposa als plans, perquè fins ara, és clar, cada any li deia: «Escolti'm, és que els seus representants de la Junta voten a favor dels pressupostos». Aquest any, és veritat, aquest any han votat en contra. El que passa és que no van donar els arguments que ha donat vostè, això dels plans obsolets i aquestes tres línies tan bones que explicava i tot això; no, van donar un altre argument, i van dir: «Aquí es cobra malament», vostè en un moment o altre també n'ha parlat, que no es cobrava prou bé, «sobretot es cobra malament el cànon de les indústries», que aquesta és una música, és un dring d'aquests que jo deia al començament que hem sentit altres anys, i aquest cànon de les indústries diu..., per exemple, hi ha una empresa, el representant —per parlar, concretament, d'una empresa que vostè coneix— d'ARGISA diu que voldria que els residus, les aigües de la fàbrica Torras, de Sarrià de Ter, també passessin per la depuradora de Girona. Llavors diu: «Hem fet un estudi de la càrrega contaminant, i no lliga»; diu: «No lliga, i per tant, doncs, és clar, perquè contaminen més, i resulta que no és que contaminin més, és que passa que... Miri, si ara aquí miréssim la temperatura que estem i diguéssim: «Estem a 23 graus de temperatura», i vingués, per exemple, un escandinau i digués: «No, escolti'm, no a 22 graus, estem a 73 graus», què passa? Ell ho mesuraria amb graus Fahrenheit, nosaltres ho mesurariem en graus centígrads, però la temperatura o fred que tindriem seria la mateixa per a tots. Doncs, el que va fer exactament aquest representat a la Junta va ser això: va mesurar amb uns altres paràmetres, i després s'ha demostrat i s'ha vist, i ell mateix ho ha pogut comprovar, que les mesures són ben fetes, que precisament aquesta fàbrica Torras és la que paga més de tot Catalunya, i que, doncs, les mesures, i per tant l'aplicació del cànon, està bé. Queda un argument. I si ara n'hi ha uns altres, doncs, molt bé, n'hi ha uns altres, però en tot cas siguem clars, no? La raó que varen donar per votar en contra dels pressupostos va ser aquesta.

Vostè diu: «Tres línies: millora de la qualitat de l'aigua.» Escolti'm, la millora de la qualitat és el que es fa amb les instal·lacions, i també aquesta vegada, una vegada més, en un altre capítol, em saltaré la lectura de les obres fetes. Però una referència, per exemple, és l'eliminació de les salmorres a la zona

de Súria, Cardona, Sallent i Balsareny, que jo mateix, quan ho vaig conèixer, em vaig quedar sorprès: elimina cada dia cinc-centes tones de sal que anaven a parar al Llobregat, que vol dir a l'aigua que es beu a Barcelona i a l'àrea de la seva conurbació, i que, per cert, això no és cap instal·lació feta arran de la costa, eh?, és bastant a l'interior. És clar, això està en la línia del que vostè deia, de millorar la qualitat de l'aigua. I la depuradora feta a Sant Feliu de Codines —em sembla que és— també està en aquesta mateixa línia, de depurar les aigües que entren a l'àrea de consum de la gran concentració demogràfica d'aquesta ciutat. Però, bé, no entraria en més casuística per l'hora i perquè em sembla que, doncs, no cal, però sí que també hem de parlar d'una altra cosa, que és el reequilibri d'inversions que vostè deia. Diu: «És que fins ara s'han fet a la zona de la costa.» Miri, en aquests moments només Tarragona i Lloret són a la zona de la costa, i vostè en sap moltes i moltes que precisament no són a la zona de la costa, sinó que són a l'interior: la de Vic mateix, la de Manresa, i per parlar-ne d'algunes que siguin a prop de casa nostra, de casa seva i de casa meua, podríem parlar de la de Banyoles i la de Girona mateix, que no són precisament poblacions de la costa.

Finalment, potser per acabar el tema..., perdó, no finalment de tot, finalment per acabar el tema de la Junta de Sanejament (*rialles*) —és que voldria donar resposta a les observacions fetes—, parlava d'uns romanents de tresoreria, i diu: «És que no hi ha capacitat de gestió.» Escolti, vostè sap molt bé, sobradament bé, que, els pressupostos, els aprova la Junta, aquest any sense el vot dels seus representants polítics, però els aprova la Junta, i com a conseqüència d'unes actuacions que es poden fer, l'administració actuant de les quals són les administracions locals només en un 80%, perquè no arriben a un 20% d'actuacions que els municipis encomanen a la Junta d'Aigües com a administració actuant. Això ho sap molt bé, no cal que m'allargui pels il·lustres diputats, que també, doncs, ho coneixen.

Però, és clar, els problemes que hi ha de diferència, de desfament de tresoreria és el següent, i li donaré xifres de l'any 89. L'any 89 s'havien pressupostat, per a inversió —10 per al sòl, 90 no està liquidat—, 10.300 milions de pessetes, i la Junta en va comprometre 9.400, perquè, és clar, en el projecte inicial diu: «Podríem fer aquesta obra i aquesta altra», i llavors, doncs, durant l'exercici n'hi ha algunes que, per les raons que sigui, no es poden ni comprometre, perquè no hi ha les condicions suficients per poder-ho fer, però totes dues xifres de l'ordre del 10.000 milions de pessetes. D'aquestes, les administracions actuant només n'han certificat 4.100, de milions de pessetes, o sigui molt menys de la meitat. I això, per què?, doncs, perquè —ho hem dit moltes vegades, jo ho he dit des d'aquesta tribuna moltes vegades— hi ha problemes que són normals, que tenen les administracions actuant a resoldre el problema del pas dels col·lectors, de la situació de les depuradores, cinquanta mil problemes que es resolen, però que no són culpa de la Junta de Sanejament, i el principal client —per dir-ho així— de la Junta de Sanejament, que és l'Entitat Metropolitana, que de 119.000 milions de pessetes compromesos des del començament, 54.000 —vol dir exactament la meitat gairebé— corresponen a l'Àrea Metropolitana, són municipis en els quals vostè hi té bona relació política i que li poden dir que si, per exemple, l'any 89 l'Entitat Metropolitana, de 5.300 milions consignats, només en va poder certificar 2.600, que vol dir la meitat, és perquè hi ha

problemes tècnics, problemes de diversos ordres que vostè no és lògic que imputi a la Junta de Sanejament.

També deia, senyor Nadal, que hi ha alcaldes que el vénen a trobar, doncs, alcaldes convergents, alcaldes socialistes que no cobren el cànon. En primer lloc, si el vénen a trobar, els ho explica; vostè ho coneix molt bé i els pot explicar que sí, que l'han de pagar i el perquè. Però, a part d'això, que no sé qui són els que ho saben i els no ho saben —jo diria que ho saben tots bastant—, el que sí que n'hi ha —i no diré noms, perquè n'hi ha alguns fins i tot presents en aquesta Cambra— que sí que el cobren, però no l'ingressen (*pausa*), i llavors, jo els que conec són socialistes, miri. (*Rialles.*) Diu: «No veuen les obres i per això no paguen», deia vostè. Escolti, les obres que s'han fet fins ara són sobretot obres que no es veuen, a més a més (*rialles*), perquè els col·lectors... Vostè va veure com construïen un col·lector aquí a l'entrada; ara ja està tapat i d'aquí a uns mesos estarà enjardinat i no el veurà. I la relació del preu entre el col·lector i la depuradora (*rialles*) és molt important, és molt important...

Ja acabo aviat, senyor President, (*fortes rialles*), però és que voldria donar-li una referència concreta i no la hi podré donar, perquè, doncs... (*Pausa.*) És igual, senyor President. El cost de construcció dels col·lectors, que s'ha de fer abans de construir la depuradora, és molt més elevat que el preu, que no pas el cost de la depuradora, i fins ara s'ha fet una gran feina importantíssima en aquest sentit i ara es comença a fer la instal·lació final, que és la que es veu, o si més no la que farà que es vegin els resultats. Però inversions multimilionàries que s'han fet fins ara, és clar, no es veuen, però els alcaldes, que són aquests que no paguen, ho saben, per allà on passa, perquè han vist que els feien, i si no, ho havien de saber.

I ara, permeti'm una petita frivolitat amb el senyor Esteve..., amb el senyor Tomàs, que és que ahir va fer referència a una de les esmenes del text articulat, i deia: «És que els veïns de la conca del riu Foix paguen i no se'ls fa cap mena d'inversió». La conca del Foix, la Junta es va fer càrrec de la depuradora de Vilafranca i paga l'explotació i les despeses financeres pendents; a més, s'ha fet un projecte, i l'obra, que també s'ha executat —no sé si han acabat o no—, per millorar aquesta planta, que és una obra molt important. Senyor Tomàs, espero que vostè ho sàpiga i ho reconegui.

S'ha fet una bona xarxa de col·lectors, per exemple, el de Santa Margarida i els Monjos i d'altres, que en aquests moments no tinc els noms dels municipis, però que vostè segur que sap més bé. S'ha aprovat la consignació per al col·lector de Sant Martí Sarroca fins a la depuradora de Vilafranca, i no fa gaire s'havien fet unes obres de millora d'aquesta, de Sant Martí Sarroca, perquè, mentre no es pogués connectar, s'havien de depurar els productes que en sortien.

Li ho dic, senyor Tomàs, perquè estic segur que això ho va fer amb la més absoluta bona voluntat, però amb aquesta informació un altre dia..., és un error que és fàcil de corregir.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Honorable... (*Fortes rialles.*) Il·lustre senyor Diputat, li agrairia que anés abreujant, perquè tinc la sensació que perdrem el quòrum.

El Sr. MASÓ: Em queda exclusivament, senyor President, i ho faré tan de pressa com sigui capaç de fer-ho, unes referències sobre la política d'habitatge, i ho faré telegràficament, perquè veig aquest llum vermell que, la veritat, és que fins i tot em posa nerviós, miri. (*Rialles.*)

Diu, el senyor Saura —i disculpi, senyor Saura, si amb aquesta pressa m'he saltat alguna de les observacions que havia fet vostè anteriorment, no és per falta de voluntat de contestar-lo, però és que els temes eren molts i el temps que em dóna la Mesa, doncs, és poc—, diu: «En la política de sòl i d'habitatge, s'ha de col·laborar amb l'Administració local». Miri, cada any s'envien unes cartes des de la Direcció General als ajuntaments, segons la grandària de l'ajuntament, demanant-los oferta de sòl per fer habitatges socials, i els ajuntaments no n'ofereixen; o no en tenen, o no els convé oferir.

Deia també, en un altre moment, que s'havien d'augmentar els recursos per a habitatge. Miri, ara, per anar de pressa només li diré una cosa, i vostè agafi les xifres i comprovi-ho: en tres anys s'ha triplicat la inversió. Si això no és augmentar, triplicar en tres anys, si no és augmentar les xifres..., doncs, en tot cas, surti aquí i expliqui'm què vol dir «augmentar».

S'ha de fer una política de sòl per a l'habitatge. Miri, això, això, aquí potser serà una mica..., l'únic minut que perdré explicant això. En aquests moments, s'està fent una política de sòl importantíssima per a l'habitatge, que és a través del sector d'urbanització prioritària. Això vol dir que es posa sòl a la venda, sòl al mercat per vendre, i a un preu assequible per poder fer habitatges de protecció oficial, habitatge protegit. S'ha fet, en quinze actuacions, en quinze sectors d'urbanització prioritària tirats endavant en aquests dos últims anys, s'ha fet sòl per ubicar-hi 11.000 habitatges, que no és broma, i el preu mitjà d'aquest sòl ha sortit de les 10 a les 12.000 pessetes de repercussió per metre quadrat edificat, que és totalment compatible amb el preu del mòdul per a habitatge protegit.

I això, a més a més, tots aquests sectors d'urbanització prioritària generen —com genera tota urbanització feta d'acord amb la Llei del Sòl—, tot sòl urbanitzable que es converteix en solars, genera unes cessions gratuïtes als ajuntaments, un 10% d'aquests solars van gratuïtament a l'ajuntament, que els pot posar al mercat per rebaixar, per lluitar contra el procés especulatiu del sòl, i això els ajuntaments no ho fan. Jo, per exemple, li'n posaré un exemple, i, és clar, un sempre posa els exemples de casa, que són els que coneix més bé, l'exemple de Girona. L'Ajuntament de Girona, d'un sòl cedit d'uns plans parcials normals, d'aquests tinguts gratuïtament, i no al centre de Girona, precisament, sinó, doncs, en una zona ja una mica perifèrica, els posa a la venda, amb una repercussió de solar de 23.000 pessetes per metre quadrat de sostre edificat, mentre que l'INCASOL, en la mateixa ciutat de Girona, ven locals comercials acabats per 38.442 pessetes/metre quadrat. Vol dir que si l'INCASOL fes aquesta mateixa repercussió que fa l'Ajuntament de la meua ciutat, de Girona, vol dir que hauria hagut de construir els locals aquests per un preu de 15.000 pessetes, cosa que això no pot ser. Llavors, el que hem de fer, el que hem de mirar de fer —entre tots, no vull dir que sigui responsabilitat de ningú, en aquest cas, d'aquesta Cambra—, és que entre totes les administracions que tenen el sòl i per la legislació actual, qui rep el sòl cedit gratuïtament, per fer-lo entrar en aquest mercat competitiu, són els ajuntaments, que hem de mirar entre tots que aquest mercat entri, aquest sòl cedit als ajuntaments entri a la venda per competir en aquest procés especulatiu sense el qual és impossible fer una autèntica política d'habitatge.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Ricard Masó, li prego que vagi acabant...

El Sr. MASÓ: Senyor President, amb això acabo, i senzillament acabaré donant les gràcies, demanant disculpes d'haver-me excedit en el temps, agrair a la Mesa i manifestar a les il·lustres senyores i senyors diputats que votarem en contra d'aquestes esmenes de retorn. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Silenci, un moment, un moment. (*L'I. Sr. Tomàs demana per parlar.*) Senyor Esteve Tomàs?

El Sr. TOMÀS: Sí, és que he estat contradit dues vegades, senyor President. En qualsevol cas, per no ser contradit...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Diputat, senyor Diputat, senyor Diputat..., vostè ha estat citat, quan es referia a Vilafranca, ha estat citat, no contradit.

El Sr. TOMÀS: No, no, no.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Digui, digui, que farem més via que digui...

El Sr. TOMÀS: Bé, doncs, es veu que ha estat al principi de la intervenció del senyor Masó, que ha dit que jo he dit que no havia entrat en aquesta Cambra un pla de prioritats en obres, ell ha dit que sí..., en tot cas, només per no sentir-me contradit, li demanaria el número de registre i la data d'entrada del document, perquè si no és així, vol dir que està utilitzant una informació que no tenim tots els diputats o que no té la Mesa del Parlament, i crec que això, en tot cas, no seria correcte.

Quant a la resta, ho deixaré estar pel temps que som, però està equivocat respecte al que vaig dir jo ahir.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. (*L'I. Sr. Masó demana per parlar.*) Illustre senyor Diputat, senyor Masó?

El Sr. MASÓ: Senyor President, com es pot imaginar, aquí no dispo de llibre de registres del Parlament per saber el número d'entrada, com suposo que no el deu tenir aquí cap més illustre diputat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: L'Illustre senyor Diputat demà podrà contrastar aquesta informació i comprovar-la si és necessari, i demà podrà fer les observacions que cregui oportunes, en tot cas. Ara sí, la senyora Maria Gràcia Bosch té la paraula per defensar la resta d'esmenes i fer el torn en contra corresponent.

La Sra. BOSCH: Senyores i senyors diputats, per respecte al Departament de Política Territorial, que és un dels departaments de més importància després del de Presidència, i per respecte a les seves senyories, per l'hora que som, miraré, procuraré i faré el que sàpiga per poder escurçar al màxim la meua intervenció; no els ho asseguro. (*Rialles.*)

Avui, senyores i senyors diputats, per tercera vegada i per tercer any consecutiu em trobo en aquesta tribuna davant de vostès per defensar aquest pressupost de la Junta de Residus. Diuen que a la tercera va la vençuda. Bé, ara els haig de fer, en aquestes hores tan nocturnes, una confessió: que la primera vençuda i convinguda en aquest tema sóc jo mateixa, sens dubte a causa que m'he anat coneixent al llarg de tots aquests anys tot el que representa l'acumulació de residus—siguin aquests urbans o industrials—i la funció que té i potenciar el que representa la Junta de Residus com a mitjà de prevenció, control i eliminació de deixalles. He donat com a resultat que no puc restar indiferent ni ser demagògica ni «passota» davant aquesta mena de plaga, la cara negativa de la societat industrialitzada, que podria arribar a destruir tot allò que considerem entranya-

ble i essencial en el nostre planeta, que és la vida. És per això que sento una gran predilecció per la Junta de Residus, i els asseguro que quasi corren el risc—no simplement pel temps—que, deixant-me portar per aquests sentiments d'estimació i d'«apreci», arribi a expressar en aquesta dissertació de fer una defensa amb un poema, si fos un poeta, i si fos compositor, cantar-los una cançó... (*remor de veus*); però ni un do ni l'altre em són donats, i miraré de poder anar un xic a l'objectivitat del tema. Encara que, ben mirat, no sempre l'oposició, amb les seves intervencions, addueix moltíssima objectivitat. Jo considero que, entre les intervencions dels uns i dels altres, puguin treure unes conclusions que siguin idònies i clares i puguin, al final, retirar totes les seves esmenes de retorn a la conselleria. Jo els diria que el Parlament de Catalunya realment ha estat un dels pioners de la sensibilitat del que són i representen aquest munt de deixalles que hi ha en el nostre país; no tant podríem dir de la sensibilitat aquesta que estigui en la nostra societat catalana, perquè la informació que ha tingut ha estat tan segmentada que el que ha pogut procurar ha estat més uns pànics d'una col·lectivitat que no pas realment un coneixement exacte del que està passant en aquest nostre país, com és l'acumulació dels quatre milions de tones l'any de residus industrials.

Això ho hem pogut constatar aquests darrers mesos, en el que ha passat, que la gent s'ha esverat moltíssim, que això no ha estat gens positiu, com també estic vivint en aquests moments el nostre problema a la ciutat de Girona, també a base d'informacions segmentades i poc ben determinades, que no fan referència precisament a la Generalitat, sinó a una desviació d'una carretera nacional, que està completament legalitzat, reglamentat en tot el que requereix i el que al cap de deu anys, quasi, posar-ho en proposició, al final no es vol entendre que això ha de tirar endavant..., què ha passat? Falta d'informació? No! Ja saps que jo fa deu anys que vaig estar a l'Ajuntament per una de les meves preocupacions i que hi estava d'acord.

No vull entrar ben bé en temes que poguessin provocar una polèmica, però sí que com que, *de refilón*, tot el que faci referència a aquests sentiments de falta d'informació entre la Junta de Residus necessita el màxim de quantitat de pressupost per poder arribar a la informació, a tot arreu, i que aquesta és realment una sensibilitat que té ja el Govern de Catalunya, el qual ho ha demostrat a partir de l'any 83, amb la seva Llei de Residus Industrials, i també amb les altres lleis que s'hagin pogut anar promulgant al llarg d'aquests anys, sigui en defensa del medi ambient, de les illes Medes, de parcs naturals..., tot això indica una disposició política del Departament en defensa de tot el que pugui ser preservació del medi natural en què vivim.

Aquí s'hauria de fer una mica de petita atenció—seré breu—quant a l'esverament que es va procurar quan els abocats que estaven determinats pel Pla de Residus Industrials del Govern. Hem d'entendre que aquests abocats existeixen i estan determinats no precisament pel poble ni pel municipi ni per l'Administració, sinó que han estat determinats i elegits pels que practiquen l'abocament furtiu i salvatge.

Com a resultat, ha estat que al final, amb la bona voluntat de tots els parlamentaris i de tots els grups polítics, poder aconseguir un consens per poder tirar endavant aquesta Llei de mesures i de gestió de residus industrials, i que jo confio—vaja, hi confio com a part que també formo del Grup polític—que, sota la nostra responsabilitat, serem capaços de donar bones explica-

cions i de tirar-la endavant a fi que tota la població se'n beneficiï. Però, és clar, per poder tirar endavant una llei que després serà aprovada i que resultarà que els pressupostos haurien de ser retornats perquè ningú ha volgut donar-hi la seva aprovació perquè es considera que no estan bé, escoltin, això no seria just, com tampoc considero que és just que se'ns pugui recriminar que no hem estat durant aquests anys fent una política d'aplicació de les inversions destinades, ja que vostès saben que hem tingut una sèrie d'entrebancs que no ens han possibilitat poder portar a terme tota la infraestructura o les instal·lacions que estaven programades dintre el programa d'inversions dels anys anteriors. Confio que aquesta vegada, amb el vist-i-plau de tota la Cambra, sigui possible que una vegada sortida la Llei famosa de gestió de residus industrials, llavors puguin veure realment complimentat aquest desig que tenen vostès, i que realment no cal dubtar que té el Departament de la nostra Conselleria.

Jo voldria dir que si és necessari que tirem endavant els pressupostos és perquè em fa recordar una mica, no sé si és una anècdota o una història que recordo de menuda, que em deien que hi havia un pare que tenia tres fills, els volia lligar i no tenia cordills, i quan tenia els cordills no tenia els fills. En aquest cas, hem de lligar bé els pressupostos perquè realment tinguem el finançament, i després, en el moment de poder actuar, puguem disposar del pressupost. Em sembla que no cal que m'estengui més sobre el que podria ser la Junta de Residus, les seves funcions, i el que està portant a terme durant aquests anys, perquè vostès deuen tenir el coneixement i no vull ser reiterativa davant de l'horari en què estem. O sigui que en aquest aspecte ja poden entendre que no els donarem el vot favorable a aquest seu retorn d'esmena, de la Llei, de retorn de la Junta de Residus.

Per tant, passariem ara a la Comissió de Ports de Catalunya, que el senyor Nadal n'ha fet tota la seva explicació, i simplement jo li diria que si ho hagués fet amb un to benigne, tranquil i maco, hauria estat tot fantàstic, perquè tot el que deia estava molt correcte; el que passava és que posava un èmfasi i una cara d'enfadat que llavors podia deduir que no hi estava d'acord. (*Fortes rialles.*) O sigui que han estat més les formes que no el fons. A més, cal entendre que la gestió que ha fet la Comissió de Ports de Catalunya, jo li volia dir que durant l'any 89 s'han generat uns excedents derivats d'operacions corrents, els quals suposen un increment, respecte a l'any 88, d'un 12,8%. Aquesta millora és molt destacable, perquè ja l'any 88 l'augment respecte al 87 havia estat molt espectacular: un 36,8%, i semblava difícil de seguir incrementant aquests excedents. Llavors, si resulta que la gestió —hi ha tota una explicació aquí, llarga, que no cal—...; en resum li diré que s'ha demostrat que la gestió que està fent la Comissió de Ports de Catalunya l'està fent ben feta, i que està donant uns bons resultats, i que a part..., potser vostè

voldria un costat o un altre; jo aquí entenc que dóna molt bons resultats, i que si al final el benefici que consideren totes les parts implicades que formen la mateixa Comissió, suposo que és un benefici per a tot el que representa el litoral de Catalunya, amb tot el seu aspecte de ports comercials, pesquers o esportius. Per tant, jo més aviat en aquest cas donaria una lloanxa a totes les persones que formen part de la Comissió pel seu ben fer en aquesta labor de la Comissió de Ports de Catalunya. Entenc, llavors, que no tindria motiu acceptar el seu retorn a la Conselleria de la Comissió de Ports de Catalunya.

Quan han fet referència als Ferrocarrils de la Generalitat, hi havia un senyor diputat que tenia poca informació sobre les vegades que s'havia reunit el Consell d'Administració. Al llarg d'aquest any s'ha reunit sis vegades, i dimecres, dia 12, a dos quarts de set de la tarda, precisament, va ser aprovat el pressupost del 1991, en què hi havia una modificació de preus —no li'n puc dir ara el tant per cent, però com a norma general, sàpiga que ha estat en aquest aspecte.

I després, si parlen que la subvenció d'explotació puja una mica massa i que sembla que poc té increments de viatgers..., miri, l'increment de viatgers és un 2% en els Ferrocarrils i en el de Muntanya és d'un 25%. És clar que parlem dels que ja estan esquiant i tot el dallonses... Ara, jo no sé si també, ben mirat, quan parlen de subvenció d'explotació, sóc la persona més indicada per defensar el tema de transports, perquè encara que avui dia no es porti, sóc una gran usuària dels transports públics; per tant, a mi, si perquè resulta que allò no es pot ajudar i s'ha de tancar, escolti, jo, de Girona a aquí, venir a peu, em costarà un xiquet. M'agrada caminar, però, oi?, potser no tant.

Llavors, jo els diria que, en aquest aspecte, crec que ja se sap que els serveis públics sempre poden portar una mica de dèficit, que és una obligació que les instàncies superiors, els organismes superiors han de poder solucionar per donar un servei que, realment, si no hi pot arribar el sector privat, ho ha de poder fer el sector públic. Per tant, aquesta confiança jo crec que se'ls ha de donar, i, per tant, en aquest aspecte, jo entenc que han de poder prosperar aquests pressupostos que he acabat de defensar.

Senyores i senyors, bona nit. Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Passarem ara a votar el conjunt d'esmenes a la totalitat al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest conjunt d'esmenes ha estat rebutjat per 13 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí.

(*Són dos quarts de dotze de la nit i cinc minuts.*)